For silde.

En Hverdagshistorie.

Andet Oplag.

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens Forlag. — Trykt hos Louis Klein.

1853.

Kun een Gang i mit Liv er jeg kommet for tidligt, og det var ved en Leilighed, hvoraf man let kunde fristes til at spaae, at det vilde være et Særkjende for hele mit øvrige Liv; men den, der af denne Begivenhed havde udledet saadanne Auspicier, vilde have høilig forregnet sig. Tvertimod gaaer der en Traad gjennem mit Liv, der synes at være snoet af „for silde“. I min Skjebnes vigtigste Momenter har denne fatale Traad været afgjørende for mit Vee og Vel. — Hin ene Gang, som jeg af gode Grunde ikke nøiere erindrer, var da jeg blev født. Jeg kom for tidligt til Verden, hele sex Uger for tidligt og overraskede den forsamlede Familie ved min pludselige og uventede Ankomst den 29de Februar. Maaskee ligger i denne urimelige Dato Løsningen af mit Livs skjebnesvangre „for silde“.

Min Moder, der var bekjendt som en sjelden huslig og i alle Henseender punktlig og accurat Kone, blev næsten fortvivlet over denne Mangel paa Præcision, og over at min Garderobe ikke endnu var istand, men en

af mine syv vise Tanter trøstede hende med, at jeg paa ingen Maade trængte til Klæder, da jeg efter al Sandsynlighed enten maatte døe snart, eller idetmindste i flere Uger maatte ligge godt indpakket i Bomuld. Hun fik Ret i det sidste Alternativ, og først efter fire Ugers Forløb nød jeg den Ære, at veie circa syv Pund; jeg blev forsigtig taget ud af Bomulden og iført en christelig Løiert. Fra den Tid trivedes jeg i den Grad, at man snarere skulde troe, at jeg var kommet meget for silde end for tidligt. Saameget er imidlertid vist, at jeg ved min Daab var saa svær, at Tante Petrea fik eller idetmindste nær havde faaet et Tilfælde, ved at holde mig over Daaben, hvilket hun aldrig kunde glemme mig.

Min Barndom henfløb som alle lykkelige Børns. Jeg blev af min Moder anseet for en complet Adonis, og min Fader opdagede meget tidlig en Mængde vidunderlige Talenter hos mig. Som eneste Barn blev jeg forgudet og naturligvis forkjælet. Min Moder forgudede mig, fordi jeg var saa god at ligne min Fader, min Fader elskede mig, fordi jeg lignede hans lille Kone, og alle mine Tanter fandt, at jeg havde et eller andet Træk ved Munden, ved Næsen eller om Oinene, som de ogsaa havde eller havde havt. Jeg havde tillige en jydsk Onkels Baghoved.

Alt hvad jeg ønskede, fik jeg, undtagen en lille Broder eller Søster, hvilket var mit ivrigste Onske, men

skjøndt baade Fader og Moder lovede mig det, naar „Storken kom næste Gang", blev det dog stedse ved Løvtet. Storken kom og Storken gik, men der kom ingen Broder; ikke engang en Søster.

— Jeg har ikke isinde, at skrive en hel Biographi; dels vilde den blive meget vidtløftig, da jeg allerede har mange Decennier paa Ryggen, dels meget kjedsommelig, da den paa enkelte Episoder nær ikke har Noget at byde, som ikke hvert andet Menneske kunde opvarte med. Kun disse enkelte Episoder vil jeg nedskrive, — skjøndt de kunne blive kjedsommelige nok — da det deraf er tydeligt, at Forbandelsen „for silde" hviler over mig.

— Min Moder døde, da jeg endnu var et Barn. Hun havde allerede ved sin Kjerlighed forkjælet mig og gjort mig til en næsvis Knægt, der intet Hensyn tog til Nogetsomhelst uden sig selv, saa at jeg gjerne kunde sige, at hun døde for silde, hvis det ikke vilde røbe en utilgivelig Mangel paa sønlig Kjerlighed. Jeg var da overladt til min Fader, der benyttede mig som en behagelig Adspredelse, naaar han kom hjem fra sine Forretninger. At jeg senere blev hans Stolthed, havde jeg Forstand nok til at indsee, og at jeg kunde gjøre og lade hvad jeg vilde, blev ikke længe nogen Hemmelighed for mig. I Skolen bestilte jeg Intet, men da min Examen nærmede sig, tog jeg alvorlig fat, for at indhente det Forsømte, men det var for silde, og istedetfor

at udmærke mig, som min Fader havde giort sikker Regning paa, og som han havde god Grund til at vente efter alle de Penge min Underviisning havde kostet ham, blev jeg kun en middelmaadig Student; men jeg betraadte den akademiske Bane med saa sanguinske Forventninger, som vist ingen Student nogensinde har næret. Jeg valgte ikke noget bestemt Studium. Med min Fader discuterede jeg denne Sag. Han var stolt af at kunne røge sin Pibe med sin Søn, Studenten, og vi bleve enige om, at det var tidsnok at vælge, naar jeg sporede nogen afgjort Lyst hos mig til et bestemt Fag. Følgen deraf var, at jeg stadig gik og ventede paa, at denne Lyst skulde indfinde sig, men jeg ventede et Aar, to Aar og var allerede næsten fire Aar Student, før den kom, og den kom endda ikke.

Jeg havde vel en Mistanke om, at det Liv jeg førte ikke kunde give Lysten Tid og Leilighed til at melde sig, thi Adspredelser og Fornøielser opfyldte næsten hele min Tid og al min Tanke, men paa den anden Side havde jeg heller ikke Tid til at give denne Mistanke Rum i mit Hoved, der havde saa usigelig mange Ting at tage vare. Naar jeg selv skal tilstaae det, var jeg et ganske net ungt Menneske, fri i mine Manerer; jeg havde et ikke ringe Conversationstalent og en ret god Smag og Takt for det Sømmelige. Jeg kan uden at rødme nedskrive dette nu, da jeg sidder med den ene

Fod indhyllet i Bomuld med Gigttaft over, og da mine sorte naturlige Krøller have maattet give Plads for en brunlig, glatbaaret Paryk. **Sic transit gloria mundi.** Mine Omgangsvenner valgte jeg altid blandt dem, der vare bekjendte for at være gode Hoveder og af gode Familier. Jeg vil just ikke derfor sige, at jeg sværmede for Grever og Baroner, men Aristokratiet havde dog en særegen Tiltrækningskraft for mig, uden at jeg beilede til den, eller skaanede den Dumhed og Bornerthed, der saa ofte hersker epidemisk imellem dets Medlemmer. Jeg var altid munter og veltilmode, og var derfor en velkommen Gjest i de mange Huse, hvortil min Fader, der dengang var en anseet Embedsmand, snart havde skaffet mig Adgang.

Jeg havde „kun een Feil," som man siger; men det var en Skjødesynd, og det var at jeg aldrig var præcis, hvilket var saa meget forunderligere, som jeg hadede denne Feil hos Andre. Altid kom jeg for silde. Jeg gjorde mig al optænkelig Umage, for at aflægge denne Feil, men det var som om en ond Aand havde sin Finger med i Spillet, og mine ivrigste Bestræbelser. for at komme til rette Tid strandede paa en eller anden Tilfældighed. Man lo derover, og jeg lo med, men hvis jeg havde anet, at denne Faddergave af den kjere Natur skulde blive mig saa fordærvelig, havde jeg tilvisse ikke leet. Naar jeg en enkelt Gang af en Feil-

tagelse kom til rette Tid, havde jeg næsten større Ær=
grelse deraf, end hvis jeg som sædvanlig var kommen
for silde, thi da regnede der spydige Forundringsraab
ned over mig, og Lovtaler over min bekjendte Punkt=
lighed døvede mine Øren, hvorimod man ellers med den
Rolighed, som Vanen giver, saae mig komme bagefter.

Midt i et lystigt Ungdomsliv taber man let Mo=
ralen af Sigte, men det var dog ikke Tilfældet med
mig, uden at jeg derfor vil rose mig deraf; men jeg
begik aldrig nogen smudsig Handling og gjorde mig
aldrig skyldig i Noget, hvorover jeg behøvede at skamme
mig for mig selv eller for Andre, og netop derfor var
mit Humeur altid eens og livligt. Den Philosophi
havde jeg allerede vunden, at en god Samvittighed er
den uundgaaeligste Betingelse for at kunne leve lystigt
og fornøiet. Hvad mit Hjerte angik, da havde jeg i
min Ungdom stor Fornøielse af det; thi det flagrede og
sværmede, men det flagrede sig aldrig træt eller vildt,
og sværmede sig ingen Sygdom paa Halsen. Mit Hjerte
laa paa mine Læber, men jeg præsenterede det ikke til
den første den bedste Dame, som jeg traf sammen med,
og da jeg allerede havde truffet Mange, der havde havt
den Glæde, at see en Tilbeder græmme sig om ikke til=
døde, saa dog til at blive en fire, fem Ugers Melancho=
liker, og jeg hos disse var gaaet aldeles skudfri, troede
jeg allerede, at jeg var sikker i den Henseende, og jeg

plagedes aldrig af Drømme om Kjerligheds Suk og Kjerligheds Qvaler. Derimod var jeg saa materiel og prosaisk dengang, at et comfortabelt Liv i Velstand og Velvære forekom mig at være Livets høieste Maal. Jeg levede altsaa sorgløs „den Tag hinein," indtil jeg en skjøn Dag saae Julie Farmer.

Julie var Datter af en af min Faders Ungdomsvenner, Justitsraad Farmer. Denne var velhavende, førte et muntert og gjestfrit Huus, og Enhver følte sig som hjemme der i Familien. Der blev jevnlig musiceret, ikke som paa hundrede andre Steder, hvor man enten varter op med halsbrækkende Etuder eller roulerende Bravourarier, men med disse gemytlige smaa Romancer, der tiltale Følelsen uden at vække anden Beundring, end den man føler for sig selv, fordi man kan saaledes gribes af de simple, fordringsløse Toner. — Der blev forelæst, ikke af de franske candiserede Noveller eller frivole og sentimentale Digte, men man var altid vis paa, at finde paa Bordet enten ældre gedigne Digte af de Digtere, hvis Modetid aldrig forgaaer, eller ogsaa nogle af de faa udvalgte Perler af den nyeste Literatur. Undertiden dandsedes der, men aldrig var der, hvad man kalder Bal. Naar flere unge Mennesker vare samlede, blev Instrumentet flyttet ind i Salen, Datteren eller en af Gjesterne spillede, og man morede sig fortræffeligt en Timestid; ingen Dame behøvede nogen Balbog ved

Veltet, for at erindre alle de smigrende Tilbud, hun havde modtaget, eller de lyksaliggjorende Løvter, hun havde givet.

Det var en Kreds, der tiltalte mig, og jeg var stolt ved den Følelse, at jeg fandt Behag i den. Jeg satte nemlig stor Priis paa en ufordærvet Omgang, og paa Alt, hvad der røbede Aand og Smag. Mit Hjerte begyndte rigtignok af og til, naar jeg i mit Hjem tænkte paa Familien, at hviske til mig nogle halvforstaaelige Ord om Julies talende blaae Øine, om hendes smukke Hænder, om hendes klangfulde blide Organ, og om hendes aandrige Underholdning; men jeg vilde ikke forstaae disse hemmelige Hentydninger. Dog kunde jeg ikke betvinge en uimodstaaelig Lyst til at overbevise mig om mit Hjertes Sandfærdighed, og lagde derfor mere Mærke til hendes Øine, der baade udtrykte dyb Følelse og sprudlende Liv, til hendes Hænder, der syntes mig mere og mere at lokke til et Haandtryk; jeg lyttede opmærksommere til hendes Organ, der snart fik for mig en himmelsk Vellyd, og hvad Underholdningen angik, da fordybede jeg mig undertiden saaledes i den, at jeg ganske beruset forlod hende, og glædede mig til den Dag, jeg atter skulde see hende.

Men forelsket? Nei! — det vilde jeg ikke være. Jeg havde endnu aldrig seet min Mening om mig selv skuffes, skulde jeg da denne Gang have taget feil? Jeg

forkastede denne Tanke som aldeles urimelig, og fik i min ungdommelige Blindhed den uheldige Idee, at ville bestride Kjerlighedens Virkelighed i Almindelighed. I mine Samtaler med Julie bragte jeg næsten altid dette delikate Thema paa Bane; jeg vovede da at ridicutere Følelsen, jeg benægtede den aldeles, og forsvarede min Mening med saa haardhjertede Sophismer, at jeg endnu ofte maa undre mig over, hvorledes jeg dengang ligeoverfor en ung Pige kunde føre en saadan Strid. Forholdet imellem os var efterhaanden blevet saa fortroligt, at ogsaa hun vovede sig dristigere ind paa dette farlige Gebet og i al sin qvindelige Uskyld bekæmpede mine Meninger. Jeg glædede mig da i mit Inderste over enhver Modgrund hun fremsatte, især naar hun i Stridens Varme lod sig saa vidt henrive, at hun glemte at vi vare to unge Mennesker med ungdommelige Hjerter

Jeg kan endnu see mig selv, hvorledes jeg, uagtet mit Hjerte bævede af Fryd, dog haardnakket mødte hendes begeistrede Udbrud med haanlige Skepticismer og slog om mig med Sentimentalitet og Sværmeri, medens jeg tilsyneladende ligegyldig sad henslængt i Hjørnet af en Sopha eller gyngede mig paa en Stol. Jeg kan endnu harmes over mig selv dengang; det var en Comedie jeg spillede baade for mig selv og for hende; jeg fornægtede min bedre Natur; jeg følte, at jeg saarede det rene qvindelige Hjerte, der vilde nedlade sig til at

disputere med mig; jeg krænkede hendes Følelser, der vare udsprungne af en saa klar Kilde, at jeg ikke var værdig at nærme mig den. Med Glæde saae jeg da hendes fornærmede Miner, hendes krænkede qvindelige Stolthed; det morede mig at see hele Qvindekjønnet, repræsenteret i hende, bragt i Harnisk imod mig. Jeg føler det endnu; det var en lav og uværdig, egoistisk Triumph, jeg feirede, og det var i sin Orden, at hun tilsidst blev den Triumpherende.

Vore Disputer endte dog i Reglen med en Slags Forsoning, idet vi begge loe over vor ungdommelige Iver, naar Talen var om en Gjenstand, som vi egentlig slet ikke forstode eller kunde forstaae; men eengang tog Samtalen en saa alvorlig Vending, at den senere aldrig blev optagen. Jeg havde nemlig endnu bestandig kæmpet imod at tilstaae mig selv, at jeg elskede, og denne Kamp blev stedse heftigere og heftigere. Mit Angreb paa Kjerligheden blev derfor efterhaanden bittrere og bittrere, jo farligere jeg saae min Fjende for mig, jo mistænkeligere jeg blev mod mig selv. og jo svagere mine Vaaben bleve. I den omtalte Samtale greb jeg i min Afmagt til alle disse Bitterhedens uærlige Vaaben, istedetfor at kaste dem langt bort, og strax overgive mig paa Naade og Unaade. Jeg blev hidsigere og hidsigere. Jeg seer endnu Julie staae foran mig blussende af Stridens Varme; hun havde reist sig og

var gaaet et Skridt henimod mig. Hendes ildfulde Øie havde et næsten lidende Udtryk, hun greb sig uvilkaarligt til Hjertet, og spurgte mig i en Tone, der zittrede af Harme — idetmindste troede jeg, at det var Harme, der bragte den til at zittre.

„Men troer De da fuldt og fast, at De aldrig kunde elske? — Det er ikke muligt!"

Jeg var i dette Øieblik nær ved at styrte for hendes Fødder og tilstaae, at jeg elskede hende med al den Varme, et menneskeligt Hjerte formaaede. Jeg følte mit Blod standse, jeg blev et Par Secunder iiskold og brændende hed, men da seirede min afskylige Egenkjerlighed, min falske og taabelige Æresfølelse og Forfængelighed. Vilde jeg ikke derved have opgivet alle mine tidligere med saa megen Dristighed forsvarede Theorier? Vilde jeg ikke synes hende charakterløs og uden Principer? Kort sagt, Tanken om mandig Kraft gjorde mig mandig ussel, og mit korte Svar var et bestemt „Nei!" Det forekom mig i samme Øieblik, som om jeg udsagde min egen Dødsdom. Det svimlede for mig; jeg slog Øiet ned, som om jeg skammede mig for mig selv, og da jeg atter hævede Blikket, var Julie forsvunden. Hvis hun endnu havde staaet for mig, jeg havde da ikke længer modstaaet, men lagt min hele Sjel aaben for hende. Nu var det for silde!

Denne uforglemmelige Samtale fandt Sted en Dag, da jeg var indbuden til Middag hos Justisraaden. Imod min Vane var jeg forunderligt nok og til min egen Ulykke kommen meget tidligt, fordi jeg troede at Spisetiden var tidligere. Julies Fader var endnu ikke kommen hjem fra sit Contoir, og hendes Moder var beskjeftiget i Huset. Vi vare derfor alene den sidste halve Time før vi skulde tilbords. Nu havde ogsaa hun forladt mig, og jeg sad ene overladt til mine Tanker, der krydsede tusindvis gjennem min Hjerne. Hovmodens Djevel hjalp mig dog ud af mine Bekymringer og tilhviskede mig, at den eneste Grund til Julies Opførsel imod mig maatte være, at hun elskede mig. Denne Tanke lod mig glemme Alt Andet og jeg overtalte mig snart til at troe, at det vilde være mig en let Sag, under de Omstændigheder at gjøre min sidste Forseelse god igjen. At jeg havde saaret hendes Følelser, gjorde mig vel et Øieblik ondt, men, hviskede Hovmoden og Forfængeligheden mig i Øret, disse Følelser tilhørte jo mig; de vare jo min Eiendom og jeg havde kun udøvet Eiendomsretten. Saaledes tænker et ungt, forfængeligt Menneske paa 22 Aar! Dog rolig var jeg ikke, før jeg igjen havde seet hende.

Vi sadde allerede tilbords, da Julie traadte ind, og hilsede muntert de andre Gjester. Hun var noget bleg, forekom det mig, men et fortryllende Smil havde

leiret sig om hendes Læber. Efterat hun havde kysset sin Fader med Inderlighed, tog hun Plads ved den modsatte Side af Bordet, saa at jeg under hele Maaltidet ikke kunde faae sagt hende et eneste fortroligt Ord. Desto opmærksommere iagttog jeg hende; jeg havde aldrig seet hende saa smuk. Hun var muntrere end hun pleiede at være, det fornærmede min Indbildskhed; hun talte venligt med sin Nabo og hørte med Interesse paa ham, det saarede min Egenkjerlighed, og for første Gang i mit Liv følte jeg Skinsyge mod Nogen. Jeg søgte at indlede en almindelig Conversation, og da Talen netop var om et smukt erotisk Digt, der nogle Aftener før var blevet oplæst, da jeg ikke var tilstede, spurgte jeg hende høit om hendes Mening om det. Hun saae lidt forundret paa mig, og svarede med en let Rødme:

„Min Mening er vistnok ganske modsat Deres; thi efter deres Anskuelser maa det Hele vistnok synes Dem en eneste stor Usandhed, der ialfald er iført et smukt Ydre. Dette Sidste er De vel idetmindste villig til at indrømme?"

Nu var Touren til mig at rødme, og inden jeg kunde svare, var hun atter fordybet i Samtale med sin Nabo. Maaskee var det ret heldigt, thi jeg følte, at mit Svar maatte blive undvigende og intetsigende. Efter Bordet søgte jeg flere Gange at nærme mig hende, men det var længe forgjeves. Hun havde nu overtaget Hus=

moderens Pligter ved Kaffebordet, og hun udførte den med en uforlignelig Ynde. Endelig lykkedes det mig dog, og jeg overvandt mit Hovmod saa vidt, at jeg kunde nedlade mig til at sige:

„Jeg troer, Frøken, at De har bedømt mig strengere, end jeg fortjener."

„Enhver, svarede hun, er vistnok sig selv den mildeste Dommer, og den Dom, De har afsagt over Dem selv, forekommer mig saa streng, at jeg betvivler, at jeg har været en altfor streng Dommer. Ialfald vil jeg ikke være strengere end De selv har været."

„Men De har misforstaaet mig," udbrød jeg.

„Lad os ikke tale oftere derom. Vore Anskuelser ere nu engang saa forskjellige, maaskee fordi De er en Mand og jeg kun en Qvinde. Qvinden siger man jo skal være Følelsens Repræsentant, og Manden Forstandens. Skade, at Forstanden saa gjerne vil træde Følelsen i Støvet!"

„Paa ingen Maade, svarede ieg, Forstanden kan vel udæske Følelsen til Strid, det har den Ret til; men det er dog langtfra derfor dens Hensigt, at ville træde den i Støvet."

„Derfor har jeg ogsaa, afbrød hun mig, saa ofte tilladt Dem at angribe Følelsen, og taalt Deres bittre og ofte uforsonlige Angreb, men idag har De berørt den med en saa raa Haand, at den for Fremtiden flygter i

Skjul, og ikke oftere vil stille sig blot, for ikke at udsættes for en endnu værre Skjebne, end der allerede har mødt den."

„Jeg beder Dem, sagde jeg, vei ikke Meningen efter Ordene. Desuden var det jo muligt, at jeg har talt imod min Overbevisning."

„Jeg vil haabe det for Deres egen Skyld; men det vilde kun bidrage til at berøve Dem Noget af den Agtelse, jeg følte for Dem; thi det er uværdigt for Manden, at ville spille en Comedie, og for en ung Pige at ville spotte Følelser, der endnu ere hendes bedste Skat. Ialfald burde De have skaanet dem."

Efter disse Ord vendte hun sig fra mig. Der var ikke Tanke af noget Stødende eller Bebreidende i den Tone, hvori hun talte til mig, ligesaalidt som det bar Vidne om noget Fornærmet eller Bittert, men det var som om en isnende Kulde gik derigjennem, og jeg blev et Øieblik staaende bedøvet, inden jeg kunde fatte mig.

— Samme Aften fik jeg et Brev fra min Fader, der i det sidste Aar for sin Sundheds Skyld havde levet paa en Gaard, som han eiede i det nordlige Sjælland. Det var et af disse besynderlige tilfældige Træf af Skjebnen; thi min Fader havde hørt om mit intime Forhold til Justitsraad Farmers Familie, og hans Brev indeholdt baade indirecte Opmuntringer til at indgaae en nærmere Forbindelse og directe Formaninger om,

ikke letsindig at sætte en ung Piges Hjerte og Lykke paa Spil. Det var skrevet i en faderlig Tone, og alvorligere end jeg pleiede at kjende min Fader. Hvis det var kommet en Dag tidligere, havde jeg maaskee undgaaet hine ubehagelige Scener, og hvo veed, om ikke hele mit Liv havde faaet en lykkeligere Vending, men nu — var det for silde, og jeg kunde ikke længer tænke paa at vinde Julies Hjerte, kun at gjenvinde det; thi jeg tvivlede ikke et Dieblik paa, at hun havde elsket mig.

Efterat have randsaget mit eget Indre, kom jeg til det Resultat, at jeg trods Alt ogsaa elskede hende, og den Tanke, at hun maaskee nu skulde være tabt for mig, bragte mig til Fortvivlelse. Jeg forbandede min taabelige Halsstarrighed, at have villet fornægte mine bedste Følelser ligeoverfor hende, og besluttede, at gjøre Alt, for at naae det Maal, som jeg hidtil havde betragtet som en glimrende Juvel, hvis Besiddelse jeg kun behøvede at udstrække Haanden efter, men hvis Glands jeg indtil nu havde moret mig med at beskue i det Fjerne.

Det var som om en uforsonlig Nemesis nu i lang Tid forfulgte mig. I flere Uger traf jeg aldrig Julie alene; enten var hun ikke hjemme, eller ogsaa var hun omgivet af disse fatale og velsignede Veninder, der kun ere skabte til at være en Elskers utrættelige Plageaander. Hun var da altid venlig imod mig, men det var mig kun altfor tydeligt, at vort gamle Forhold var ble=

vet forstyrret. En Aften fortalte hun mig, at hun næste Dag reiste til Tydskland og maaskee til Italien med sin Onkels Familie. Oieblikkelig var min Beslutning fattet; jeg talte ikke videre om denne Reise, og tog ikke anderledes Afsked med hende den Aften end sædvanligt.

Samme Nat ilede jeg til min Faders Gaard, forestillede ham Sagernes Sammenhæng, og bad ham om Tilladelse og Understøttelse til at reise. Han gjorde vel nogle Indvendinger og forestillede mig, at jeg burde prøve mig selv først, men gav dog tilsidst efter for mine indstændige Bønner. — Sjeleglad fløi jeg atter afsted til Kjøbenhavn; — paa Dampskibet skulde jeg overraske hende, i Aftenens Stilhed paa Søen skulde jeg erobre hendes Hjerte; inden vi naaede den fremmede Kyst skulde hun være min, og Haand i Haand skulde vi nyde vor Lykke, sværme mellem de tyrolske Bjerge og bestige Vesuv. Alt var fortræffeligt arrangeret i mine Tanker. Medens jeg sad i den umagelige Postvogn, vare mine Tanker i Sydens fortryllende Egne. Det gik mig ikke bedre end salig Ikarus, og høit baaren af min Phantasies Vinger laa jeg pludselig nede paa den støvede Landevei. Det ene Forhjul var knækket paa den halsbrækkende Vei.

Vi havde endnu to Mile tilbage til Kjøbenhavn; om tre Timer vidste jeg skulde Dampskibet gaae. Jeg var fortvivlet og havde nær forgrebet mig paa Postil-

lonen, da han nægtede mig at ride Resten af Veien paa en af Hestene. Jeg begav mig da paa Veien tilfods, og var saa heldig at møde en Bondevogn, der styrede samme Cours. Jeg satte mig op paa den; men ak! det lignede Intet mindre end en Fart. Kort sagt, jeg kom naturligvis for silde; fra Toldboden havde jeg den Ærgrelse at see Rogen fra Dampskibet udenfor Trekroner; jeg havde allerede lukket Munden op for at raabe efter det, og havde halvt fremtrukket et Lommetørklæde for at vifte, men et Blik paa et Par grinende Matrosansigter ved Siden af mig, forbindrede mig heldigvis i at prostituere mig. Dampskibet brød sig ikke om den fortvivlede agterudseilede Elsker paa Toldboden, og dampede videre. Julie var forsvunden.

Vi vare dengang endnu i hine uciviliserede Tider, da kun eet Dampskib om Ugen gik fra Kjøbenhavn. Hvad skulde jeg nu gjøre? Jeg styrtede op til Julies Fader, aabenbarede ham min Kjerlighed til hans Datter, spurgte ham, hvor hun var reist hen, og bad ham om Tilladelse, at maatte tilbyde hende min Haand. Han hørte paa mig med en sand faderlig Godhed, sagde mig, hvor hun efter al Sandsynlighed vilde opholde sig for længere Tid, og tillod mig at reise efter hende. Tillige bragte han mig en Hilsen fra hende, og fortalte mig, at hun havde undret sig over, at jeg den foregaaende Aften ikke havde sagt hende Farvel. Han ventede Brev

fra hende om nogle Dage, og lovede da at lade mig vide, hvis der var gjort nogen Forandring i hendes Reisebestemmelser. Noget beroliget forlod jeg ham.

Fire Dage efter fik jeg et Bud fra ham, at han ønskede at tale med mig. Jeg ilede til ham, og paa hans Ansigt kunde jeg læse, at der forestod mig en vigtig Meddelelse. Han greb min Haand, og sagde i en alvorlig Tone:

„De er endnu ung, min kjere Ven! og har maaskee aldrig prøvet, hvad en skuffet Forventning vil sige. Dog jeg vil ikke," tilføiede han venligt, da han saae min Sindsbevægelse, „berøve Dem alt Haab; kun saa meget vil jeg sige Dem, at jeg har betroet min Kone vor Samtale fra forleden Dag. Det havde De vel Intet imod?"

Naturligvis ansaae jeg det for en Selvfølge.

„Hun sagde mig," vedblev han, — „jeg vil være oprigtig imod Dem — at hun vidste, at Julie havde havt megen Godhed for Dem, men at hun i den seneste Tid havde mærket, at en stor Forandring var foregaaet med hende, men hun kjendte ikke nogen Grund dertil, og havde ikke spurgt derom."

Desto værre kjendte jeg Grunden kun altfor godt. Jeg fortalte ham Alt uden Forbeholdenhed, og hengav mig til Haabet, at det vilde lykkes mig, at gjenvinde hendes Hjerte. Justitsraaden havde Intet imod, at

jeg forsøgte det, og det blev ved min Bestemmelse, at reise med det første Dampskib. I Berlin eller Dresden ventede jeg at træffe hende, men nogen bestemt Tid for Deres Ophold paa disse Steder kunde jeg ikke faae Oplysning om.

Denne Gang kom jeg tidsnok ombord. Det var som om en Sten faldt mig fra Hjertet, da Maskineriet blev sat i Gang; med 60 Hestes Kraft ilede jeg efter min Elskede. — Om Aftenen passerede vi Møens Klint i det klareste Maaneskin men under en frisk Kuling, saa at Søen var i en temmelig stærk Bevægelse. Det var her, hvor jeg i mine Drømme for otte Dage siden havde tænkt mig, at jeg skulde udøse mit Hjerte for Julie og høre hende tilstaae mig sin Gjenkjerlighed. Jeg lænede mig ud over Rælingen, Bølgerne brusede forbi, mine Tanker fløi med dem, jeg betragtede de Millioner Lysglimt, der glimrede i Skummet, da jeg pludselig blev afbrudt i min Phantasies Flugt af en Dame ved min Side, der bukkede under for Søsygens Qvaler og temmelig ublidt greb mig i Armen.

Hvor let bliver man dog ikke kastet ud af Phantasiens Rige, og hvor let springer ikke Tanken over til den mest materielle Prosa! Faa Minutter før tænkte jeg mig med min Arm om min Elskedes Liv, Haand i Haand nydende den herlige maaneklare Aften, og nu faldt det mig pludselig ind, at alle mine Kjerligheds

Forsikkringer maaskee ikke havde kunnet finde Gjenklang hos min stakkels søsyge Julie, og jeg saae mig selv staaende ved Rælingen og støttende hendes Pande, istedetfor trykkende hende til mit Bryst. Jeg erindrer endnu godt, hvorledes disse to saa forskjellige Billeder i et Nu afløste hinanden i min Sjel, og hvor ærgerlig jeg vendte den sidste Tanke Ryggen og begav mig til Ro, for ikke at drømme mere. Først da jeg igjen næste Morgen saae Land, fik min Phantasi igjen fornyet Lyst til at prøve sine Vinger.

Fra Kiel kjørte jeg ad de sandede Veie til Hamborg, endnu hensjunken i Drømmerier, der ikke lode mig Tid til at lægge Mærke til, hvor langsomt man slæbtes afsted paa disse saakaldte Chausseer. Endskjøndt det i mange Aar havde været Maalet for et af mine varmeste Ønsker at besøge Hamborg, værdigede jeg dog ikke denne store Kjøbmandsrede et eneste Blik, men var saasnart som det var mig muligt paa Veien til Berlin med Schnellpost. Allerede dengang svarede denne Benævnelse kun saare lidt til dette langsomme Befordringsmiddels Natur; nu, da hele Tydskland er belagt med et Jernbanenet, er Navnet blevet til en complet Parodi. Paa en Jernbane faaer en Elskers Varme ikke Tid til at afkjøles, men i hine afskylige Maskinerier, der fare afsted med en utrolig Sneglefart, risikerer man Alt, og jeg vil ikke raade nogen Elsker nutildags at udsætte sine

sværmende Følelser og drømmende Tanker for en Schnellposts Vederstyggelighed. Min Kjerlighed var imidlertid af en saa stærk Natur, at jeg endog var taknemlig, hver Gang Hestene gjorde Mine til at ville lunte lidt afsted, og jeg beundrede min mageløse Taalmodighed, en Dyd jeg før aldrig havde vidst jeg var i Besiddelse af.

I Berlin erfarede jeg paa Postbureauet, at Julies Onkel allerede for fire Dage siden var reist videre til Dresden. Jeg lod altsaa Berlin være Berlin, og ilede atter paa Kjerlighedens Vinger i den ubevingede Schnellpost.

Denne Gang havde min Taalmodighed en langt haardere Prøve at bestaae, og jeg turde ikke længer rose mig af den. Man har ofte sagt, at det er en Prøvesten for Kjerlighedens Styrke, at reise med sin Elskede; jeg troer, det er en langt farligere Prøve at reise efter hende, idetmindste naar det gaaer gjennem de Brandenborgske Heder. Jeg blev ganske forskrækket over mig selv, da jeg greb mig selv i et Øiebliks Fortrydelse over den hele Reise. Jeg spurgte mig da selv meget alvorlig og ængstelig: Elsker du hende da ikke? „Jo vist gjør jeg," svarede jeg bestemt og satte mig tilrette i et Hjørne, for at kjøre videre. Besynderligt! For nogle Uger siden vilde jeg overtale mig selv til at troe, at jeg ikke elskede hende og nu vilde jeg overbevise mig om, at jeg dog elskede hende!

Disse mistænkelige Monologer forstummede dog, da jeg endelig træt paa Legeme og Sjel kom til Dresden, hvor jeg nu haabede at være i hendes Nærhed. Min første Gang var naturligvis til Postcontoiret og Politiebureauet, men paa disse Steder kunde Ingen give mig Oplysninger. Jeg sværmede om Aftenen paa Promenaderne, var i Theatret og mønstrede alle Tilskuerne, paa de smukke Terrasser ud imod Elben; Alt forgjeves, jeg saae Ingen. Næste Morgen løb jeg fra Hotel til Hotel -- ligesaa forgjeves. Jeg gik i den catholske Kirke; blot for at see, hørte jeg ikke den berømte Musik, men jeg saae Ingen. Jeg ilede til Billedgaleriet; dertil stod nu mit sidste Haab. Jeg saae ikke paa Malerierne, men desto mere paa de levende qvindelige Figurer. Hverken Titians Venus, eller Raphaels Madonna, eller Correggios Magdalena kunde fængsle mig, jeg gjennemløb Værelserne som en Fortvivlet, og kom tilbage i en ikke misundelsesværdig Tilstand. Hvad skulde jeg tænke? Skulde jeg atter være fordømt til at komme for silde?

Tilfældigviis erfarede jeg samme Dag ved **table d'hote**, at et stort Selskab af Reisende den foregaaende Morgen var gaaet til det sachsiske Schweitz, for derfra at gaae videre over Prag til Wien. Rigtignok sagde man, at de Fremmede vare Englændere, men Danske og Englændere have jo altid i Udlandet gaaet under

samme Flag, og jeg tvivlede intet Oieblik paa, at Julies Reiseselskab var deriblandt. Samme Dag kunde jeg til min store Ærgrelse ikke komme afsted, og jeg maatte nøies med at sende længselsfulde Blikke fra den nuværende Brühls Terrasse nedad Elben til Bjergene i det Fjerne, der danne ligesom Fortæppet til det maleriske Schweitz, men næste Morgen var jeg saa tidligt som muligt paa Veien. Den første Station var Pillnitz, men den interesserede mig ikke; derimod kunde jeg ikke modstaae Pirna, hvor der skulde gjøres et længere Holdt. Den lille venlige By ligger lige ved Indgangen til Hoilandene, og ved Siden af Byen hæver sig en steil Klippe, hvorpaa ligger et gammelt Slot, idetmindste troede jeg, at det var et Slot. Floden er smal her, og paa en Færge blev jeg sat over til den modsatte Side.

Jeg besluttede, da der var Tid nok dertil, at see mig lidt om i den nærmeste Omegn, og steg op ad Klippens Sider. Her mødte jeg en Mand, der ved sit hele Ydre strax vakte min Opmærksomhed. Han saae ud til at være langt ældre, end man skulde dømme efter hans Figur og Bevægelser, thi hans Ansigt viste et Udtryk, som om han allerede havde gjennemgaaet en hel Menneskealders Erfaringer. Da jeg mødte ham, hilsede jeg og spurgte ham om den nærmeste Vei op til Klippens øverste Top. Meget beredvillig tilbød han sig strax at være min Cicerone; han viste mig de smukkeste

Udsigter og nævnede mig Navnene paa de mest fremragende Punkter, som Øiet kunde naae. Hans Svar vare korte og hurtige. Endelig spurgte jeg ham, hvem det Slot tilhørte, som vi nærmede os, og hvis skjønne Beliggenhed jeg var uudtømmelig i at rose.

"Det er mit," svarede han, „idetmindste har jeg en Part i det, men vi ere Mange om det."

„Maa jeg da tage mig den Frihed, at spørge, med hvem jeg har den Ære at tale?"

„En Elsker!" svarede han alvorlig og standsede sin Gang. Jeg saae forundret paa ham.

„Ja, en Elsker," vedblev han, „en utrættelig og trofast Elsker! Jeg mangler kun min Elskede, saa vare vi et Par. Jeg har gjennemreist alle Verdensdele, for at finde hende, men en ulykkelig Stjerne har altid hvilet over vor Kjerlighed — thi hun søger ogsaa efter mig — men medens jeg søgte omkring i Europa søgte hun i Amerika, og da hun kom tilbage til Europa, var jeg reist til Ostindien og saaledes er det bestandig gaaet os. Er det ikke uheldigt?"

„Jo tilvisse. Men hvoraf vidste De da, paa hvilke Steder hun søgte Dem?" spurgte jeg og betragtede ham mistænksom.

„Jeg kunde føle det paa mig."

„Traf De hende da aldrig?"

„Nei; kun to Gange var jeg nærved. Jeg seilede netop fra Marseille og hun fra Algier, men vi mødte ikke hinanden En anden Gang var hun i Aegypten og jeg paa Sicilien. Men nu har jeg Haab. Min Fornuft sagde mig, at det vilde være forgjeves, paa den Maade at søge hinanden, naar vi ikke engang havde et Spor at holde os til, endskjøndt Sagnet jo siger, at Vor Herre fra Fødselen har gjort to Mennesker af eet, og at Halvparterne skulde finde hinanden i Livet, for at være lykkelige i Kjerlighed. Ikke sandt? Det er jo et bekjendt Sagn."

Jeg mærkede nu nok, hvorledes det var fat med Mandens Fornuft, og det gyste i mig, da jeg uvilkaarlig kom til at sammenligne mig selv med denne omflakkende evige Elsker. Jeg reiste jo ogsaa omkring efter mit Ideal, og havde allerede i Nætter og Dage tænkt mig halv afsindig af lutter Reiseplaner. Nysgjerrig spurgte jeg ham, hvorpaa han da nu byggede sit Haab.

„Det Sted," svarede han og pegede op imod Klippetoppen, „som De der seer, hedder Sonnenstein. Jeg kom tilfældig hertil, eller rettere sagt, naar jeg husker mig om, en Ven bragte mig hertil, og forklarede mig, at Sonnenstein er det Samme som „De Vises Sten." Der gik pludselig et Lys op for mig, og — ikke sandt? Det ligger deroppe ligesom et Dueslag paa en Pæl?"

Jeg kunde ikke andet end bifalde denne Lignelse, men maatte smile ved at tænke mig ham som Due.

„Jeg flyver ud," vedblev han, „hver Dag, Morgen og Aften. Min Mage kommer nok tilbage til Slaget. Her venter jeg nu rolig paa hende, og jeg er vis paa, at hun vil komme. Hun kan see det langtfra. Har jeg ikke Ret? Det vilde jo være Galskab, at streife Verden rundt efter den, man elsker. Hvis hun elsker mig, har det jo slet ingen Hast — Halvparterne skulle dog mødes og engang forenes."

Jeg blev mere og mere uhyggelig tilmode ved denne curiøse Conversation, især da jeg maatte sige mig selv, at der var lidt Fornuft i hans Galskab, idetmindste Methode, men jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde slippe fra ham, og besluttede derfor at følge med til Sonnenstein. Jo nærmere vi kom til Stedet, desto hurtigere gik han, desto uroligere blev han, og flere Gange gjentog han: „Mon hun ikke skulde være kommen?" Da vi endelig kom indad Porten, spurgte han hurtigt Portneren i heftig Sindsbevægelse:

„Er hun kommet?"

„Jeg veed ikke," svarede han, „men Inspectoren kan sige dem det."

Vi traadte ind i Gaarden, og jeg behøvede kun at kaste et Blik om mig, for at see, hvor jeg befandt mig. Et Menneske i en lang graa luvslidt Frakke, med afklippet

Haar, kom hurtigt henimod mig med Armene overkors, maalte mig med et nysgjerrigt og uforskammet Blik fra Top til Taa, og vendte mig derpaa Ryggen med et foragteligt Smil, som om jeg ikke var god nok til at optages i hans Selskab. En Anden vilde formodentlig gjøre hans Uhøflighed god igjen, og rakte mig uhyre venskabelig Haanden, trykkede den med Kæmpekraft, ønskede mig velkommen der paa Stedet og forsikkrede mig høitideligt, at han vilde være min Ven, saalænge jeg opholdt mig her. Rundtom saae jeg afskrækkende Grupper. Enkelte gik med dybtbøiet Hoved og stirrende Blik frem og tilbage; Andre saae mod Himlen og værdigede ikke Jorden et eneste Blik i deres tydelige Selvtilfredshed. Min Bekjendt, Elskeren, kom mismodig hen til mig og fortalte, at hun ikke endnu var kommet, men at han vilde vente.

„Min Fornuft siger mig, at hun ogsaa engang vil søge „De Vises Sten", tilføiede han.

Ak! De Vises Sten var slet og ret en Daareanstalt. Jeg har aldrig følt mig saa ilde tilmode som der. Et Øieblik forekom min Bekjendt mig som en Ven, der ogsaa havde narret mig herhen, for at vente paa min „Halvpart". Jeg vilde netop vende mig fra ham for at undflye, da Portneren kom for at spørge mig, om jeg havde Lyst til at see Anstalten. Jeg svarede hurtigt Nei, og løb ud af Porten, som om jeg

havde været en af dem, der „havde Part i Slottet". Jeg følte den kolde Sved perle paa min Pande, Benene vaklede under mig, og saa hurtigt jeg kunde eller rettere hurtigere end jeg kunde, ilede jeg nedaf de i Klippen udhuggede Trappetrin. Først da jeg saae Folk i Gaderne nede i Byen, blev jeg lidt lettere om Hjertet, som om jeg var undgaaet en stor Ulykke; mine Kræfter forlode mig, jeg snublede og en heftig Smerte i min Fod nødte mig til at sætte mig ned indtil Nogen kom til og kunde føre mig ned til Byen. Min Fod var forvreden — jeg saae allerede Enden paa min Reise.

I flere Uger maatte jeg ligge som Patient i Pirna. Jeg tilbragte min Tid med at frottere min Fod, ordne mine Tanker og randsage mine Følelser. At følge efter Julie, havde jeg opgivet, dels fordi det var en Umulighed for mig, dels fordi det nu forekom mig at være mig uværdigt. Af hin Elskers Galskab havde jeg lært saa meget, at hvis hun elskede mig, vilde hun blive mig trofast, og at vi da skulde „forenes i Kjerlighed". Med denne Tanke gjorde jeg mig snart fortrolig, og jeg følte, at min Kjerlighed ikke længer var saa lidenskabelig, uden at den dog derfor havde tabt i Styrke og Udholdenhed.

Kun een Tvivl plagede mig stundom, og det var, om hun ogsaa virkelig havde elsket mig. Hvis det var Tilfældet, tvivlede jeg ikke paa at hun endnu elskede mig;

thi en Misforstaaelse skulde dog ikke kunne afgjøre et menneskeligt Hjertes Lykke. Saa kortsynet var jeg dengang. Jeg besluttede, rolig at oppebie Tidens og Skjebnens Tilskikkelser. Men skulde jeg da ikke skrive hende til? Jeg vidste ikke, hvor hun opholdt sig, og efterhaanden som der var kommet mere Ro i min Sjel, vaagnede igjen min gamle Stolthed, saa at jeg ikke kunde beqvemme mig til at trygle om et Hjerte, som jeg nu igjen troede at være overbeviist om, tilhørte mig.

Skulde jeg maaske skrive, for at trøste hende? Maaske var hun ulykkelig ved den Tro, at hendes Hjerte var skuffet. Men havde jeg da skuffet det? Havde jeg i Grunden Noget at bebreide mig? Paa dette Spørgsmaal svarede jeg paa samme Maade, som jeg ofte senere har hørt unge Mennesker forsvare deres Opførsel. Samvittighedens Stemme søger man at bortraisonnere ved sophistiske Undskyldninger, og bringer den til foreløbig Taushed ved at sige, at man ikke har givet noget bestemt Løfte, at man forsigtig har undgaaet ethvert Ord, der altfor tydelig kunne røbe vor Følelse og give Anledning til ugrundede Forhaabninger. Hvor taabeligt og hvor uværdigt! Det er netop de ubestemte Løvter, de utydelige Ord og løse Hentydninger, der sætte en ung Piges Hjerte i Bevægelse og lade hendes Uskyld ahne mere end hendes Ro kan tilstæde. Et Blik er nok til at vække ukjendte Følelser og Ideer, og det

er en utilgivelig Letsind, hvormed man vover at lege med Følelser, der give hele Livet dets Betydning.

Jeg vil ikke gjøre mig bedre end jeg var; jeg hørte selv til de Letsindige hvis Forfængelighed følte sig smigret ved at see Rødmen paa en ung Piges Kind, og jeg har allerede skriftet, hvorledes min Egenkjerlighed søgte og fandt Næring i mine Samtaler med Julie, men jeg maa dog tilføie, at det ikke var min Hensigt, at vække en Kjerlighed, som jeg ikke kunde gjengjelde, og mine Følelser dengang udelukkede i den Henseende enhver Bebreidelse, hvormeget jeg end kunde have at bebreide mig ligeoverfor hende.

Endelig var jeg saavidt restitueret, at jeg fik Tilladelse til at gaae lidt omkring i den henrivende Omegn af Pirna. Flere Gange traf jeg paa disse smaa Udflugter min gamle Bekjendt fra Dueslaget. Han var blevet paafaldende ældre i de faa Uger, jeg ikke havde seet ham, men hans Haab var endnu lige saa fast og urokkeligt som dengang. Han beskrev mig sin Elskede altid med de samme Farver og altid med samme Henrykkelse. Hendes Billede levede som et Daguerreotyp i hans Sjel, men hans Længsel var nu heftigere end før; den maatte nedbryde hans legemlige Kræfter, dog uden at vække nogensinde den ellers saa fortærende Tvivl; den forjog hans Søvn og fulgte ham i hans urolige Drømme.

Jeg besluttede at reise hjem, men forinden vilde jeg dog besøge det sachsiske Schweitz, ved hvis Dørtærskel jeg saalænge havde ligget som en Krøbling. Det var en herlig Sommermorgen jeg begyndte Reisen, og da jeg ikke endnu kunde taale lange Fodtoure, kunde jeg ret i Mag nyde alle de fortryllende Steder, saa at ethvert Punkt endnu stod levende for min Erindring, da jeg mange Aar senere atter besøgte disse Egne. Overalt saae jeg endnu Julie, med hende vandrede jeg gjennem den dybe imponerende Unterwalden-Grund, til hvis Bund Solen kun naaer faa Øieblikke om Dagen, for dog at lade Planterne og Insecterne dernede vide, at den existerer; med hende besteg jeg Basteien, og saae Elben saa roligt slynge sig forbi dens Fod; kort sagt, intet Sted besøgte jeg uden den Tanke, at der havde hun ogsaa været. Men desto værre uden hende forlod jeg Pirna og kom tilbage til Dresden, for atter med Schnellpost at naae Hamborg og Kiel, hvorfra jeg gik tilbage til Kjøbenhavn med det samme Dampskib, hvormed jeg var reist bort.

Det Behagelige man ellers føler ved at see sin Fødeby efter Maaneders Forløb, havde for mig tabt en Del af sin Tillokkelse. Jeg var fløiet ud med sanguinske Forhaabninger, som en dristig Eventyrer, der skulde hente det gyldne Skind, men jeg kom tilbage ligesaa fattig og tomhændet som jeg var reist, og jeg var

lidt undselig ved saaledes at komme tilbage med uforrettet Sag. Min Fader, hvem jeg havde meldt min Ankomst, modtog mig paa Toldboden. Jeg fulgte hjem med ham til hans Bopæl. For at skjule min Forlegenhed, lod jeg meget munter og fornøiet, og fortalte Løst og Fast om min Reise og de forskjellige Indtryk, den havde efterladt, men jeg undgik omhyggelig at nævne Julies Navn. Min Fader trykkede flere Gange min Haand, og saae venligt men tillige spørgende paa mig, som om han vilde læse min Sjels hemmeligste Tanke.

Efterat jeg havde fortalt ham en lystig Episode fra mit sidste Ophold i Dresden, sagde han:

„Det glæder mig, at see, at du har taget dig den Sag saa let. Det kan heller ikke hjælpe," tilføiede han med et Smil, „at hænge med Hovedet."

„Hvilken Sag?" spurgte jeg.

„Jeg blev selv," vedblev han, „lidt ærgerlig tilmode strax da jeg hørte Julies Forlovelse."

„Julies Forlovelse!" udbrød jeg, „hun forlovet?"

Min Fader blev ganske ængstelig, da han saae mig i heftig Sindsbevægelse springe op fra Sophaen. Han reiste sig ligeledes og greb min Haand. Vi gik et Par Gange op og nedad Gulvet.

„Min kjere Søn, jeg har jo skrevet det til dig; maaskee har Brevet ikke truffet dig. Du veed altsaa ikke, at hun er bleven forlovet med sin Fætter, som rei-

ſer med hende. Jeg troede, at du vidſte det, og det glædede mig at ſee, at du ikke tager dig en Kurv ſaa nær.

„En Kurv?“ raabte jeg, og min Stolthed reiſte ſig. „Nei, Fader, Gud være lovet, en Kurv har jeg ikke modtaget. Jeg har aldrig tilbudt hende min Haand. Det er ſandt, at jeg elſkede hende, eller troede at elſke hende. Jeg er kommet for ſilde; det er det Hele, og det er jo ikke noget Nyt for mig.“

Jeg følte vel, at mit Hjerte ſnørede ſig ſammen; jeg følte, at min Kjerlighed havde været ſand og nu havde lidt et Skibbrud, men ſtrax klamrede jeg mig faſt ved den Tanke, at jeg dog intet Afſlag havde faaet, og fandt Trøſt i den faſte Overbeviſning, at, hvis jeg havde friet til hende, havde jeg ogſaa erholdt hendes Ja. Min Stolthed var ſaaledes, indbildte jeg mig, ikke krænket, om end Hjertet blødte. Jeg følte, at det uden Stolthedens Modvægt vilde have forblødt ſig.

Det var dog kun i de første Dieblikke, ſaalænge jeg var ſammen med min Fader, jeg kunde finde denne tomme Trøſt. Da jeg blev ene, greb en uſigelig Bitterhed min Sjel imod hele Verden, imod Julie, imod mig ſelv. Jeg var gjerne ſtrax igjen reiſt bort, men min Stolthed holdt mig tilbage. Min Fader ſaae viſtnok dybere i mit Indre, end jeg dengang ahnede, ja dybere end jeg ſelv formaaede. Al den Tid han havde tilovers fra ſine Forretninger, tilbragte han ſammen med

mig; han bragte mine Fremtids Planer paa Bane, og vi raadsloge om, hvilken Vei jeg nu skulde vælge, thi det vare vi enige i, at det var hoi Tid at vælge et Studium. Med en mageløs Godhed stod han mig bi i Raad og Daad, og ved denne Leilighed lærte jeg først ret at skatte hans uendelige Kjerlighed. Han raadede til den juridiske Vei, men den havde jeg altid havt en afgjort Modbydelighed for. Dog havde jeg maaskee af Taknemmelighed imod ham givet efter for hans Ønske, hvis jeg ikke havde indseet, at det var for silde nu at begynde et Studium, som allerede Flere af mine Kammerater fra Studenteraarene havde fuldendt, og for hvem jeg altsaa maatte komme til at staae tilbage, naar jeg var saavidt, at jeg skulde betræde Embedsbanen.

Det Samme gjaldt det theologiske Studium, til hvilket jeg heller aldrig havde følt nogen Lyst; derimod gjelder for Medicineren Anciennitеten mindre; hans Kundskaber og Dygtighed bedømmes ikke efter Aar men efter Vægt. Det var desuden et friere Studium, der mere tiltalte mig, og jeg valgte det. Med stor Iver begyndte jeg det, og fik virkelig større og større Interesse for at trænge ind i de mange Mysterier. Min Fader var tilfreds med mig og forlod Byen, hvis Luft han ikke kunde taale, for længere Tid, da han saae, at jeg havde lagt mig en Leveplan, som jeg lod til med Alvor at ville følge.

Julie havde jeg ikke glemt. Hun var kommet tilbage til Kjøbenhavn, og jeg kom ligesom før ofte i hendes Familie. Jeg vilde ikke skye den, for ikke at vække nogen Opsigt; vi vare som to gamle Venner, og Ingen skulde mærke, at jeg var en forsmaaet Elsker. Jeg smigrede mig med, at hele Verden var uvidende om mit Hjertes Nederlag, og kun ligeoverfor hendes Forældre følte jeg undertiden Rødmen i min Kind. At disse Intet havde betroet Julie om mit Hjertes Hemmelighed, var jeg overbevist om, men mit Haab, at det for Alle var en Hemmelighed, blev desto værre skuffet.

Jeg havde allerede studeret lidt over et Aar, da jeg en Dag gik op til Etatsraad F., hvis Forelæsninger jeg havde isinde at ville høre. Jeg kjendte ham aldeles ikke, men han modtog mig med den Venlighed, hvormed han modtog alle medicinske Studerende, som om de allerede vare hans Colleger. Han roste min Flid og spaaede mig en glimrende Fremtid, naar jeg vilde fortsætte mine Studeringer med samme Iver, men midt i denne Smiger, der lød saa lifligt for mine Øren, sagde han pludselig med et polidsk Smil, idet han godmodig klappede mig paa Skulderen og blæste en tyk Røgsøile ud af sin Pibe:

„Ja, ja, min Kjere; det er ikke første Gang, at en ulykkelig Kjerlighed har været Veien til Lykke. — De skal see, at jeg faaer Ret.“

Jeg følte Blodet jage mig til Tindingerne; min Hemmelighed var altsaa kjendt endog af mig aldeles Fremmede; man troede, at min pludselige Flid kun var en Følge af Hjertesorg, at jeg havde grebet til Studeringerne som et Middel til Adspredelse. Harmfuld og oprørt forlod jeg Etatsraaden, der saae ganske forbauset paa mig, og da jeg kom hjem, saae jeg med Foragt paa mine uskyldige, nylig anskaffede medicinske Bøger og havde gjerne kastet dem alle i Ilden, men heldigvis var det Sommer. De forekom mig at være Angiverne af min Hemmelighed, som om de stillede mig i Gabestokken for den spottende Mængde, thi for en ulykkelig Elsker, vidste jeg, har Verden ingen Deltagelse; den trækker paa Skulderen og smiler.

Har man faaet en Kurv, eller troer Verden blot at man har faaet den, da hænger denne Kurv om vor Hals som et Mærke der giver os til Priis for Spot eller ialfald for Medlidenhed, der næsten er værre end Spot. Man har ogsaa nogen Ret dertil. En Mand, der af en ung Pige har faaet et Afslag, fortjener i Almindelighed Ringeagt, fordi han enten har været taabelig nok til at overvurdere sin egen Elskværdighed, eller har ladet sig bedaare af Koketteri og derved frakjendt sig Evne til at adskille forstilt Følelse fra sand Hengivenhed. Dette indsaae jeg, og netop fordi jeg ikke havde faaet nogen Kurv, var den Tanke, at man skulde troe det,

mig saa utaalelig. Jeg besluttede aldrig at aabne nogen medicinsk Bog, og vilde ikke for nogen Pris, at Verden skulde dømme ligesom den godmodige Professor. Jeg vilde vise mig munter, lystig og tilfreds, og det var forbi med Studeringerne for stedse.

Endog imod den uskyldige. Julie nærede jeg en bitter Følelse, men jeg indsaae dog snart, hvor uretfærdig den var, og jeg vedblev at komme der.

Nu kommer en Periode af mit Liv, der, naar jeg seer tilbage over de mange tilbagelagte Aar, hviler som en Skygge eller Taage over det Hele, medens alt Andet, hvad jeg har oplevet, ligger saa klart for mit Blik, som om jeg nys havde oplevet det. Jeg kaster ofte Blikket paa denne uhyggelige Skygge, for at udgrunde dens Tilblivelse, for at forklare mig den, men det lykkes mig aldrig ret at gjennembryde Taagen med Forstandens Lys. Jeg veed vel, at Grunden til mit forandrede Liv var den, som jeg ovenfor har fortalt, men hvorledes det var muligt, at min Forfængelighed og falske Æresfølelse kunde vælge sig en saa slet Udvei, det bliver mig altid en Gaade. At jeg i den Grad kunde være en Slave af Verdens Dom, er mig endnu ubegribeligt. Men det forstaaer sig, nu har Erfaringen skærpet mit Blik, saa at jeg dog kan see, at det var Daarskab, medens det dengang var Lidenskabernes Lygtemænd, der ledede mig. Jeg ansaae det dengang for det eneste Rigtige, at kaste alle Fornuftens Ord overbord, naar blot Øieblikket kunde lade mig troe, at jeg bragte min Stolthed en Seir. Hvor usikker er dog den Vægtskaal,

hvorpaa Ungdommen veier sin Ære, og hvor falsk den Alen, hvormed den maaler Verdens Dom og sin egen Anseelse i Verdens Øine!

— Min hele Tragten gik ud paa at føre Verden bag Lyset, for at den ikke skulde kunne kaste et Blik ind i mit Indre og læse min Hemmelighed. Destoværre førte jeg mig kun selv bag Lyset og lukkede mit eget Indre for mig selv, og det med velberaad Hu. Jeg frygtede ethvert selvgjort Spørgsmaal om Drivfjedren til mine Handlinger; jeg skjød enhver ubehagelig Tanke og Erindring fra mig, og søgte kun en Draabe af Lethes Vande, hvori jeg kunde drukne saadanne Minder. Jeg følte, at jeg intet andet Maal havde at stræbe efter, end det at slaae Øieblikket ihjel, og destoværre er dette Maal saa saare let at naae i en Hovedstad. Man behøver blot at udstrække Haanden eller at gaae et Skridt, for at naae det.

Studeringerne havde jeg opgivet for stedse. Jeg gjorde mig Umage for, og satte en Ære i at kunne finde de mørke Sider, der kunne hæfte ved ethvert Studium. Juristen stod eller rettere sad kun for mig paa en høibenet gammel Contoirstol med Benene hængende ned foran en Pult, hvis ene Side var aldeles tildækket med Blækklatter, og forresten fuld af store Protokoller, hvori ikke sees Andet end Tal eller lange tørre Rapporter og Betænkninger over N. N's Tilregnelighed, hvor-

vidt han kan straffes for at have slaaet sin Moder to Tænder ind i Munden, og vidtløftige Undersøgelser om det var to eller tre Tænder, hun havde mistet. Jeg saae Juristen staae gnaven op og gaae ligesaa gnaven tilsengs, om Formiddagen skynde sig bort fra sin Familie, for at komme op paa det paradisiske Contoir, og naar han atter kom hjem, nydende sit Middagsmaaltid i taust Hastværk og derpaa skynde sig ind i sit Studereværelse, for at begrave sig i Collegier og Forordninger, halv usynlig i Tobaksrøg. Tidlig gammel paa Sjel og paa Legeme. — Jeg roste mig selv, fordi jeg havde Smag nok til ikke at blive Jurist.

Theologen forekom mig som en levende Usandhed. Alt beregnet efter Øieblikkets og Menneskenes Fordringer. Ved Graven den bevægede Taler, der priser Dødens Lykke; fra Graven til Barnedaab den muntre Selskabsmand, der priser det begyndende Livs Herlighed. Fra Brudevielsen, hvor Ægteskabets Lyksalighed anprises som en Himmel paa Jorden, hjem til sin ægteskabelige Halvdel, hvor Lyksaligheden praktisk modbevises og maaskee grændser til et Helved paa Jorden, Fra Prædikestolen forklarende Religionens Mysterier, der for Ingen indeholder saa megen Mystik som for Theologen og netop for den Indviede. Overbevisningens Ord strømmende fra et tvivlende Bryst, Troens Kraft forkyndt af tvivlende Læber. Blandt Theologer fandt jeg mine

muntreste Venner; om Aftenen profane, Søndag Morgen andægtige; — og jeg roste mig selv, fordi jeg var altfor oprigtig til at blive Theolog.

Lægen — den Stand kjendte jeg bedst, — hans Liv er en Kamp imod Døden, som Don Quixottes mod en Mølle. Famlen i Mørke efter Lægedoms Urter paa de øde og golde Marker. Et Bibliothek fuldt af Bøger, en Reol fuld af Medicamenter, et Hoved fuldt af Kundskabens Skatte. Og hvad hjelpe Bøger, hvad hjelpe Medicamenter, hvad hjelpe Kundskaber, naar Døden med sin Finger har udpeget sit Offer og paatrykket det sit Segl? Trøste den Jamrende med et Haab, som man selv ikke nærer; føle sin Afmagt ligeoverfor Naturens utæmmelige Kraft. — Men Lægen er elsket! — ja, naar vi see Dødens Skridt komme os imøde; han er Kilden i Ørkenen; naar man har slukket sin Tørst, gaaer man bort og glemmer dens Lædskedrik. Han er en Engel, naar Himlen lader ham seire; han kastes bort, naar Døden har seiret. — Jeg roste mig selv, fordi jeg var fornuftig nok til ikke at indlade mig i den Kamp, som Lægen strider vaabenløs eller med altfor mange Vaaben.

Den militære Stand forekom mig som et Dagdriveri. At trække paa Vagt og dressere Rekrutter kunde ikke opveie den Glæde, at gaae i Uniform, bære Epauletter og Skjærf, og blænde Damerne. Riddertiden var forsvundet og „das Heldenthum" syntes mig slet repræ-

senteret og ironiseret. Vel var jeg forfængelig, men min Forfængelighed vilde ikke pyntes med Epauletter og Skjærf.

Handelsstanden vilde jeg ikke værdige en Tanke; jeg følte, at der boede ingen Kræmmersjel i mig.

Slige Tanker, som jeg senere oftere har fordømt, gjærede i mig, naar jeg med mig selv discuterede disse Spørgsmaal. De fæstede efterhaanden Rod i mig, og med stolt Foragt saae jeg ned paa de utrættelige Arbeidsbier, der i den store Verdenskube samlede Forraad til den kommende Vinter. Men Noget dæmrede dog i mig, der ikke lod sig undertvinge; det var min bedre Natur, der ligesom laa paa Lur, for at gribe mig i et ubevogtet Øieblik, naar jeg vilde vende tilbage til Livets Alvor. Jeg følte, at denne Fjende var tilstede — min gode Aand kaldte jeg min Fjende —, og jeg jog den paa Flugt, dog just ikke med uædle Vaaben. Jeg vilde kun smage og tømme Livsglædens Bæger, og jeg styrtede mig fra den ene Adspredelse i den anden; den ene Forlystelse afløste den anden. Men det var ikke Sværmen og Sviren, kun et lystigt Liv, som jeg søgte, og i flere Aar blev jeg ikke træt. Saa ofte havde jeg hørt og læst om unge Mennesker, der vare mætte af Livet før Ungdommen var forbi, der havde smagt alle Nydelser, og ikke længer fandt nogen Duft eller Tillokkelse ved dem; der vare blevne gamle før Tiden. Jeg beklagede og foragtede dem, og jeg ansørte mig

selv som et Exempel paa, at Livets Nydelser ere uudtømmelige, bestandig nye, stedse friske.

Det kommer kun an paa, hvilke Veie man vælger. Vil man sværge til Venus, da taber Gudinden snart sin Ynde og bliver rynket, hæslig, kold og koket, og den oprindelige Venus forsvinder for stedse. Er det Bachus man hylder, da visner snart Vinløvet i hans Lokker, og Druerne blive kun tørre Rosiner, bedske og bittre. Terpsichore er ligesaa farlig, hun bedøver os for en Tid, og vor sidste Tribut er en svækket Sundhed, en Blodspytning eller deslige. Disse Guddomme omstyrte vor hele Natur; de gjøre Nat til Dag, de lade os skye Lyset, og slukke det indre Lys, der skulde holde os vaagne.

Jeg svor til ingen af disse Guder, der finde saa mange aandløse Tilbedere; — ikke saa forunderligt, thi i Almindelighed behøves der netop kun Mangel paa Aand, for at blive Præster i deres Templer. Jeg fandt andre Veie aabne, jeg saae andre Blomster dufte eller prange mig imøde. Om Vinteren var Theatret, Literaturen, Poesien, Musik og det selskabelige Liv mit Tidsfordriv. Hos Digterne fandt jeg Tanker, der vare som udsprungne af min egen Sjel, eller Tanker, der vare mine Anskuelser saa stik modsatte, at jeg begjerlig indlod mig i Kamp imod dem, og stedse i egen Indbildning gik af med Seiren. Min Dom var altid sikker,

fremsat med Suffisance, og aldrig baseret paa Andres Meninger, men jeg tilstaaer det, undertiden var den ogsaa grundfalsk. Min Dag tilbragte jeg derfor som en aandelig Epicuræer. En eneste Dag af mit Liv vil være nok for at vise, hvorledes man kan leve indbildt lykkelig ved den Tanke, at have Alt og at kunne Alt, og dog Intet i Grunden at være, Intet at kunne.

Jeg beboede en elegant Leilighed, holdt Tjener til min Opvartning; mine Værelser vare smagfuldt decorerede, Læneſtole og Tæpper, tykke Gardiner og høie Speile. Om Morgenen kunde man finde mig udstrakt i en kostbar Morgendragt i en magelig Sopha med en Roman eller et Bind Digte i Haanden, rygende en stærk Havanna-Cigar. Kaffen tilberedte og serverede min Tjener, og jeg nød den med en usigelig Selvtilfredshed. Om Formiddagen kom nogle af mine gode Venner, hvoraf jeg havde en utrolig Mængde; vi gjennemgik Dagens Historie baade i poetisk og prosaisk Henseende, men glemte dog ikke at nyde en saa god Frokost, som Aarstiden og Vildthandleren vilde tillade. Henad Middag promenerede vi, for at fordrive Tiden, og efter Promenaden spiste vi paa den kostbareste Restauration. Alt var indrettet gentlemanlike. Eftermiddagen tilbragte jeg i Almindelighed med et dolce farniente i Tanker, stundom dybsindige, ofte letsindige og oftere intetsigende. Om Aftenen var jeg enten i Theatret eller i Selskaber,

hvilke sidste jeg besøgte langt oftere end tidligere. Man gjorde mig den Ære at søge mig som Selskabsmand, men Gud maa vide hvorfor, thi jeg var utaalelig impertinent i mine Bemærkninger og stedse parat til Modsigelser. Mod Damerne bevarede jeg derimod et ridderligt Galanteri, men bekæmpede dog for dem endnu stedse de gamle Theorier, der allerede havde forspildt mig eet Hjerte. Jeg spillede ofte, og tabte næsten altid, men med stor Anstand. Naar jeg da om Aftenen gik tilsengs, havde jeg den Glæde, at Dagen var gaaet hen uden nogen Ubehagelighed, det var det hele Udbytte. — Undertiden gjorde jeg smaa Féter for mine Venner, og jeg var da i alle Henseender splendid.

Om Sommeren søgte jeg naturligvis mine Adspredelser udenfor Byen. Jeg havde anskaffet mig et elegant lille Kjøretøi. Om Foraaret kjørte jeg gjerne ud ene; den friske Foraarsnatur tiltalte mig, det Nye vakte mine Phantasier, med de udspringende Blomster ligesom afsløredes mine Tanker fra den forgangne Vinter; men naar Skoven blev tættere, naar Underskoven voxede til og Bunden blev frodigere, da følte jeg mig ene; ligeoverfor Naturens Storhed følte jeg mig saa usigelig ringe, og naar jeg da vilde hæve mig af Støvet, fandt jeg Intet i mig, hvortil jeg kunde støtte mig. Jeg forsagede og foretrak for disse saa lidet tilfredsstillende Selvbetragtninger at tage mine Venner med mig,

for at vi samlede kunde betragte Naturens og Livets Skjønhed.

Jeg følte overhovedet mere og mere, at jeg trængte til Selskab om mig; de ensomme Timer bleve mig stundom saa mørke, at jeg næsten fortvivlede, uden egenlig at kunne gjøre mig Rede hvorfor; de Erindringer, jeg vilde quæle, reiste da atter Hovedet og jeg vovede ikke at see dem i Øiet. Men fandt jeg da Venner, med hvem jeg harmonerede, da var jeg fri og frank, som om jeg havde taget et Styrtebad af Lethes Vande. Min Aand fik hurtigt ny Spændkraft, jeg følte hvorledes Fibrene i min Hjerne atter strammedes, jeg var stolt, overmodig og lykkelig. Jeg var stolt af mine Kundskaber, endskjøndt jeg aldrig ret begreb eller kunde forklare mig selv, hvor disse Kundskaber vare høstede. Det maatte være fra Livets Erfaringer, men medens det forekom mig at jeg havde oplevet Meget og gjort mange Erfaringer, kunde jeg dog ikke opvise Kilden, og jeg undgik derfor omhyggeligt ethvert Forsøg paa at finde den.

Jeg var tilfreds med mig selv, det var mig nok. Naar En af mine Bekjendte glædede sig ved et Avancement eller en Ansættelse, kaldte jeg ham i Hjertet smaalig og prosaisk, og trak haanligt paa Skulderen, som om det var Livets Maal at blive fastbunden til en Contoirstol eller Prædikestol. Naar En af dem, der ikke alene hørte til mine Bekjendte, men ogsaa til mine

Venner, i al Oprigtighed spurgte mig, hvad jeg egenlig havde isinde, svarede jeg: Intet! det er tidsnok at tænke derpaa. Det vilde jo være at lønne Skjebnen ilde, naar jeg, hvem den har skjenket Formue, vilde søge et Brødstudium, og staae en Anden i Veien, hvem Skjebnen maaskee har været mindre rundhaandet imod. — En herlig Sophisme! og ovenikjøbet i et dydigt Klædebon!

Det forekom mig, at jeg anvendte min Tid vel, og glædede mig over, at ingen Synd eller Brøde tyngede paa min Samvittighed. Jeg savnede Intet, Livet forekom mig at være et Paradis, der kun havde den Feil, at det blandt sine Beboere talte saa faa eller rettere ingen Engle. Men at leve i dette Paradis, kostede Penge, og det var den eneste *synlige* Sky, der undertiden viste sig paa den klare Himmel, især naar jeg skulde bede min Fader om nye Ressourcer; men han var altid kjerlig og redebon til at hjelpe mig. Rigtignok forestillede han mig undertiden, at det Liv jeg førte ikke ledede til Noget, og at jeg kun anvendte mine Penge slet; men jeg svarede ham, at Maalet vel ikke var synligt, men at det dog uden Tvivl maatte existere. Jeg forsikkrede ham, at jeg følte mig aandelig forædlet, at min Aand uddannedes, og, saalænge han ikke kunde bebreide mig nogen uærlig Handling eller noget bestemt Feiltrin, var han altid overbærende. Af og til kom han til Byen, og naar han besøgte mig, kunde jeg vel

i Begyndelsen see, at han var mismodig og fortrædelig, men naar han da saae, hvor lykkelig og munter jeg tilsyneladende var, beroligede han sig igjen og trykkede min Haand ved Afskeden ligesaa varmt som nogensinde før. — Saaledes vare flere Aar forløbne. Jeg var ikke mæt af Livets Nydelser; jeg søgte dem og nød dem med samme Iver som før, men jeg mærkede dog, at Alvor oftere greb mig, at det Spørgsmaal oftere opstod i min Sjel, hvad Enden vilde blive derpaa, men saalænge jeg fandt Tillokkelse i Adspredelserne, affærdigede jeg dette Spørgsmaal med det letsindige „kommt Zeit kommt Rath.“ — Vi vare i Slutningen af Sommeren. Jeg havde skrevet til min Fader, at jeg med et Par Venner vilde besøge ham paa hans smukke Eiendom, for ret at nyde den smukke Egn, før Vinteren ganske havde jaget Ungdommen bort, og en smuk September Morgen kjørte vi dertil. Jeg havde ikke den hele Sommer været der, uagtet min Fader flere Gange havde bedet mig derom; altid var Noget kommet iveien, og andre Udflugter lode mig glemme mit Barndoms Hjem. Det var derfor med alvorlige og angrende Følelser jeg nærmede mig Gaarden, og jeg fortrød at jeg ikke var taget alene herud; det var jo som om jeg frygtede for Kjedsomhed hos min Fader, naar jeg ikke tog Selskab med mig.

Min Fader stod ved Havelaagen, der førte ud til

den Vei, vi maatte passere før vi kom til Gaarden. Jeg seer endnu den ærværdige Olding nikke venlig til os, idet han blottede sit sølvgraa Haar; hans Blik hvilede saa usigelig kjerligt paa mig, at det var mig umuligt at blive længer paa Vognen. Jeg fløi min Fader om Halsen, kyssede ham hjerteligt, og Arm i Arm gik vi gjennem Haven op til Gaarden, glade og fornøiede ved atter at være sammen. Vi følte Begge, at herude paa Landet var jeg helt og holdent Søn; i Byen derimod var altid noget Fremmed imellem os; jeg undsaae mig ved at modtage min Fader hos mig i Værelser, der vare elegantere end hans egne, og ved at vise en Luxus, som han ikke kjendte, og som jeg dog alene skyldte hans Godhed og Overbærenhed. Da vi fra Haven dreiede ind i Gaarden, kjørte netop mine Venner ind fra den modsatte Side.

„Vi komme tidsnok,“ sagde min Fader, „til at du selv kan modtage dine Venner. Vær du nu Vært; maaskee vil det ikke vare længe, før du virkelig er det.“

„Det forbyde Gud!“ udbrød jeg, beklemt om Hjertet.

Min Fader modtog mine Venner med en Hjertelighed, der rørte dem ligesaa meget som mig. Han var den hele Dag munter og oprømt, og jeg beundrede hans ungdommelige Livlighed og hans Interesse for vore Anliggender. Om Aftenen gjorde vi Yngre en længere Fodtour til en temmelig fjerntliggende Bakke, hvorfra

aabnede sig den herligste Udsigt ud over Sundet til Kullen. Solen gik netop smukt ned, og Naturen bød os et Panorama, man maaskee forgjeves vilde søge Mage til. Trætte kom vi noget silde tilbage til Gaarden, hvor min Fader dog endnu ventede os med et rigt Aftensbord, der var opdækket udenfor i Haven, og Vinen forjog snart vor Træthed. Vi sadde længe og passiarede ved vore Cigarer i den stille og milde Aftenluft, saa at vi først efter Midnat kom til Ro. Min Fader fulgte mig selv til mit Værelse; hans kjerlige Blik fulgte mig i mine Drømme.

Jeg nød kun en urolig Søvn, og da jeg vaagnede var hele Naturen endnu stille; kun enkelte Fugle quiddrede den opgaaende Sol imøde. Jeg kunde ikke blive i Sengen, jeg maatte ud i det Frie. Forsigtigt gik jeg forbi de Andres Kammerdør og listede mig gjennem Havestuen ud i Haven.

Denne Eiendom havde allerede tilhørt mine Forældre fra jeg blev født, og hver Sommer havde vi levet derude, endskjøndt min Fader tidligere kun af og til kunde være der, da Forretningerne bandt ham til Byen. Jeg havde før tilbragt enhver Sommerferie derude. Da jeg nu atter stod her udenfor Havestuen i den tidlige Morgen, forekom det mig, at jeg saae mig selv legende paa Stentrappen som Barn, eller paa Græsplainen som Dreng. Erindringen om min Moder, der ellers

kun sjeldent dukkede op i min Sjel, stod levende for mig, endskjøndt jeg saa tidlig havde mistet hende. Jeg vilde have givet Aar af mit Liv, hvis jeg i dette Oieblik havde kunnet favne en Moder. Jeg trak mit Veir dybt, et Suk undslap mig — det var min første Morgenhilsen til mit Barndoms Hjem. Gjennem Haven gik jeg ned til en lille Lystskov, der altid havde været mit kjereste Opholdsted i hele Egnen, jeg fandt Bænken igjen, der endnu stod under den store Hængeask, og satte mig mechanisk ned paa den.

I disse min Barndoms Omgivelser faldt jeg hen i en drømmende Tilstand. Mit hele Liv passerede forbi mine Tanker — — det viste sig tomt og nøgent. Jeg saae ikke et Punkt, ikke et Moment, hvorved jeg kunde dvæle med Glæde; jeg havde ikke sat mig et eneste Mindesmærke, hvoraf jeg kunde være stolt; intetsteds var en Grundsten lagt, hvorpaa jeg med Rolighed og Sikkerhed kunde vove at bygge en Fremtid. Alt var Spøg, Skjemt og Flitter. — Hvilken Plads havde jeg udfyldt? hvilken Virkekreds havde jeg skabt mig? Ingen — var det ubarmhjertige Svar, der lød i mit Bryst. Havde jeg gjort noget Godt, udrettet noget Ædelt? Nei! — men, afbrød min Hovmods Stemme til en tom Trøst, heller intet Ondt! Ak! dette var ligesom blevet mit Livs Valgsprog, og hvor usselt er det ikke, uden Frugt og uden Virkning? — Og hvorfor var

mit Liv saaledes gledet hen, ligesom Vognen ruller hen ad den støvede Landevei, og kun efterlader en Støvsky, der snart forsvinder? Fordi jeg altid havde troet, at det var tidsnok at begynde, og naar jeg da vilde begynde, var det altid for silde. Det var en Feighed i Sjelen, en Mangel paa Mod og Kraft til at kæmpe som Mand imod Strømmen, istedetfor at lade sig ligegyldig føre af den, hvorhen den vil.

Jeg var aldeles fortabt i Beskuelsen af dette uhyggelige Livsbilled, hvor Blikket intetsteds kunde finde Hvile, men kun saae ud over en stor gold Mark, uden Sæd og uden Blomst Et aldrig tidligere følt Mismod greb mig, jeg følte mig som opløst i et Intet. Den eneste Følelse, der var mig nogenlunde bevidst, var en Angerens Smerte, og dog, jeg kan ikke engang sige, at den var mig bevidst som Anger; thi det var en utydelig Fornemmelse af et forspildt Liv, idetmindste en forspildt Ungdom, forbunden med en uklar og haabløs Tvivlen om Muligheden af at gjenoprette det Forsømte. Jeg vovede ikke at see klart, jeg forsøgte at lukke Aandens Øie for det Mørke, der hvilede over mit Liv, men forgjeves. Jeg havde glemt Alt omkring mig, Fuglenes Sang naaede ikke mit Hjerte, Bladenes Hvidsken susede forbi mit Øre; først da en Taare fra mit Øie faldt ned paa min Haand, vaagnede jeg. Det foer som et

Lyn, et tilintetgjørende Lyn, igjennem mig; jeg følte mig sønderknust, og hin ene Taare fulgtes af en Taarestrøm.

Mit Hjerte var nærved at sprænges; jeg slog mit Øie op mod Himlen, som for at hente Kraft og Trøst derfra, hvor jeg før ikke havde søgt den, og hvad saae jeg? — ligeoverfor mig stod min gamle Fader lænet mod et Træ og betragtede mig kjerligt med foldede Hænder. Ogsaa i hans Øie glindsede en Taare. Jeg styrtede hen til ham, han aabnede mig sine Arme, og som et Barn hulkede jeg ved hans Bryst. Jeg kan ikke beskrive, hvilken saliggjørende Følelse der gjennemstrømmede mig, da jeg følte hans Arm trykke mig fast ind til sig og hans Haand hvile paa mit Hoved.

„Min Søn," sagde han efter nogen Tids Taushed, „skal jeg glæde mig eller sørge over disse Taarer?"

„Glæd dig, Fader!" raabte ieg.

„Jeg vidste det," vedblev han, „jeg har længe betragtet dig, og troe mig, en Faders Øie bedrager sig ikke saa let. Jeg saae, hvorledes du gik tilbage i dine Erindringers Verden, ikke sandt? og hvorledes du følte dig skuffet. Du følte Anger og Smerte over et forspildt Liv."

„Nei, ikke et forspildt Liv," vilde jeg udbryde, men Sandhedens Stemme var for stærk, og jeg tilføiede kun „en forspildt Ungdom."

„Vogt dig," vedblev han, „en forspildt Ungdom er kun altfor ofte Varsel for et forspildt Liv. Jeg vil

ikke gjøre dig Bebreidelser, og nedtrykke dit Sind endnu mere; men jeg har med et vaagent Oie hidtil fulgt din Vandel, og bekymret saae jeg dig stedse blive staaende paa samme Plet. Paa den anden Side glædede jeg mig ved, og det trøstede mig, at du paa samme Tid bevaredes fri for Synd. Ikke sandt?"

„Ja!"

„Naar Alderen kommer, vil du føle den Tomhed, du for et Oieblik siden følte flygtigt, blive en stadig nagende Tanke."

„Du har Ret, Fader!" svarede jeg, „men nødig vil jeg for Alvor give den Tanke Rum, at jeg virkelig skulde have forspildt min Ungdom. Mit Oie har været aabent for det Skjønne i Verden. Livets lyse Sider har jeg søgt; dets Skygger derimod har jeg undflyet. Det gaaer vel altid saaledes med Ungdommen, naar Hjertet er varmt og Oiet aabent?"

„Men hvorledes troer du da," afbrød min Fader, „at kunne engang trives i Skyggerne? Thi det vilde dog være taabeligt at troe, at man altid kan undgaae dem. Dog det lærer du nok. — Du siger det Skjønne i Verden? Hvis du mener Naturen, kan du have Ret; jeg har endnu aldrig seet et slet Menneske, der elskede Naturen. En smuk Natur er ligesom en Skranke mod Synden. Men du mener snarere Poesien — jeg veed, at du selv er en halv Digter — men det er jo snarere

det Skjønne udenfor Verden. Du vil favne **nubem pro Junone.** Det jeg mest beklager er, at du ikke har valgt dig nogen Virkekreds."

„Enhver virker i sin Kreds," indvendte jeg. Efterhaanden som mit Sind fik mere Rolighed, fik jeg ogsaa mere Mod til at ville forsvare mig.

„Men hvor er din Kreds?" spurgte han. „Dine Venner, som jeg igaar saae nogle Prøver af? Jeg har Intet imod dem, de ligne jo min Søn; men de tænke ligesom du kun paa at benytte Livet til deres egen Nydelse, istedetfor at Livet har et saa stort Krav paa dem. Istedetfor at du burde indordne dig i den hele Verdenskjede og blive et nyttigt Led af den, staaer du destoværre endnu udenfor den, og lader Verden figurere forbi dig, som om du kun var sat til at være Tilskuer af det Hele. Og hvad vil Enden blive, min kjere Søn? Verden vil engang kaste dig bort som et unyttigt og ubrugbart Væsen, som en Fremmed, og du vil da ikke engang have den Trøst, at kunne beklage dig over dens Uretfærdighed, idetmindste ikke med nogen Grund."

„Hvad vil du da, jeg skal gjøre?"

„Jeg kan ikke forlange eller raade dig til, at du nu atter skulde begynde et Studium. Studeringer maae begyndes i den tidligste Ungdoms Kraft. Nu er det for silde."

„Destoværre."

„Men der gives jo hundrede andre Veie, hvor vi kunne udfylde en Plads i Samfundet. Det gjelder kun Alvor i Sindet og en redelig Villie. Allerede derved give vi Andre et Exempel, hvis Frugter vi ikke kunne beregne, men som vi kunne være overbeviste om ville bringe os rig Velsignelse. Selv om du kun vilde bestyre denne lille Eiendom, vilde du kunne finde Velsignelse deri. Jeg er vis paa, at naar jeg engang kaldes herfra, ville mange Taarer herude flyde, og enhver Taare bringer mig et Hjertes varme og dybtfølte Tak, fordi min gode Villie formaaede mere end mine svage Evner."

„Hvorfor har Du aldrig talt saaledes til mig før?" spurgte jeg og trykkede hans Haand. „Jeg har dog aldrig været uimodtagelig for dine Raad.

„Fordi jeg aldrig traf dig saaledes som i Dag, med Hjertet aabent og Fornuften klartseende. Du var altid beruset af din indbildte Lykke, og jeg var for svag en Fader til at ville mane Skyer frem paa min Søns Himmel. Jeg nedbad Himlens Velsignelse over dig, men i min stille Ensomhed har jeg udgydt mangen bitter Taare, og levet mangen Time i Angst for dig."

„Jeg vil blive hos dig, Fader!" udbrød jeg. „Ak! hvorfor har du aldrig nævnet din Ensomhed — det er en glædeløs Tilværelse. Du skal ikke længer være ene; du skal lære, hvad det vil sige, at have en kjerlig Søn om dig, og jeg har da valgt mig en Vei, der vil

føre til en langt høiere Lykke, end alle de Veie, hvorpaa jeg hidtil indbildte mig at kunne finde den."

Taarerne stode min Fader i Øinene. Han kunde læse i mit Ansigt, at mine Ord kom fra Hjertet. Han kyssede mig, reiste sig og bad mig at følge ham op igjennem Haven, da han var stærkt angreben af denne Morgens Sindsbevægelser. Vi gik Arm i Arm; jeg sagde ham, at jeg iaften fulgte med mine Venner ind til Byen, for at ordne mine Sager, og at jeg om to eller tre Dage atter vilde være hos ham, for at dele hans Ensomhed og skabe min Lykke i hans Nærhed, hvis han med Glæde vilde modtage mig.

Jeg var den Dag saa veltilmode, som jeg ikke erindrer nogensinde at have været. Jeg havde nu Noget at leve for, og min Faders venlige Ord og kjerlige Blik vare som en Opmuntring fra Himlen. Dagen gik herfor fornøiet hen for os, uagtet min Fader ikke var saa munter som den foregaaende Dag, da han ikke følte sig saa vel som ellers. Han deltog derfor ikke i vore smaa Spadseretoure, og paa disse savnede jeg ham og følte en Længsel efter ham, som om vi havde været adskilte i mange Aar. Henad Aften kjørte vi tilbage til Hovedstaden. I en Afstand af omtrent en Fjerdingvei kjørte vi over en Bakke, hvorfra vi endnu kunde kaste et Blik tilbage over min Faders Gaard. Den nedgaaende Sol kastede sine sidste Straaler over Egnen,

og forgyldte alle Ruderne i Gaarden. Det var som om en Illumination var anstillet til Ære for den hjemkomne, forlorne Søn. Mit Hjerte var saa fuldt, at jeg gjerne strax var vendt om, men jeg skammede mig for mine Venner, der ikke vare vante til at see mig yttre barnlige Følelser, og Vognen rullede atter nedad Bakken. — I fortrolig Samtale naaede vi Kjøbenhavn midt om Natten.

Tidlig næste Morgen vækkedes jeg af min Tjener. Paa hans forstyrrede Miner kunde jeg see, at noget Usædvanligt var foregaaet, og gjennem den aabne Dør kunde jeg i det andet Værelse see min Faders gamle Kudsk. Jeg abnede en Ulykke. Med bevæget Stemme fortalte den Gamle mig, at min Fader pludselig var bleven alvorlig syg, og at han havde bedet ham, strax at kjøre efter mig. — Inden faa Minutter sad jeg allerede paa Vognen. Paa mine ængstelige Spørgsmaal fik jeg kun det Svar, at min Fader var pludselig falden om og havde mistet Bevidstheden, og at han neppe kunde tale, da han atter var kommen til sig selv. — Hvor lang forekom mig ikke Veien! Den foregaaende Dags Samliv stod saa levende for mig; jeg syntes stedse at kunne høre min Faders kjerlige Afskedsord, da han takkede mig for den Dag, der havde været ham en af de lykkeligste i Livet. Mit Forsæt, at være Alt for ham i Fremtiden, styrkedes mere og mere, og jeg haabede, at min blotte Nærværelse hos ham snart skulde

kunne gjengive ham hans Sundhed. Men jo nærmere jeg kom Gaarden, desto ængsteligere blev jeg tilmode; den Tanke, at jeg skulde komme for silde, opstod hyppigere og hyppigere, og da jeg endelig saae Gaarden fra den samme Bakke, hvorfra jeg Aftenen før havde sendt den min sidste Hilsen, var jeg nær bristet i Graad.

Da jeg kjørte ind paa Gaarden, saae jeg ikke et Menneske. Kun foran Opgangen holdt Lægens Vogn. Jeg sprang af, og spurgte Kudsken, hvorledes min Fader befandt sig, men han vidste Intet. Alt var saa besynderligt stille og havde et saa melancholsk Præg; ikke engang Hundene gjøede, som ellers. Jeg ilede opad Trappen igjennem de forreste Værelser; ikke et Menneske! Først i Salen, der stødte op til min Faders Soveværelse, fandt jeg næsten alle Tjenestefolkene forsamlede. De stode med ængstelige og bedrøvede Miner, og da de saae mig, gjorde de uvilkaarlig Plads for mig, at jeg kunde komme forbi dem. I samme Øieblik aabnedes Døren fra Soveværelset, og Lægen traadte ud. Hans Ansigt var alvorligt og sorgfuldt, og i hans taarefyldte Øine læste jeg min Skjebne.

Det er forbi! sagde han, og jeg hørte Folkene rundtom mig hulke. Jeg trykkede Lægens Haand — det var en af min Faders ældste Venner — og styrtede forbi ham ind til Dødens stille Hjem. Der laa den elskelige Olding med et forklaret Smil om Læben; der

var intet Spor af nogen Dødskamp; det var som om han var gaaet bort i Fred med hele Verden og efterat have velsignet den. Jeg selv følte denne Velsignelses Trøst, og hvor høit han havde elsket mig. Mine Taarer styrtede frem; det var ikke alene den varme Taknemligheds men ogsaa Angerens bittre Taarer. Denne ærværdige Olding, hvis hele Liv havde været idel Kjerlighed mod mig, havde jeg saa slet belønnet; jeg havde kun skabt ham een Dags sand Lykke — den sidste i hans Liv, og det var endda kun en Lykke, der byggede paa et Haab for Fremtiden. Hvor ønskede jeg ikke mangen Gjerning ugjort og mangen Time tilbage, for at han kunde have seet, hvor høit jeg elskede ham! Men hvor afmægtig føler man sig ikke ved Siden af Døden!

Lægen kom atter ind og fandt mig endnu knælende ved min Faders afsjelede Legeme. Da han saae min dybe Sorg, greb han min Haand og førte mig bort fra Dødsleiet.

„Jeg har opfyldt en tung Pligt idag," sagde han, „at lukke min gamle trofaste Vens Øine. — Han havde kun eet Ønske i sin sidste Time — det var at see sin Søn, inden han døde. Ved enhver Larm i Gaarden eller i Sideværelserne, aabnede han Øinene, og saae sig forventningsfuld om, med et Blik til Himlen som en Bøn om at hans Ønske maatte blive opfyldt."

Jeg havde intet andet Svar end mine Taarer.

„Det maa være dem en Trøst," vedblev han, „at han døde som han havde levet; med et kjerligt og fromt Sind. Han sidste Ord var en Hilsen til Dem og en Bøn for Dem."

Derpaa fortalte han mig det Nærmere ved min Faders Sygdom og Død, som han mente maatte være en Følge af Sindsbevægelse, hvortil han dog ikke kjendte Aarsagen. Det var som om han ved sin Fortælling vilde martre min allerede sønderknuste Sjel; endog den Glæde, jeg havde foraarsaget min Fader den foregaaende Dag, skulde være en medvirkende Grund til hans Endeligt! Det var som om en Forbandelse hvilede over mig. Jeg havde troet at see Lykken hvælve sin velsignende Himmel over mit hele foregaaende Liv — nu svandt den blændende og illusoriske Glands. — Dog, til Reflexioner var mit Sind i det Øieblik altfor nedtrykt og mit Hjerte altfor bevæget. Jeg gik endnu engang hen til min Fader, kyssede hans kolde Haand, og gik ene ned i Haven, hvor jeg snart fandt den Bænk i Lystskoven, hvor jeg for saa kort Tid siden havde udøst mit Hjerte for den, der allerede nu havde lukket denne Hemmelighed inde i Dødens Nat.

Sorgen, der ellers mildner Sindet, forsvandt lidt efter lidt og afløstes af en usigelig bitter Følelse. Jeg havde villet begynde et nyt Liv. Den, der havde dræbt sin Ungdom ved Lediggang og Letsind, vilde nu endelig

have vendt Tanken til et alvorligere Liv; men hans tid-
ligere Opholdsted, Skuepladsen for hans Daarskab, vilde
han forlade for stedse, for at undflye Fristelsen. Han
søgte en ny Verden — han blev en Udvandrer, og paa
det fremmede Sted ventede ham en eneste Ven, en
faderlig Ven. Hos ham vilde han boe og bygge, hos
ham søge Lykken. Han vandrer ud, kommer til det
fremmede Sted — den faderlige Ven er død; han staaer
fremmed, ene og forladt. Alle hans Planer ere omstyr-
tede, Haabet svigter ham; den Grundsten, hvorpaa han
vilde opføre sin Lykkes Hus, er revet bort; den Kjer-
lighed, der skulde holde ham opreist og styrke ham i hans
nye Virken, er berøvet ham. Atter er han henvist til
sig selv, og har han Grund til at vente Kraft og Mod
der? Vilde det være forunderligt, om han fortvivlede?

Jeg var som denne Udvandrer. Med sanguinske
Forhaabninger vilde jeg rive mig løs fra mit tidligere
Liv, og søge Ly og Lykke hos min Fader. Hans
Haand og varme Hjerte skulde frelse mig ud af Orkes-
løshed og Tomhed; og nu var denne Haand kold og
det varme Hjertes Slag var standset! Var det ikke som
om Himlen selv vilde modsætte sig min Omvendelse, nu
da jeg for første Gang i mit Liv havde helliget mig
med Begeistring et ædelt Formaal? Jeg bebreidede
Himlen, at den først havde ladet et Lys opgaae i min
Sjel, og strax derefter slukket det, eller ialfald berøvet

det Kraft og Stof til at brænde. Disse Tanker beskjeftigede mig den hele Nat, som jeg tilbragte i en urolig vaagen men halvbevidst Tilstand, og selv ikke den klare Morgensol eller den omgivende smilende Natur kunde forsone mig med Skjebnens Tilskikkelser eller forjage den Bitterhed, der nagede min Sjel.

Den femte Dag bragdes min Faders jordiske Levninger til Jorden. Han havde havt Ret, da han sagde, at mangen Taknemligheds Taare vilde rinde ved hans Grav, thi alle de Tilstedeværende vare dybt rystede og bevægede, og det var tydeligt, hvor høit den Afdøde var elsket. Det var mig en uforglemmelig Dag; det, jeg havde kjerest, blev nedlagt i Jordens Skjød, og jeg følte eller troede at føle, at alle de, der havde ham kjer, vare kolde imod mig, eller ialfald kun viste mig den Deltagelse, som Hoflighed byder mod den Afdødes Søn, om man end anseer ham uværdig til den. Kun Een iblandt de Mange gjorde en Undtagelse; det var Julies Fader. Da Begravelsen var forbi, og han vilde tage Afsked med mig, for at vende tilbage til Byen, sagde han:

„Min unge Ven! det er en haard Prøvelse, der er tilskikket Dem, at miste en Fader, der nærede en saa ubegrændset Kjerlighed for Dem. Det er derfor kun en ringe Erstatning jeg kan byde Dem i mit Venskab, men jeg byder Dem det med et oprigtigt Hjerte, og De

vil aldrig forgjeves henvende Dem til mig, naar De troer, at jeg i nogen Henseende kan være Dem til Gavn."

„De har allerede eengang," svarede jeg, „staaet mig bi med faderlig Godhed i en ulykkelig Periode af mit Liv. Jeg bar dengang min Skjebne ikke som en Mand burde bære den. Jeg skammer mig endnu derover, men De skal see, at jeg denne Gang skal gjøre mig værdigere til deres Venskab, og værdigere til at være dens Søn, som vi nu begge savne." — Jeg takkede ham for hans Forekommenhed og vi skiltes, for længe ikke at see hinanden.

Hvor tomt var der ikke paa Gaarden, da Alle vare tagne bort! Jeg lukkede mig inde i min Faders Værelse, og saae Ingen uden den gamle Husholderske, der havde været min Amme, og nu gik og pudslede om mig, som om jeg var hendes fordums Herre. Ensomheden og Stilheden rundtom mig kunde ikke forjage Bitterheden i min Sjel, men gav den ny Næring. I enkelte Øieblikke opstod endog den formastelige Tanke hos mig, atter at styrte mig ud i mit foregaaende Liv og drukne alle Erindringer i Adspredelsernes Malstrøm. Jeg vilde i barnagtig Trods hævne mig paa Skjebnen og trodse hele Verden, men et Blik omkring i Værelset paa alle de Gjenstande, der havde været min Fader saa kjere, forjog dog heldigvis den fristende Tanke. For faa Dage siden havde jeg aflagt et Løvte til min Fader om en forandret og forbedret Vandel; dette Løvte, der var

udsprungen af en fast Beslutning, havde han taget med sig i Graven, og det havde maaskee beroliget hans sidste Time. Det var en høitidelig Forpligtelse jeg havde indgaaet mod den Afdøde; den maatte og skulde jeg holde fast ved. Det var som Mindet om min Fader jeg skulde holde helligt, og min Vandel og Virken skulde være den levende Mindesten paa hans Grav.

Jeg besluttede altsaa at blive ude paa Gaarden, at træde i min Faders Sted og bestyre den i hans Aand. Det var en tung Pligt, jeg paalagde mig selv, og hvor gjerne jeg end vilde udfinde dens lyse og tiltrækkende Sider, var det mig ikke muligt at finde andet end dens trykkende Baand. Det Liv, der for faa Dage siden havde vakt saa lyse og smilende Phantasier hos mig, havde pludselig tabt enhver Tillokkelse, nu da jeg savnede den, for hvis Skyld jeg havde valgt det, og hvem jeg havde haabet at berede Glæde og Lykke derved. Jeg var ene; hvo skulde nu glæde sig over, at den fordums Døgenicht havde valgt sig en Virkekreds? — Nei, kun Pligten blev tilbage, og jeg bøiede mig for dens Bud, men uden Hengivenhed og uden Resignation. Skjebnen, forekom det mig, havde været saa haard imod mig, at den ikke fortjente min Resignation; den havde fornægtet mig i det Øieblik, jeg vilde omvende mig. Istedetfor at række mig en ledende Haand, havde den vendt mig Ryggen.

Atter ere Aar forløbne. Jeg lever endnu derude i det nordlige Sjelland, og hvis Læseren vil besøge mig og tilbringe et Par Sommer- eller Vinterdage med mig, skal det være mig kjert — det vil sige i Erindringen; thi dengang havde han maaskee ikke været mig saa velkommen, men nu tillader jeg Enhver at see ud til mig, og jeg drager selv Fortæppet tilside, der er rullet ned for den forgangne Tid. Man vilde vistnok ikke have fundet Selskab hos mig. Nogle af mine tidligere Venner forsøgte vel den første Sommer efter min Faders Død at more sig ude hos mig, men jeg bidrog selv saa lidt til deres Morskab, at Forsøget totalt mislykkedes; de fandt det yderst kjedsommeligt og fristedes ikke til at gjentage det. Af Omegnens Beboere havde Ingen nogen overdreven Lyst til at besøge mig, thi den første Vinter, jeg tilbragte alene derude, havde lagt en Isskorpe over mit Lune og mit Hjerte, som den følgende Sommer ikke formaaede at optøe. Jeg var derfor i Reglen overladt til mig selv, jeg førte et Slags Eremitliv. Kun i

Forretningssager var jeg tilgængelig for Alle — jeg var bleven en complet Forretningsmand, idetmindste indbildte jeg mig at være det.

Mit „Contoir" var det skjønneste Chaos af alle en Landmands Attributer, som man kunde tænke sig. Rundtom laae utallige Frøsorter i oplukkede Papirer, afvexlende med forskjellige Sædearter i smaa Bunker; Jagtgeværer og Pistoler, som jeg aldrig brugte; Heste- og Hundepidske, som jeg ligesaalidt havde Brug for, og paa mit Skrivebord stode Protokoller, som jeg havde indrettet mig efter egen Opfindelse, vistnok i rigeligere Mængde end paa nogensomhelst Herregaard. Der var Protokoller over Alt; Hønseprotokoller, der indeholdt nøiagtige Stamtavler over enhver Hønes Descendenter, med Æggenes Antal og Kyllingernes forestaaende og overstaaede Fødselsdage. De andre Fjerkreaturer fik Plads i samme Protokol, og Regnskabet blev ført med den mest minutiøse Nøiagtighed. — I Qvægprotokollen kunde jeg slaae op som i en Almanak, og paa en Prik sige, naar den „Brune" skulde kalve, hvor mange Potter Melk den Blakkede gav daglig o. s. v.; endog over deres Appetit var ført en Slags Dagbog. I Haveprotokollen fandtes utallige Rubrikker, men den fik jeg aldrig Orden i, og Haven havde jeg overhovedet mest Ærgrelse af, især af Mistbænkene, hvor der indtraf mange Dødsfald og bragtes mange Misfostre til Verden.

Endelig Gjødnings=, Græsning=, Mergel= og Tørvprotokoller, foruden for de forskjellige Sædemarker — Alt baade efter indskrænket og udstrakt Maalestok, thi Gaarden var lille, men Forretningerne og Regnskaberne meget vidtløftige, og jeg tvivler paa, at man nogensteds skulde finde en mere pedantisk Landmand end mig.

Disse Protokoller vare min sædvanlige Lecture; heri fandt jeg eller søgte idetmindste nu at finde min Aandsføde, og det var mig en Fornøielse ogsaa at bespise Andre dermed, men jeg fortænker Ingen i, at han foretrak at blive borte fra mig og renoncere paa at læse Fortsættelsen Desuden anskaffede jeg mig en Mængde landoeconomiske Skrifter, og troede at høste megen Visdom af dem, men naar denne Visdom praktisk skulde anvendes, fik den som oftest Udseende af at jeg havde begaaet en stor Daarskab af lutter Visdom.

Om Sommeren gik min Tid dog nogenlunde; da arbeidede jeg, gravede, saaede, plantede, kiggede i Rederne, visiterede Staldene, huggede Træer og beskar Hække. Ingen skulde have kjendt mig igjen, naar jeg i mine Lærredsbenklæder, Blouse og bredskygget Hat, med brune Hænder, og i Skoe enten i hele Timer gik op og nedad den lange Rønnebær=Allee, der førte op til Gaarden, eller stod hensjunken i philosophiske Betragtninger over de Luftblærer, der stege op fra Moddingpølens Dybde, eller naar jeg i egen høie Person drev

et Par Dusin Ællinger ud i en Pyt Vand udenfor Haven. — Om Vinteren derimod mødte man mig ikke saa let; da trak jeg mig ind i min Celle og kunde undertiden sidde hele Dagen uden at foretage mig Andet end at blade i Protokollerne og studere Ildens fortærende Kraft i Kaminen. Vel gik jeg undertiden paa de klare Vinterdage Smaatoure i Omegnen, men de hverken opmuntrede eller oplivede mig. For Husholdningen, det vil sige for Mad og Drikke, havde jeg aldeles ingen Interesse; min Husholderske bestemte Anretningen, satte Maden frem, og jeg spiste den uden at gjøre nogensomhelst Bemærkning, hvilket forresten maatte geraade hende til Ære.

Paa hele Gaarden kom jeg næsten aldrig i andre Værelser end i mit Contoir, og dog havde jeg strax efter min Ankomst paa Gaarden ladet tvende Værelser meublere med mine bedste Sager fra Kjøbenhavn. Al min tidligere Luxus var bleven forvist til disse Værelser, men kun sjeldent saae jeg dem, og endnu sjeldnere opholdt jeg mig længere Tid i dem. Der kunde dog være enkelte Øieblikke, da jeg tænkte mig tilbage i mit forrige Liv, og jeg betragtede da med en forunderlig Følelse Contrasten. I saadanne Øieblikke satte jeg mig ind i hine Værelser, kastede mig i en Lænestol, og betragtede med et bittert Smil disse Reliquier, der hver for sig opvakte saa mange Erindringer fra den hedenske Tid, og først naar jeg da

atter sad i mit eget forrøgede og mørke Værelse, følte jeg en Slags Tilfredsstillelse, omtrent som naar Eneboeren har gjort Bod og hudflettet sit Legeme for at luttre sin Aand. Kort sagt, jeg var paa gode Veie til at blive en Misanthrop; jeg skyede menneskelig Omgang og trak mig mere og mere tilbage i mig selv. Der var derfor vistnok Ingen, der elskede mig; jeg gik som en Fremmed mellem mine nærmeste Omgivelser, men jeg var dog ikke urimelig eller streng i mine Fordringer til Nogen; jeg undgik kun saa meget som muligt, at komme i Berørelse med Nogen.

Det var unægtelig en glædeløs Tilværelse; jeg vegeterede kun; men heldigvis prøvede jeg aldrig mig selv og lod mig nøies med den Overbevisning, at jeg opfyldte en Pligt, og at jeg levede i en Slags Virksomhed. Naar jeg nu seer tilbage paa denne Virksomhed, falder den sammen saagodtsom til Intet. At Sæden spirede, at Græsset groede, at Køerne fik Kalve og Hønsene Kyllinger, tillagde jeg mig dengang som en Fortjeneste, og det var dog kun en meget betinget Fortjeneste.

— En smuk Foraarsdag gjorde jeg en længere Spadseretour end jeg pleiede. Den nyfødte Natur forfriskede min Aand. Jeg var dog endnu ikke saa sløv, at jeg skulde være uimodtagelig for det vidunderlig Smukke i Skaberkraftens fremtryllede Skjønheder. Min Vei førte

mig forbi Esrom, og jeg fordybede mig imellem Gribskovens herlige Bøgetræer. Jeg har ovenfor sagt, at jeg i Skovens tætte Løvsal tidligere følte mig forladt og nedtrykt; dette var nu ikke Tilfældet, da jeg var vant til at være ene — tvertimod gjorde den høitidelige Stilhed et velgjørende Indtryk paa mig. Det forekom mig som en Forskjønnelse for mit ensomme Liv, for en Festdag i mit Eneboerliv. Fra den tætte løvsegrønne Skov gik jeg ned til Esromsøe, hvor de mørkeblaae Bølger krusede let forbi mig — det var et Billed af mit rolige Liv. Pludselig hørte jeg en Vogn komme rullende henad Veien, der løber langs Søen. Jeg vilde undgaae den ved at ile tilbage til Skoven, men det var for silde, og til min Forundring hørte jeg mit Navn blive udraabt i nogen Frastand. Jeg vendte mig om, nærmede mig Vognen og saae Justitsraad Farmer med sin Familie. Han og Kone sadde paa Bagsædet, og ligeoverfor dem Julie med hendes to smaa Børn. Jeg følte Blodet jage til mine Tindinger. Man hilsede venligt paa mig, og bad mig at stige op og følge med dem. Det var mig meget imod, men jeg kunde ikke afslaae Indbydelsen, da de Alle syntes saa glade ved at see mig. Det ene af Børnene kom over imellem Bedsteforældrene, og jeg sad hos Julie med det yngste Barn imellem os.

Det er utroligt, hvor mange Tanker i et Nu kunne krydse i vort Hoved. Allerede før jeg havde sat mig,

stod Contrasten levende for mig, hvorledes jeg tidliger, vilde være sprungen op paa Vognen i en Haandevending, strax have nogle Complimenter paa rede Haand, spøge med Julie, lege med Børnene, og med Glacéhandsker plukke Blomster eller rive Grene og Blade af Træerne, som vi kjørte forbi — og nu, nu gik det langsomt og adstadigt med Opstigningen, jeg kunde neppe finde Ord for at takke for deres Indbydelse, jeg var i alle Henseender ubehjelpelig i disse nye og dog saa gamle Omgivelser — jeg satte mig saa yderligt som muligt paa Sædet, saae neppe til Børnene, og stak forlegen mine bare Hænder i Lommerne. Jeg følte mig i høi Grad generet.

Familien havde overnattet i Frederiksborg, og Touren gik til Esrom, hvor der skulde nydes Frokost. Julie var endnu den samme, munter, venlig og smuk. Hun begyndte at tiltale mig i samme spøgende og drillende Tone som tidligere, men hun mærkede snart, at det ikke fandt Gjenklang hos mig; hun vilde opfriske gamle Erindringer, men jeg gik ikke ind derpaa eller ialfald kun nødtvungen. Hun havde saa megen Takt og Finhed, at hun snart fandt en Traad for vor Samtale, som jeg idetmindste ikke forsætlig rev itu. Den smukke Omegn, det friske Foraar, Landlivet paa denne Aarstid vidste hun at iføre saa megen Ynde, at jeg lod mig henrive og blev mere veltalende ved Frokostbordet, end jeg havde

været i flere Aar tilsammen. Jeg fortalte om mit Landvæsen, og spøgede endog over mine ellers saa kjere Protokoller. Dertil kom Forældrenes venlige Opmærksomhed og Børnenes Munterhed, ja! jeg blev bragt saavidt, at jeg endog tog det mindste Barn paa Skjødet. Jeg befandt mig vel i denne lille Kreds, og drømte mig tilbage i min tidligste Ungdom, da jeg saa gjerne opholdt mig imellem dem.

Efter Bordet viste jeg dem en smuk Udsigt fra en nærliggende Høi, hvorfra man kunde see min Eiendom præsentere sig fra den fordelagtigste Side. Julie spurgte, hvem den lille Gaard nede i Krattet tilhørte. Jeg svarede fornøjet, at det var min, og forglemte i den Grad mig selv og alle mine Eremitgriller, at jeg uden videre inviterede dem alle at kjøre over til Gaarden og tilbringe Resten af Dagen hos mig. I samme Øieblik Indbydelsen var sluppen over mine Læber, blev jeg ganske angst for mig selv; det forekom mig, at jeg havde gjort et Attentat paa min Frihed. Man modtog med Fornøjelse mit Tilbud, og vi kjørte derhen. — Paa Veien til mit Hjem fik jeg allehaande Skrupler, og følte for første Gang i mit Liv Husmodersorger. Hvad vilde den gamle Husholderske sige, naar hun saae mig komme anstigende med en Vogn fuld af Fremmede? Mon hun havde Noget i Huset at byde Gjesterne? Jeg fortrød min Ubesindighed, og gik saa vidt i mine Betænkelighe=

der, at jeg frygtede for, at hun ikke skulde have rent Dækketøi, frisk Brød og deslige.

Husholdersken slog forfærdet Hænderne sammen i den første Overraskelse, men fattede sig dog snart, og gjorde Honneurs med megen Anstand. Folkene stak nysgjerrige Hovederne ud af Vinduerne og af Ladeporten, forundrede over denne Begivenhed. Kort efter var en af Pigerne nede i Haven for at stikke Asparges. Jeg selv gjorde mig et Ærinde gjennem Kjøkkenet, hvor jeg til min Beroligelse saae en lystig Ild brænde, og opdagede nogle Kyllinger, der maatte bøde deres unge Liv. — Gjesterne vare førte ind i de kjøbenhavnske Værelser, og da jeg traadte derind, sad Julie allerede ved mit Fortepiano, der ikke havde været lukket op, siden det fik den Fornøielse at ligge paa Landet, og spillede en lille Romance. Børnene laae paa Gulvet og bandt Krandse af Anemoner. Det var et Syn, jeg aldrig havde troet at skulle opleve her.

„Deres Instrument, sagde Julie, er dygtig forstemt. Det kommer der af at være Pebersvend."

„Havde jeg ahnet, svarede jeg, at saa smukke Hænder skulde indvie det herude, skulde jeg sikkert have ladet det stemme." — Man seer, at jeg allerede var paa gode Veie til at blive Kavaleer igjen. — „Forresten, vedblev jeg, er der endnu langt til Pebersvendetiden."

„Hele fire Aar,“ udbrød hun og traf paa Skulderen.“ Lad mig see Deres eget Værelse, og jeg skal snart kunne sige Dem, om De ikke har naaet den Alder før Tiden. Jeg er bange for Dem.“

„Syng heller en Romance for mig;“ bad jeg og rødmede ved Tanken om Contoiret, „herude hører jeg ingen anden Sang end Fuglenes.“

„Har De Øre for den Sang, afbrød hun, tager jeg mine Ord tilbage om Pebersvenden — det er gode Tegn, men jeg burde da selv ikke synge paa Landet. I Kjøbenhavn er det en anden Sag; der hører man kun Konerne paa Gaderne synge. Men jeg vil dog føie Dem.“

Hun sang, Justitsraaden røgte en Cigar, Fruen havde sit Strikketøi med sig, Børnene vare stille medens Moderen sang, og hviskede sammen, og jeg sad og forundrede mig over denne Scene, der var saa himmelvidt forskjellig fra mit sædvanlige Liv. — Vi drak Thee og spiste i Haven. Husholdersken havde jeg stor Fornøielse af, og med usigelig Interesse betragtede jeg alle de forskjellige Rariter, hun vartede op med, og undrede mig over Alt det, min Gaard kunde præstere. Med ikke mindre Glæde saae jeg mine Gjesters gode Humeur og gode Appetit. Jeg blev selv munter og underholdende, men jeg følte ofte Rødmen i min Kind, uden at jeg kunde gjøre mig Rede for, hvad der fremkaldte den. Alt gik

fortræffeligt, og det var ikke min skikkelige Husholderskes Skyld, at Maaltidet maatte afbrydes i en Fart, da Himlen nemlig var saa uopmærksom at sende os en alvorlig Tordenbyge, der endte med en stadig Regn. Hvad var nu at gjøre? Jeg kunde dog ikke lade mine Fremmede kjøre bort i saadant Veir, og nær havde jeg strax indbuden dem Alle til at blive Natten over hos mig, men jeg var dog saa forsigtig, først at faae Husholdersken hen i en Krog, for at forelægge hende det vigtige Spørgsmaal, om vi havde Senge og Sengeklæder nok til saa Mange. Der var intet iveien i den Henseende, hun lod endog til gjerne at ville beholde dem, og jeg kom nu frem med Indbydelsen. Der fulgte ingen Parlamenteren, ingen affecterte Undskyldninger og Complimenter, men et ligefremt Ja.

Da det vedblev at regne, maatte vi blive i Værelserne, medens Pigen havde travlt med at indrette Gjesteværelserne. Lampen i Loftet blev tændt, der blev sat Lys paa Instrumentet, Julie sang og vi passiarede i al Gemytlighed, saa at Aftenen gled hen inden vi vidste det. Vi bød hinanden god Nat og begave os hver til Sit. Mit Værelse forekom mig den Aften tristere end nogensinde. Jeg kunde høre Julie paa sit Værelse ligeover mig gaae og pudsle med Børnene og bringe dem til Ro. Det ene græd fordi Regnen og nogle Grene af et Poppeltræ pidskede mod Ruderne. Hun tyssede

paa den Lille og sang en Buggevise. Alt var saa nyt for mig; og jeg fandt ubeskrivelig Behag i dette nye Liv rundtom mig. Husholdersken og Pigen, der skulde modtage Parolen for næste Dag, mødte hos mig med ganske andre Ansigter end sædvanligt; min Hund var muntrere end ellers, og jeg selv saae mig i Speilet see yngre og livligere ud. Da jeg gik tilsengs, lagde jeg mig langt tilfredsere end i lang Tid. Folkene paa Gaarden havde været ligsaa tilfredse og moret sig med den kjøbenhavnske Kudsk, der var en munter Patron, og Gud veed om ikke ogsaa mine Heste i Stalden følte sig opbyggede og veltilmode, ved at huse nogle fremmede Kammerater.

Næste Morgen vaagnede jeg meget tidligt. Efter den foregaaende Aftens Regn var Luften usædvanlig mild, og Træer, Blomster og Buske stode saa friske og frodige overalt i Haven. Jeg gik derned og styrede min Gang til Lystskoven. Paa Bænken, som jeg i den senere Tid kun sjeldent havde besøgt, sad allerede Julie. — Læseren maa nu ikke troe, at der begynder nogen forviklet Kjærlighedshistorie, eller at der skal opføres en „Kamp i Kjerlighed". Det er langtfra. Den Følelse var hos mig aldeles udslukt, men et inderligt og broderligt Venskab bandt mig til hende. Vor Sammenkomst igaar havde bragt mig lidt ud af Ligevægten, men den havde jeg gjenvunden. Jeg var bragt ud af

mit senere Livs jevne og ensformige Gang, men jeg fandt mig allerede deri, og man kunde allerede denne Morgen see mig mere soigneret i min Paaklædning og med et langt mindre alvorligt Ansigt end sædvanlig. Da jeg kom hen til Julie, rakte hun mig venligt Haanden og sagde i en godmodig Tone:

„Det havde jeg ikke drømt om for faa Dage siden, at jeg skulde være Deres Gjest."

„De veed ikke," svarede jeg, „hvilken Glæde det er mig, at see hos mig Deres Familie, hos hvem jeg tilbragte min Ungdoms gladeste Dage."

„Ak! Ungdommen flyver bort!"

„Hos Dem lader den dog til at ville fæste Bo. Med mig er det en anden Sag. De kjendte mig vel neppe igjen efter de faa Aars Forløb?"

„De er blevet alvorligere. De synes mig, oprigtigt talt, ikke at være ret tilfreds, og jeg begriber ikke, hvorledes man i denne henrivende Egn ikke skulde føle sig lykkelig og fornøiet."

„De har dog seet mig tilfredsere end jeg i lang Tid har været, svarede jeg. — Ja her er smukt, undertiden føler jeg det, men naar man føler en indre Tomhed, en Forladthed, da kan selv den skjønneste Natur ikke opmuntre os. Den taber snart sin Tillokkelse for os."

„Men hvorfor forladt? hvorfor denne Tomhed? De har jo Aand og Phantasi nok til at hæve Dem

over den almindelige Prosa, og den er man dog mindre udsat for her end i Kjøbenhavn, der dog jo skal være Centrum for al Civilisation og Dannelse, „som man siger.“

Jeg fortalte hende nu aabenhjertig min hele sjelelige Tilstand ligefra det Øieblik, da jeg knælede ved min Faders Dødsbaare og indtil nu, saaledes som jeg selv havde opfattet den, og medens jeg fremsatte hende den og søgte at forklare den, stod det saa klart for mig, at det ikke kunde have været anderledes. Hun hørte med Opmærksomhed og Deltagelse paa mig, og da jeg endte med, at jeg Dagen før for første Gang var levet op igjen, smilede hun og sagde:

„Hvis jeg ikke tager feil, er De bleven en Grillefænger? De har selv sat en Bom imellem Dem og Verden, og nu skammer De Dem ved at springe over denne Skranke. — Og kalder De det en Virksomhed? Det er ialfald et Arbeide, der ovenikjøbet ikke stemmer med Deres Aand og Charakter. De maa søge en anden Virksomhed, der mere kan tiltale Dem. Søg Menneskene igjen — imellem dem er en vid Mark at arbeide paa, og maaske vil Deres Udsæd der bære ti Gange saa mange Fold som Deres Marker herude.“

„Jeg har allerede levet i Verden — jeg har forladt den, og den vil næppe optage mig igjen.“

„Men saa gift Dem da!“ — udbrød hun pludselig — „men det er jo sandt, vedblev hun med et Smil, De

kan jo ikke elske; eller var det blot dengang? — maaskee blot en Grille?"

„Kjerligheden," svarede jeg, „troer Ungdommen saa let at kunne være Herre over, og mærker ikke, at man ingen Herredømme har over den, før man allerede er dens Slave, og da er det desto værre for silde."

„Lad os sætte Spøg tilside," afbrød hun rødmende, da hun bemærkede min alvorlige Mine og Tone, „kom tilbage til Verden. Naar Deres Aand ikke kan trives herude, er der jo Intet, der binder Dem til dette Sted. At ansee det for en Pligt, at leve her, er kun en Grille eller en fix Idee. Deres Fader har kun ønsket at see Dem i en Virkekreds, ligemeget i hvilken, og denne valgte De Dem jo selv. — Men jeg glemmer over vor Samtale min egen Virkekreds. Nu ere mine Børn vistnok vaagne, og jeg maa skynde mig op til dem. Farvel! Tænk paa, hvad jeg har sagt Dem, og lad os snart see Dem i Kjøbenhavn."

Hun ilede bort, og jeg blev nogen Tid alene tilbage. — Skulde det virkelig være blot en Grille af mig, at binde mig til denne Plet af Jorden? slet ikke Andet end en Grille? — og jeg som i min Ensomhed trøstede mig med, at jeg opfyldte en hellig Pligt! — Gifte mig! den Tanke var endnu aldrig faldet mig ind. — Disse to Problemers Løsning maatte jeg imidlertid opsætte, til jeg atter var bleven ene, naar mine Frem-

mede vare tagne bort, hvilket de havde besluttet tidlig paa Formiddagen.

Ved Afskeden gjentog Forældrene samme Bøn som Julie, at jeg snart skulde besøge dem. Jeg lovede det. Resten af Dagen krydsede allehaande Tanker i mit Hoved. Det var mig som om jeg havde havt en behagelig Drøm, der lovede mig Lykke og Tilfredshed, men at jeg netop var vaagnet i det afgjørende Oieblik, da jeg skulde nyde disse Goder. Det var en nedslaaende Følelse, at komme til den Overbevisning, at atter Aar vare henrundne uden at have bragt andet Resultat, end at jeg Intet havde udrettet hverken for mig selv eller for andre. I flere Uger rugede jeg over disse Betragtninger, afsondrede mig igjen fra Alle og søgte atter Ensomhed, men det var ikke for at studere i mine Protokoller, men for at prøve mig selv og mine Kræfter. Denne Prøve endte som altid med Modløshed, og jeg hensank i en melancholsk Stemning. Af denne blev jeg først vakt ved et Brev fra Justitsraad Farmer med en munter kort Efterskrift fra Julie. Hun indbød mig til at overvære deres Bryllupsdag, der snart forestod. Mit Hjerte bankede, men jeg vidste ikke, om det var af Glæde; dog følte jeg, at jeg kun behøvede en ledende Haand, rakt mig af Venskab, til igjen at føre mig ud i Livet, og for ikke at vakle i min Beslutning, sendte jeg strax et bejaende Svar, af Frygt for maaskee næste Dag at afslaae Indbydelsen.

Jeg saae altsaa igjen Kjøbenhavn. Jeg kan ikke beskrive, med hvilke Følelser jeg gjensaae Tumlepladsen for alle min Ungdoms Daarskaber. Damerne spadserede endnu paa Gaden ligesom før, men jeg undsaae mig næsten for at betragte dem; i Conditorernes Vinduer sadde ligesom før Herrer for at mønstre de Forbigaaende, og jeg var nu selv kun mellem de Forbigaaende; Theaterplakaterne studerede jeg med megen Opmærksomhed, saae op og ned ad Rundetaarn, som om jeg aldrig havde seet dette Underværk før, og gik ikke længer ligegyldig forbi Equesterstatuen paa Kongens Nytorv. Skjøndt kun faa Aar vare forløbne, syntes mig dog et helt Aarhundrede at ligge mellem nu og dengang. Jeg sneg mig hjem til mit Hotel og var glad over, at jeg ikke havde mødt nogle af mine gamle Venner og Bekjendte.

Jeg var ankommen paa Justitsraadens Bryllupsdag, men jeg var først indbuden til om Aftenen. Jeg, som tidligere var traadt ind i en Selskabssal ugenert, som om jeg var i min egen Stue, og aldeles unbefangen havde bukket tilhøire og tilvenstre, — jeg følte en voldsom Hjertebanken paa Trappen, ligesom en lille Pige, der for første Gang skal paa „voxent" Bal, og jeg vilde have givet Meget til, at jeg kunde vendt om igjen, eller ialfald for at have været en halv Timestid inde i Selskabet. Jeg lo af mig selv, men det var en bitter,

haanlig Latter, og efter en Kraftanstrængelse ringede jeg paa. Min Beklemthed forsvandt snart; gamle Venner modtoge mig saa hjerteligt, og Julies Familie viste en saa uskrømtet Glæde ved atter at see mig, at lidt efter lidt enhver Rynke af mit Mismod glattedes ud. Jeg var ligesom en Plante, der var rykket op af sin hjemlige Jord, og nu var sat tilbage i den. Jeg levede op igjen; jeg blev den Gamle, og i Mangel af Dagens Nyheder havde jeg Fortidens Erindringer og Landlivet til Stof for min Underholdning. Jeg var munter, galant, vittig og underholdende, men jeg havde den hele Aften en Følelse, som om det ikke var mig selv, men at jeg var ligesom en usynlig Tilskuer til min nye Debut, og denne Tilskuer forundrede sig saare. — Henad Aftenen maatte jeg rigtignok af mine Venner døie adskillige Spydigheder, der især gik ud paa at jeg var en Særling, men jeg blev vant dertil og trøstede mig med at en Særling dog er et interessant Phænomen i det selskabelige Liv og et originalt Væsen. — Man seer, at da mine andre selskabelige Talenter vaagnede af deres lange Dvale, glemte heller ikke Forfængeligheden at benytte Leiligheden til ogsaa at løfte Hovedet.

Den følgende Dag havde jeg besluttet at reise hjem, men Flere af mine Venner havde indbudt mig til et „Mindebæger", og jeg skrev derfor til min Husholderske, at „uopsættelige Forretninger" tvang mig til at

blive i Hovedstaden endnu een Dag. I Mindebægeret fandt jeg Plads nok til at drukne hele mit Mismod. Mellem mine gamle Omgivelser var jeg atter lykkelig og veltilmode, og det var kun forbigaaende Skyer — de saakaldte „Lämmerwolken" paa klar Himmel — der trak op, naar jeg hørte En tale om sit nye Embede, en Anden tituleres Hr. Assessor o. s. v. Jeg høstede den Erfaring, at jeg havde gjort mine Venner stor Uret, naar jeg ude paa Landet i min Ensomhed havde mistænkt dem for, at de kun holdt sig til mig for mine Penges Skyld; nu saae jeg, at de virkelig vare mig hengivne, og denne Overbevisning voldte mig en usigelig Glæde. En af dem holdt en lang Tale til mig, hvori han paa en humoristisk Maade udbredte sig over den Glæde, der er i Himlen over en Synders Omvendelse, „uden at han derfor vilde insinuere, at de Tilstedeværende vare nogle Guds Engle." Jeg blev ofte tituleret den helbredte Særling, og man betroede mig, at man her i Byen enten havde anseet mig for en besynderlig Særling, eller troet, at mine Finantser vare derangerede, og at derfor et indskrænket og isoleret Liv havde været nødvendigt, for igjen at bringe dem paa Fode.

Følgen af denne Dags Begivenheder var, at Husholdersken atter erholdt et Brev, hvori hun underrettedes om, at de uopsættelige Forretninger endnu ikke vare tilendebragte og tvertimod truede med at trækkes i Lang=

drag. Hun constitueredes som Forvalter under min Fraværelse paa Gaarden, og fik nogle korte Instruxer for sit nye Embede. Det var da virkelig en Forretning, og jeg var stolt ved denne Bevidsthed. — Næste Dag var jeg indbuden til Julies egen lille Familie. Hendes Mand, som jeg tidligere havde undgaaet saa meget som muligt, modtog mig med en ufortjent Velvillie, og jeg gjengjeldte den af et oprigtigt Hjerte, nu da Grunden var hævet til at skye ham. Han var vistnok en fortræffelig Mand, og efter alle Tegn at dømme var det et lykkeligt Ægtepar, der satte deres Glæde og Stolthed i deres gjensidige Kjerlighed og i deres Børns Opdragelse. Han havde det tilfælleds med mig, at han ikke var i nogen Stilling, men kun levede af sin Formue, uafhængig og tilfreds. I en fortrolig Samtale mellem os Tre blev det samme Thema bragt paa Bane, som Julie hin Morgen ude hos mig havde berørt. Hendes Mand paastod, at en Virksomhed var absolut nødvendig for en Mand, for at han kan føle sig lykkelig, og da jeg lidt forundret saae paa ham ved denne Paastand, gjettede han mine Tanker og sagde:

„De seer forundret paa mig, formodentlig fordi jeg ikke har noget Embede og dog taler saaledes om en Virkekreds? — Her er min Virkekreds," vedblev han og lagde Armen om Julies Liv, „min Kone og mine Børn er vel kun en lille Kreds, men Børnenes Frem-

tid fordrer mangen Tanke og megen Omhu — denne Kreds virker jeg for, og Gud vil nok give sin Velsignelse dertil. — Det kunde maaskee være, jeg haaber det idetmindste, at jeg derved lægger en langt kraftigere Spire for hele Samfundets Vel, end mange af dem, der hele Dagen arbeide i deres Embede for Staten, og glemme at tænke paa Børnene, der hjemme gaae overladte til dem selv og til Skjebnens Luner."

„Men de have da, indvendte jeg, deres Moder."

„Det er sandt," svarede han, „jeg vil ikke frakjende Moderen hendes uundværlige Indflydelse paa Børnene; men hun virker dog fornemlig paa deres Hjerte og Følelse, for den moralske Side af Livet. Faderen skal vække deres Aand og deres Sands for Livets Betydning. Dette være sagt, uden at ville fornærme dig, Julie," afbrød han. „Børnenes Kjerlighed til Faderen gjør dem til dygtige Mennesker, Kjerligheden til deres Moder til gode Mennesker. Har jeg ikke Ret? — Jeg kan tale af Erfaring; jeg har aldrig kjendt nogen Fader, og De veed ikke, hvilket Savn man føler, naar man er faderløs, endskjøndt jeg havde den kjerligste Moder. Den praktiske Side af Livet kunde hun ikke gjøre mig klar, og jeg blev — hvad jeg er."

Et Suk undslap mig, det gjaldt min afdøde Fader.

— Mine Beslutninger vare altid hurtigt fattede, som Læserne allerede flere Gange ville have bemærket.

Da jeg gjentagende Gange havde været Vidne til den huslige Lykke i Julies Familie, var det mig aldeles evident, at det var et langt mere ophøiet Kald at opdrage Børn, end at opgrave Kartofler, opelske Ællinger og opfede Kalve. Landlivet i og for sig kom til at staae mere end hundrede Procent under Familielivet; i dette kunde man stræbe efter en høiere Forædling; i hint kun efter den Forædling, som Mergel og Gjødning betinger. Altsaa maatte jeg hellige mig Familielivet. Og var jeg ikke, hvad man kalder et godt Parti? Jeg havde jo Formue nok til at ernære en Kone og et halvt Dusin Børn, og dette er jo det første Spørgsmaal, som det qvindelige Hjerte skal besvare (dog lader man Børnene ude af Beregningen). Jeg var endvidere i mine bedste Aar, lidt forbi Halvveis-Milepælen mellem de Tredive og Fyrretyve; det var jo ogsaa et vigtigt Spørgsmaal. Rigtignok var jeg i de sidste Aar bleven lidt stikkelhaaret, for at benytte mig af Landmands-Stil, men det var ikke i høiere Grad, end at jeg ved et Par Dages Arbeide kunde haabe at faae det Ukrud luget bort.

Endvidere var mit Helbred godt; min Charakteer var — ja, hvis min Tilkommende havde spurgt mig paa min Samvittighed derom, vilde jeg være kommen i ligesaa stor Forlegenhed, som da jeg dengang spurgte mig selv derom. Der var egentlig ikke Noget at sige

om den, og man har vist bedømt mig meget forskjellig, men det var netop det Ubehagelige. Jeg var bestemt, men meget let modtagelig for alle Indtryk; jeg var godmodig, men pirrelig; jeg foragtede falsk Glimmer, men var dog forfængelig; til sine Tider var jeg aaben og hjertelig, men til andre Tider var jeg indesluttet og lunefuld; jeg var føielig som en Damehest, men kunde ogsaa være halsstarrig som en Cariolhest; letsindig, men dog ikke uden dyb Følelse. Jeg var indolent, men naar jeg fik en eller anden Interesse, forfulgte jeg den med utrættelig Iver indtil — jeg var kjed af den. Naar alle disse Dyder og Lyder lægges sammen og veies mod hinanden, frygter jeg, at Facit vilde blive omtrent lig Nul eller dog en indifferent Størrelse. Jeg var vel som Folk ere flest, men jeg var i materiel Henseende begunstiget af Skjebnen; derfor fik det Onde, der boede i mig, ikke saa let Overhaand, og det Gode vurderedes i Verdens Øine høiere end det fortjente. For Verdens Dom havde jeg megen Respect, næsten Angst, og dog bildte jeg mig ind, at jeg var høit hævet over den, endskjøndt jeg i hele mit Liv utallige Gange uvilkaarlig havde spurgt mig selv: Hvad vil Verden sige? Nu erkjender jeg, og man vil see det af det Foregaaende, at jeg har været altfor afhængig af den; men nu er det bagefter. Kunde jeg altsaa, saaledes udrustet,

præsentere mig for en ung Dame, for at anholde om hendes Haand?

— Allerede i flere Uger havde jeg opholdt mig i Kjøbenhavn, og lod Husholdersken samt Markens Dyr og Gaardens Fugle skjøtte sig selv, medens jeg recreerede mig. I forskjellige Selskaber var jeg flere Gange truffen sammen med en Cousine i femte eller sjette Led af Julie; hun var overalt feteret, ikke saa meget for sin Skjønhed, endskjøndt hun forekom mig at være smuk, som for sin Aandrighed. Hun var en meget dannet og belæst Dame, især begeistret for Byron, Schiller og Körner; hun kunde citere hele Sider af deres Værker. Hun indlod sig i enhver Discussion om literære Gjenstande og om de skjønne Kunster, og altid var man vis paa, af hendes Mund at høre en træffende Bemærkning og skarpsindige Domme Hun havde en stor Lyst til at disputere, og da Damer sjeldent i Selskaber vove sig ud paa denne Glatiis, var hun sædvanlig omgivet af Herrerne. der rigtignok ofte ere langt usikkrere end Damerne i dette Kapitel.

Desuden var hun satirisk, vittig og humoristisk, altsaa en sand Perle i det selskabelige Liv. Ogsaa jeg var flere Gange traadt op paa Kamppladsen imod hende, og det smigrede mig da, at hun ikke behandlede mig med den Overlegenhed, som hun ellers viste sine Modstandere, men med en vis Forsigtighed, som om hun i

mig saae en farligere Fjende end sædvanlig. Dette havde undertiden nær forledet mig til, at behandle hende med Overlegenhed, naar jeg opdagede hendes svage Sider, men hun forekom mig i Dystløbet som en fin adelig Junker i glimrende Rustning, hvis Ungdom og Pragt man ikke nænner at kaste af Sadlen. Vore Disputer endte derfor altid med en gjensidig ridderlig Hilsen, og vi forlode Begge Kamppladsen som Seierherrer under en Fanfare af Tilhørerne.

Da jeg nu var kommen til det Resultat, at et Giftermaal i alle Henseender var en nødvendig Betingelse for min Lykke, var hun forrest i Rækken af de Damer, som min Phantasi opstillede til denne Contradands gjennem Livet. Min Forfængelighed var en mægtig Drivfjeder; jeg tilstaaer det. Hun var jo en anerkjendt Juvel, som Mange vistnok vilde misunde mig, og til hvis Haand vistnok Mange vilde have beilet, hvis de havde havt Mod til at kæmpe om en saadan Pris. Det var netop en Kone for mig, og desuden var hun jo beslægtet med Julie. I mine Sammenkomster med hende forandrede jeg derfor min Opførsel mod hende saaledes, at hun snart maatte bemærke, — jeg vil ikke sige at jeg elskede hende, thi det gjorde jeg ikke; men at jeg søgte Disputer med hende mere for hendes egen Skyld end for de skjønne Kunsters. Mit skarpe Blik, som jeg altid havde været stolt af og som jeg troede ufeil-

barligt, sagde mig, at jeg ikke var hende ligegyldig, og paa denne negative Grundvold, Mangel paa Ligegyldighed, byggede jeg mig strax et husligt Eden. — Jeg friede til hende, og fik hendes Ja.

De Første, hvem jeg skulde fortælle min Lykke — thi jeg var virkelig lykkelig, paa samme Maade som den, der har vundet det store Lod og ikke veed hvad han skal gjøre med de mange Penge; jeg var ikke sentimental, jeg sværmede ikke, og Vaaren, Nattergalen, Kilden og de rislende Bække kunde være ganske rolige, jeg skulde ikke besvære dem med min Tilbedelse og mine pathetiske Udbrud og Kjerlighedssange — de Første altsaa, der skulde høre min Lykke, vare naturligvis Julie og hendes Mand, og allerede næste Morgen tidlig overraskede jeg dem ved Thebordet.

„Kjere Venner," raabte jeg allerede i Døren," om kort Tid skulle I ogsaa see mig saaledes sidde med min Kone i en net og hyggelig Dagligstue og i huslig Fryd."

„Hvad for Noget? Er De blevet forlovet?" raabte Begge.

„Det er ikke muligt?" sagde Julie i en Tone, som hun vilde tilføie „De, som ikke kan elske!

Besynderligt nok havde jeg aldrig talt til Julie om hendes Cousine paa femte Haand, endskjøndt vi ofte havde været sammen med hende. — Der blev nu en

Gjetten, da jeg ikke strax vilde tilfredsstille deres Nysgjerrighed. Manden spurgte, om det var en „Dame fra Landet", men jeg forsikkrede ham at jeg ude paa Landet blev anseet for en Person, som man nutildags vilde kalde en Hr. Rochester eller en Hr. de Sainville. Efter megen Gjetten frem og tilbage, altid paa Vildspor, vilde jeg lede dem paa rette Vei og sagde, at min tilkommende Brud var lidt i Familie med Julie. Pludselig udbrød hun:

„Dog vel ikke Ottilia?"

Jeg saae en dyb Rødme udbrede sig over hendes Ansigt, og da jeg urolig gjentog „dog vel ikke"? i en Tone, der maatte give hende Vished, blev hun et Øieblik ganske bleg. Jeg vidste ikke hvad jeg skulde troe og spurgte hende, hvorfor det saaledes forundredr hende.

„Det er kun Overraskelsen, svarede hun — jeg ønsker Dem af ganske Hjerte til Lykke."

Vi vare alle tre blevne forstemte. Stolen brændte under mig, men jeg ansaae det for at være min Stolthed for nær, at spørge om Julies Mening om Ottilia; vi talte om ligegyldige Ting, og jeg forføiede mig snart bort. Ved Afskeden trykkede Julies Mand min Haand paa en besynderlig Maade.

Min Uro varede dog ikke længe. Jeg vidste, at Ottilia havde et stort Parti imod sig blandt Damerne, hvilket jeg antog for at være en naturlig Følge af, at

hun var en altfor stærk Magnet for Herrerne, og trak disse bort fra Damernes Side, og jeg troede derfor ogsaa nu, at Julie ikke var fri for denne Skinsyge. — Havde jeg tidligere betroet Julie, min eneste Veninde, mine Planer, havde maaske Alt været anderledes; nu var det afgjørende Skridt gjort, jeg kunde jo desuden ikke trække mig tilbage; „Hvad vilde Verden dømme?"

Nu var det for silde!

Vort Bryllup høitideligholdtes i al Stilhed i en Landsbykirke i Nærheden af min Landeiendom, da vi efter Bestemmelsen skulde tilbringe Hvedebrødsdagene paa Landet, og derefter tage ind til Byen, hvor en smuk Leilighed var indrettet til os. Der var ikke Andre tilstede end Ottilias yngre Søster og hendes Onkel, der var hendes Forlover, og Justitsraad Farmer med Kone og Svigersøn. Julie befandt sig til min Sorg ikke saa vel, at hun turde forlade Byen. Justitsraaden var min Forlover. Vielsen gik for sig i al Simpelhed, men den geistlige Herres tilsyneladende overordentlige Anstrængelse for i sin Tale at finde en passende Blomsterkrands, hvormed han kunde knytte os sammen, gjorde den høitidelige Handling mindre opbyggelig.

Jeg sagde, at Hvedebrødsdagene skulde tilbringes derude, men hvor længe de skulde vare, kunde naturligvis ikke bestemmes, og det var meget imod mit Ønske at sætte en saadan Tidsfrist for vort Ophold, da det forudsatte en Sandsynlighed for, at de vilde faae en

Ende, og man vil dog gjerne indbilde sig, at de skulle vare ligesaa længe som Ægteskabet og først ophøre med Døden. Jeg fandt i de første Dage efter mit Bryllup, at min Eiendom, der under mit sidste Ophold derude var forekommet mig som en Ørken, nu pludselig var forvandlet til et lille Paradis. Det var som om hele Naturen vilde celebrere denne Høitid; Alt var iført den smukkeste Brudedragt; igjennem Køernes Brølen og Faarenes Brægen troede jeg at høre Himlens Lykønskninger; ja, jeg var paa de bedste Veie til at blive en complet Sværmer, hvis ikke Ottilia havde været saa fornuftig at lægge Baand paa Sværmeriet, ved selv ikke i nogen høi Grad at dele min Henrykkelse over Landet. Jeg gjorde mig al optænkelig Umage for at fremstille enhver Plet, enhver Omgivelse, baade levende og død, som noget vidunderligt Skjønt; Lystskoven og „Bænken" hævede jeg til Skyerne, men forgjeves — jeg mærkede tydeligt, at hendes Hu allerede efter otte Dages Forløb stod til Kjøbenhavn, uagtet hun selv havde drømt om vore Hvedebrødsdage som om en landlig, fortryllende Idyl.

Især savnede hun Mennesker herude, og jeg skal ikke nægte, at, skjøndt Egnen var stærkt befolket, var den dog langtfra velbefolket, thi der vare kun yderst Faa eller slet Ingen, der kunde tiltale hendes Aand, og det var en nødvendig Betingelse for hendes Tilfreds-

hed, da hun aldeles ingen Interesse havde for nogensomhelst Gren af Landhusholdningen. Degnen, som boede tætved os, havde formodentlig hørt, at min Kone var „boglærd," og søgte derfor at insinuere sig hos den „naadige Frue," ved i sit første Besøg at tale vidt og bredt om Napoleons Felttog, og i sit andet ved idelig at citere Bastholm, men uheldigvis hørte hverken Napoleon eller Bastholm til de Helte, som Ottilia sværmede for. Egnens Nimrod var saa raa, at han strax jog enhver Dame paa Flugt. Hendes Omgang var derfor næsten alene indskrænket til mig, men skjøndt jeg havde smigret mig med, at det vilde være tilstrækkeligt, mærkede jeg dog, at jeg havde sat min egen Elskværdighed for høit.

Husholdersken maa jeg ikke glemme. Denne agtværdige gamle Dame gjorde sig i Begyndelsen uhyre vigtig, men hendes Vigtighed tabte sig snart, da Ottilia ikke tog den ringeste Notits hverken af den eller af hende, men overlod hende aldeles at regjere i Kjøkken og Fadebur. — Da min Kone hyppigere og hyppigere lod nogle Ord falde om Kjøbenhavn, og jeg frygtede, at Livet derude maatte ved et længere Ophold blive hende ubehageligt og kjedsommeligt, besluttede jeg at flytte ind til Byen, dog uden at jeg derfor paa nogen Maade vilde indrømme, at vore Hvedebrødsdage vare forbi. De skulde kun fra nu af nydes i en anden Form.

Vor Leilighed i Kjøbenhavn var overordentlig elegant og smagfuld, det Første til Ære for min Pung, det Sidste til Ære for min Kone, der havde arrangeret det Hele. Jeg havde mit eget Værelse i den ene Ende af Etagen, min Kone sit i den anden, og imellem dem laa den hyggelige Dagligstue og Salen. Til Gaarden i Sidebygningen var Sovekammeret, et Paaklædningsværelse og endnu et, som jeg i Aanden allerede betragtede som en Barnestue. — Vi kom om Aftenen til Byen; man ventede os, Værelserne vare oplyste og toge sig særdeles smukke ud ved Lys. Jeg kyssede min Kone, ønskede hende til Lykke, og Arm i Arm vandrede vi gjennem Værelserne og betragtede fornøiede Meublerne, Broderierne og de Brudegaver, der ventede os. Især var Ottilias eget lille Boudoir udstyret med en udsøgt Smag, og Intet var forsømt, for at gjøre det saa hyggeligt som muligt. Da vi traadte derind, standsede vi i Døren og studsede ved at see et stort Maleri hænge over Sophaen. Jeg tog et af Lysene, for at betragte det nærmere; min Kone fulgte mig. Jeg saae hende kaste et hurtigt Blik ned til Hjørnet af Maleriet, og en dyb Rødme udgød sig over hendes Ansigt og Hals. Jeg spurgte hende, fra hvem det kunde være. Hun vidste det ikke. Jeg læste i Hjørnet Begyndelsesbogstaverne **E. M.**

„Kjender du nogen Maler," spurgte jeg, „hvis Navn begynder med E. M.?"

„Nei," svarede hun, men ikke i sin sædvanlige Tone.

„Det er dog besynderligt! — Det er et smukt Maleri, og vil pryde dit Værelse."

„Meget smukt! — Det kunde jo være," vedblev hun hurtigt, som om hun pludselig havde fundet en Udvei — „at Nogen blandt vore Venner har bestilt dette Maleri af en Maler E. M., og har villet overraske os dermed."

„Det er ikke umuligt!" svarede jeg og saae paa hende med et spørgende Blik, som hun øiensynlig undgik.

Der drog en Sky over min Lykkes Himmel, men jeg beroligede mig dog, da Ottilia den Aften var kjerligere og elskværdigere end nogensinde. Hendes Livlighed var atter vaagnet, da hun igjen saae sit lille elegante Bibliothek og befandt sig midt imellem alle sine Yndlinger. Vi tilbragte endnu i gemytlig Samtale en Times Tid i hendes eget Værelse.

Næste Morgen, da vi drak The, og da jeg havde fortalt hende, hvorledes jeg Dagen efter vor Forlovelse havde overrasket Julie og hendes Mand ved Thebordet med den store Nyhed, kom Ottilias Søster, en ung Pige paa sexten Aar, der forgudede sin ældre Søster. Hun fløi hende om Halsen, og jeg fik et Kys. Jeg takkede hende, fordi hun saa smukt havde arrangeret Alt

til vor Modtagelse den foregaaende Aften. Vi gjennemgik de forskjellige Brudegaver, og jeg fortalte hende, hvor forundrede vi vare blevne ved at see det smukke Maleri, og at vi ikke havde nogen Ahnelse om, fra hvem det var kommet.

„Men Gud! Ottilia!" — udbrød hun — „det er jo fra Emil Menzel. Kunde du ikke gjette det?"

„Ah, er det fra ham?" svarede Ottilia og blev blodrød.

„Han sendte det to Dage før dit Bryllup til mig med et Brev, hvori han bad mig at hænge det op netop i dit Værelse, uden at du maatte vide det."

— Senere op ad Formiddagen fik vi Besøg af Julie, der havde længtes efter at bringe os sin mundtlige Lykønskning. Hun roste min Kones Smag, og var venligere imod hende, end hun pleiede. Hun maatte naturligvis ogsaa føres omkring overalt og besee alle vore nye Herligheder. Pludselig spurgte hun, af hvem „det Maleri" var. Ottilia svarede, at det var af Emil Menzel. — Nu rødmede Julie!

„Hvem er da denne Emil Menzel?" spurgte jeg, og anstrængede mig for at synes rolig, endskjøndt jeg følte, hvor voldsomt mit Hjerte bankede. Julie slog Øinene ned og betragtede et broderet Tæppe.

„Det er en af mine Ungdomsvenner," svarede Ottilia, „som jeg ikke har seet i mange Aar. Jeg begriber

næsten ikke, at det ikke strax faldt mig ind, at Maleriet maatte være af ham, især da jeg dog saae hans Begyndelsesbogstaver; — men jeg har længe ikke seet noget af hans Arbeider."

Julie slog atter Øinene op, og betragtede min Kone med et forskende Blik, som hun søgte at undgaae.

„Maaskee en Ungdoms Inclination?" tvang jeg mig til at sige med et fremkunstlet Smil.

„Hvor kan du troe det?" svarede Ottilia. — „Kom Julie, og smag nogle Prøver af min Landhusholderskes nyeste Industri. De ere endnu friske."

Hermed endte denne Samtale.

„Det er mig en gaadefuld Person, denne Emil Menzel," begyndte jeg igjen, da jeg var ene med min Kone. „Jeg veed næsten ikke, hvad jeg skal troe; først rødmer du ved at høre hans Navn, og senere rødmer ogsaa Julie."

„Det er Indbildning, min kjere Mand. En ung Brud, veed du, rødmer let. Du er da vel ikke skinsyg paa mig eller Julie?"

„Paa Julie har jeg hverken Ret eller Grund til at være skinsyg, og paa dig vil jeg ikke være det. Det er muligt, at jeg har taget feil, eller at det Intet har havt at betyde, men det er jeg overbeviist om, at du igaaraftes strax vidste, fra hvem Maleriet var kommet."

„Og hvis nu saa var?"

„Saa burde du have sagt det. Har en Kone først een Hemmelighed for sin Mand, troer han aldrig senere at kunne læse, hvad der boer i hendes Hjerte."

„Nu vel! jeg vidste det allerede igaar, men jeg forsikkrer dig, jeg ahnede ikke, at han vilde skjænke mig det Grunden hvorfor jeg nægtede at vide det, var fordi jeg følte, at jeg rødmede. Hvis jeg nu havde udtydet dig de hemmelighedsfulde Ziffre, havde du sat ham i altfor nær Forbindelse med min Rødmen, og maaskee havde jeg vakt en Mistro hos dig, der vilde være ligesaa urimelig som ulykkelig."

„Men hvorfor da rødme?"

„Fordi den Tanke strax foer mig gjennem Hovedet, at naar jeg under de Omstændigheder nævnede dig en Ungdomsvens Navn, som jeg aldrig før har omtalt for dig, vilde du finde det, mildest talt, besynderligt. Giver du mig ikke Ret?"

— Den første Dag i mit nye Hjem var altsaa kun et daarligt Varsel for Fremtiden. Om jeg end lod som om jeg var fuldkomment beroliget, og selv bildte mig ind, at jeg var det, efterlod dog de beskrevne Scener en Spire i mit Indre til en kun altfor ofte tilbagevendende Tvivl og Mistro. Det fatale Maleri kunde jeg ikke see uden en indre Angst, og da det hang i min Kones Værelse, betraadte jeg dette næsten aldrig uden en vis Uvillie. Harmonien imellem mig og Ottilia var allerede

forstyrret, men endnu vare dog ingen Dissonantser borte. Jeg førte aldrig Talen hen paa „Ungdomsvennen," endskjøndt jeg ofte nok havde paa Læben, at bede min Kone om en aabenhjertig Forklaring, og hun omtalte ham ligesaalidt; men ofte kunde jeg see, at hun kastede et ængsteligt Blik til mig, naar mit Oie imod min Villie faldt paa Maleriet, og jeg da med Villie vendte mig bort fra det.

Jeg ønskede en Forklaring, men paa samme Tid frygtede jeg den. Jeg vidste, at Julie kunde give mig de fornødne Oplysninger, men min Stolthed forbød mig, at spørge hende derom. Dog havde jeg en Dag nær overvundet denne Stolthed, da min Tvivl plagede mig mere end sædvanligt, men min Kone forhindrede mig deri, da hun samme Dag uden Anledning kom frem med det Forslag, at flytte Maleriet ind i Salen. Jeg saae forundret paa hende, trykkede hendes Haand, som en Tak for den delikate Maade, hvorpaa hun vilde skaane mine Følelser; thi jeg ansaae det virkelig for et smukt Træk af hende og betragtede det som et stiltiende Onske om, at jeg for Fremtiden maatte føle mig behageligere tilmode inde hos hende. Jeg tog selv Maleriet ned og hang det op i Salen, men jeg nægter ikke, at, da jeg havde det i Haanden, følte jeg en næsten ubetvingelig Lyst til at ødelægge det, eller ialfald til at vende det ind imod Væggen.

Dette var dog ikke tilstrækkeligt til ganske at tilveiebringe den ægteskabelige Harmoni. Traf jeg nu tilfældig min Kone inde i Salen, faldt den Tanke mig strax ind, at hun opholdt sig der for Maleriets Skyld. Fortroligheden, dette det fasteste Baand imellem Ægtefolk, var borte, og det var kun yderst sjeldent, vi sadde sammen og drøftede vore indre og ydre Anliggender, saaledes som jeg vidste Tilfældet var mellem Julie og hendes Mand. — Mit Hjem tabte derfor efterhaanden meget af sin Tiltrækningskraft for mig. Selv den æsthetiske Duft, som jeg havde drømt om, forsvandt tildels, ikke fordi Ottilia paa nogen Maade opgav Poesien for det huslige Livs materielle Sorger; tvertimod var Grunden den, at Alt i Huset gik som det bedst kunde. Kjøkkenet var hende en Gru, Kjelderen havde hun aldrig seet, paa Loftet havde hun aldrig været; Alt overlod hun Tjenestefolkene, og den poetiske Duft harmonerer kun saare slet med Lugten af sveden Mad.

Derimod læste hun meget, ja ikke alene læste men studerede; men Udbyttet deraf fik jeg ikke megen Del i, idetmindste ikke udelukkende for min egen Mund. Vi, som før vor Forlovelse vare i evige literære Disputer, talte næsten aldrig om Literaturen. Jeg forsøgte det et Par Gange, men jeg mærkede snart, at hun maatte have et Auditorium om sig, for at inspireres, og kun naar vi vare i Selskaber havde jeg af og til Leilighed til at

beundre hende og see hende glimre. Jeg begyndte derfor at føle mig lidt tilovers, idetmindste følte jeg, at jeg havde megen Tid tilovers, og den Virkekreds jeg skulde finde, havde endnu ikke aabnet sig for mig.

At Ottilia Intet var som Kone i sit Hus, kunde jeg ikke bebreide hende; dels var hun ikke opdragen dertil, og dels vidste jeg eller burde have vidst det iforveien. Dog maa jeg ikke sige, at hun Intet var; hun var en elskværdig og underholdende Værtinde. Man kom gjerne hos os; hun forstod at udbrede Ynde over ethvert Selskab, og jeg var endnu stedse for Verdens Øine stolt af min Kone. Kun Julie kom sjeldent til os, og hende havde jeg helst seet som en jevnlig Gjest i vort Hus, men der var Noget mellem hende og Ottilia, som jeg ikke kunde komme paa det Rene med, og dette gav mig ofte allehaande Stof til Grublerier.

Endelig nærmede den Tid sig, da jeg skulde føle større Interesse for mit Hjem. Ottilia ventede snart sin Nedkomst. Jeg vil nødig nedsætte min Hustru i Læsernes Øine — i Verdens Øine gjorde jeg det dengang aldrig — men Sandheden bør jeg dog ikke skjule. Jeg havde troet, at hun vilde glæde sig til at blive Moder — men hun saae den Tid kun imøde med den Angst, hvormed man seer ethvert andet husligt Arrangement imøde. Man maa ikke troe, at hun, naar jeg kom hjem, sad omgiven af smaa Børnehuer, Børnestrømper ag øvrige

Miniatur-Klædningsstykker, et Syn der ellers glæder en Ægtemands Øie og fryder den tilkommende Moders Hjerte; nei, alle disse Sager bleve kjøbte færdige. Det ene Værelse til Gaarden var allerede blevet indrettet til Barnestue, for at ikke Barnet skulde forstyrre min Søvn. Hun gik i Boutikker, og jeg kjørte ud paa Heden, for at fange en Hedebo-Amme; thi selv at give Bryst var for Ottilia en utaalelig Tanke. Nu vel! jeg fandt mig i alt dette; jeg havde søgt en aandrig Kone, og det havde jeg fundet; jeg havde Intet at beklage mig over.

Da jeg en skjøn Formiddag kom hjem, hørte jeg udenfor Døren, at en lille Skraalebals var arriveret under min Fraværelse. Jeg skyndte mig ind i Sovekammeret. Der laae min Kone med et smilende Ansigt, og udenfor Sengen sad en tyk Madame og holdt Barnet paa Skjødet. Det skraalede af fuld Hals, som om det var det meget imod saaledes at være kommet hovedkuls ind i Verden. Jeg følte mig usigelig lykkelig ved dette Syn, kyssede min Kone langt hjerteligere end jeg længe havde gjort, kyssede Barnet, der skreg ligefuldt, og havde nær ogsaa kysset Madamen af lutter Glæde. Barnet var kun en Pige; det var rigtignok ikke efter Beregningen — Jeg havde tænkt mig en Dreng, som jeg skulde have opdraget til noget ganske Andet, end hans Fader var bleven; men Pigebarnet var dog hjertelig velkomment.

Huset kom paa den anden Ende ved det lille Væsens Ankomst, og det voldte min Kone daglig Hovedpine, at tænke paa, hvorledes Alt nu skulde indrettes. Hun valgte derfor det fornuftige Parti, aldeles at opgive at tænke derpaa, og overgav det Hele til mig. Jeg var ikke bedre end hun; thi da jeg ansaae det for at være under min Værdighed at befatte mig med Sligt, og jeg Intet frygtede saa meget for, som at Verden skulde ansee mig for Kone i Huset, lod jeg Tjenestefolkene udgjøre Regjeringscommissionen, og Følgen var, at der indførtes en meget demokratisk Regjeringsform. Dog maa man ikke troe, at vort Hus var uordentligt, eller at nogen Fremmede kunde see nogen Brøst i denne Henseende. Det var langtfra; tvertimod var Alt som blæst, blankt og poleret, og saasnart Ottilia igjen kunde være oppe, overtog hun sin gamle Function, flere Gange daglig selv at støve af med et fint Tørklæde, og hun følte sig hver Gang stolt af, hvad hun havde udrettet. Hun indrømmede iøvrigt selv, at hun var en daarlig Kone i sit Hus, og var ofte bedrøvet derover, men hun vilde ikke forsøge at forandre sig, af Frygt for Hovedpine og for ikke at prostituere sig i Tyendets Øine. At den sanctionerede Regjeringsform især gik ud over Finantserne, er en Selvfølge, og hvis jeg ikke havde havt Formue, havde jeg snart været færdig.

Jeg maa dog, naar jeg saaledes blotter min Kones svage Sider, ogsaa lade hendes gode Egenskaber vederfares Retfærdighed. Maaskee har man troet, at hun var af de saakaldte lærde Damer, men heri vilde man tage meget feil. Hun havde Gudskeelov ikke den sprænglærde Visdom, der gjør Damerne saa usigelig taabelige og latterlige; hun brillerede ikke ved Kundskaber i Astronomi eller Historie, kjendte ikke Latin og Græsk, og endnu mindre gav hun sig af med Philosophi, dette farlige og grundede Farvand, hvori mange Damer saa gjerne bevæge sig, ikke som Fisk, men som en Skudde uden Roer, der stöder paa det ene Skjær efter det andet. Hvis man ikke var saa hoflig at række dem en hjelpende Haand, vilde de snart kulseile. Hun skrev ikke Vers og coquetterede ikke med Blæk paa Fingrene, ligesaalidt som hun præsenterede en Pegefinger, hvor den indvendige Side ligner Pergament efter de utallige Synaalestik, som Symbol paa Huslighed. Hun havde derimod en sjelden dyb Følelse og klart Blik for poetiske Skjønheder; hun kunde begeistres af Digterne, og hendes Skjønhedssands fornægtede sig aldrig. Den Nydelse, hun fandt i Poesien, var den sande Glæde over Aandens Frembringelser, der give Livet en eiendommelig Duft og Colorit, og kaste et Slør over den kolde Prosa.

Uden selv at synge eller spille bedre end hundrede Andre, havde hun for Musiken det Øre, der finder

Hvile i Tonerne og forstaaer dem. Uden selv at male, fandt hun i Kunstens Frembringelser de poetiske Indtryk, der ikke forjages af de Mangler i Formen, som af Kunstkjendere udhæves med saa ubarmhjertig og smaalig Strenghed. Hun udtalte sig over Alt med en Følelse og Varme, der maatte rive Andre med sig, og med en Sikkerhed, der maatte gjøre mangen Indviet til Skamme. Hun var ikke paastaaelig i sine Meninger eller eensidig, men lod sig gjerne paavirke af dem, hvis Autoritet hun anerkjendte. Dertil var hun munter, livlig og elskværdig, aldrig lunefuld eller heftig — og jeg vilde have været lykkelig ved hendes Side, naar jeg ikke var Vidne daglig til, hvad Andre ikke saae, hendes Mangler som Kone og jeg kunde nu tilføie som Moder, og — hvis ikke det ford— Maleri havde været. Bogstaverne **E. M.** stode som en ond fjendtlig Aand imellem os, og lagde sin kolde Haand paa Hjertet, naar det blev varmt.

Det er ikke nødvendigt, at beskrive Læseren Detaillerne i vort daglige Liv. Jeg har fremsat de Elementer, der fandtes hos os Begge til ægteskabelig Lykke og til ægteskabelig Ufred, og Enhver vil let kunne tænke sig, at klart Solskin afvexlede med lummer og trykkende Luft. Dog kom det aldrig til Bygeveir. Naar min Mistro truede med at bryde løs, vidste Ottilia altid i rette Tid at aflede Uveiret. Vort Barn, der trivedes

fortræffeligt, blev et nyt Baand imellem os, som jeg, idetmindste i Begyndelsen, syntes at sætte mest Pris paa Men jo mere hun voxede til, desto større Interesse fik min Kone for hende, og jo mere Emma — det var hendes Navn — kunde undvære det stadige og uafbrudte Tilsyn, desto mere Tid offrede hendes Moder hende. Hun var allerede sex Aar gammel, og det lod til, at det vilde gaae hende ligesom det var gaaet mig, at Storken altid fløi vor Dør forbi, naar den om Foraaret kom med sin Børneleverance. Men ved denne Tid mærkede jeg en Forandring hos min Kone; hendes gode Humeur tog af, og med Taarer betroede hun mig, at hun „frygtede", at Emma endelig skulde faae en Broder eller Søster. Jeg var glad derover, men hun delte langtfra denne Glæde.

Det var temmelig langt hen paa Sommeren, og da min Kones Helbred ikke syntes saa godt som tidligere, besluttede vi at leve en Maaned paa min Landeiendom. Ottilias Søster og en anden Veninde fulgte med, for at vi ikke atter skulde indskrænkes til Degnens behagelige Omgang. Denne Gang fandt Ottilia sig forunderligt nok langt mere tilfreds med Opholdet derude, end i vore Hvedebrødsdage. At see vor lille Datter springe om i Haven eller boltre sig i Græsset, var hende en Glæde, og i lang Tid havde vi ikke nydt en saa ublandet Fred og Ro. For en stor Del bidrog ogsaa hertil,

at vore Tjenestefolk paa Landet, med Husholdersken i Spidsen, vare af en ganske anden Race Mennesker, end de i Byen. —

En Dag, da jeg kom hjem fra en Vandring i Markerne, for at tage Afsked med min Svigerinde og Ottilias Veninde, der havde besluttet at tage tilbage til Kjøbenhavn, spurgte min Kone mig, om jeg havde Noget imod, at hun fulgte ind med dem, og først kom tilbage med Vognen to Dage efter. Som Grund dertil anførte hun, at hun skulde gjøre forskjelligt Indkjøb, iblandt andet til noget nyt Børnetøi, som hun denne Gang selv vilde sye. Imod en saa roesværdig Grund havde jeg naturligvis ingen Indvendinger, og jeg havde Intet imod, at blive alene derude med Emma.

De kjørte allerede før Middag, og jeg tilbragte den øvrige Tid af Formiddagen med at gjennemsee gamle Papirer, Regnskaber og forskjellige Ting af min Faders Efterladenskab inde i mit fordums Contoir, der nu var blevet moderniseret og ikke var til at kjende igjen fra forrige Tider. Jeg fandt imidlertid ikke megen Opmuntring ved denne Beskjeftigelse, og spurgte derfor om Aviserne, som jeg forgjeves havde ventet den hele Dag. Man sagde mig, at de vare komne til den samme Tid som sædvanligt om Morgenen, men at Fruen selv havde modtaget dem. Man søgte overalt efter dem, men de vare intetsteds at finde, og det var rimeligt, at min

Kone havde brugt dem til at pakke ind i. Aviser, Penne og Blyanter har en Mand jo aldrig i Fred i sit Hus.

Om Eftermiddagen red jeg over til Præsten, der boede næsten en Mil borte. Han var ikke hjemme, men man ventede ham hvert Øieblik, og bad mig imidlertid at opholde mig i hans „Studereværelse“ — en i Almindelighed ironisk Benævnelse paa en Landsbypræsts eget Værelse. Derinde laae Aviserne, som han pleiede at faae paa samme Tid som jeg. Jeg gjennemlæste dem temmelig ligegyldig, da de som sædvanlig Intet af Interesse indeholdt, og vilde netop lægge dem bort, da mine Øine tilfældig faldt paa en Liste over Reisende. Mit Hjertes Slag standsede, en iskold Gysen gjennemfoer mig, da jeg iblandt de Reisende saae anført „Kunstmaler E. Menzel.“ I et Nu var jeg paa det Rene med Grunden til min Kones pludselige Lyst til at reise. Jeg var overbeviist om, at hun med Forsæt havde skjult Aviserne for mig. Jeg var bedraget og ført bag Lyset. Mit Blod kogte, og mit Sind kom i et Oprør, som om jeg skulde miste Forstanden.

Øieblikkelig lod jeg min Hest trække frem; jeg kastede mig i Saddelen og sprængte afsted. Præstegaarden laa nordligere, og paa Veien til Kjøbenhavn maatte jeg passere min Eiendom. Da jeg havde naaet denne, var min Hest allerede i en saadan Tilstand, at

jeg indsaae, at det var umuligt, at den kunde bære mig til Kjøbenhavn saa hurtigt som jeg vilde. Jeg red derfor ind paa min Gaard, raabte endnu paa Hesten til en Karl, at han øieblikkelig skulde spænde for, og ilede op i min Kones Værelse, hvor min Harme steg til en saadan Høide, at jeg nær havde ødelagt Alt, hvad jeg saae af de Ting, hun havde kjere. Tiden indtil der blev forspændt forekom mig som en Evighed; jeg skjeldte og støiede; Husholdersken foldede Hænderne i Forfærdelse, og Folkene stirrede paa deres Herre, som om han var bleven affindig, Endelig holdt Vognen for Døren; uden at see tilhøire eller tilvenstre, sprang jeg op i den og raabte:

„Til Kjøbenhavn! Alt hvad Remmer og Tøi kan holde!“

Jeg glemmer aldrig den Kjørsel. Jeg begriber næsten ikke, hvorledes det var muligt, at jeg beholdt min Forstand. Min Ære, Lykke og Ro stod paa Spil; min Stolthed skulde sønderknuses, jeg skulde staae til Spot for hele Verden! Alle de pinlige Erindringer ligefra den første Dag, da jeg førte min Kone ind i vort Hjem i Byen, og indtil nu, stode for mig som grinende Spøgelser, der pegede Fingre af min egen Godtroenhed og Taabelighed. Jo nærmere jeg kom Byen, desto voldsommere slog mit Hjerte. Først da jeg kjørte over Torvet og kunde see min Bolig, hvis Ruder blinkede

mig imøde i Aftenbelysningen, og da jeg saae, hvor hyggeligt mit Hjem tog sig ud med et Blomsterflor foran de lyse Gardiner, faldt pludselig den Tanke mig ind, at jeg maaske gjorde min Kone Uret. Det forekom mig umuligt, at saa megen Utroskab og Falskhed kunde trives i et saadant Hjem. Denne Tanke lagde Baand paa min Heftighed, og nogenlunde beroliget steg jeg opad Trappen. Da der var kommet Ro i min Sjel, fik ogsaa Klogskaben Tid til at tale med, og jeg indsaae, hvor nødvendigt det var, at jeg var fuldkommen Herre over mig selv; thi hvis min Kone var hjemme alene, da havde jeg ingen Grund til at bebreide hende Noget, og jeg maatte da kun have et vaagent Øie med Begivedernes Gang, for at see, om jeg var bedraget eller ikke. Alt dette fløi gjennem mit Hoved, medens jeg gik opad de faa Trapper; jeg blev virkelig Herre over mig selv og ringede paa, endog forberedt paa, hvilken Grund jeg vilde anføre for min uventede Ankomst, hvis min Kone selv lukkede op og pludselig stod for mig. —

Hun var ikke hjemme! Pigen fortalte mig, at hun kun havde opholdt sig nogle faa Minutter efter sin Ankomst, havde klædet sig om, og var derefter strax gaaet alene ud. Dette var omtrent for to Timer siden. Jeg sendte Pigen ud af Værelset. Harmfuld og fortvivlet rev jeg den forkrøllede Avis op af Lommen, for atter at see det forhadte Navn. Jeg fik et nyt Lys i Sagen;

de Reisende hvoriblandt han var anført, vare fra **Hotel d'Angleterre.** Mit Had og min Mistanke fik ny Næring; jeg maatte øieblikkelig derhen — maaskee var min Kone hos ham! — Bedækket med Støv efter Reisen, varm og uden at bemærke Nogen, ilede jeg hurtigt gjennem Gaderne til Hotellet. Idet jeg dreiede om Hotellets Hjørne, saae jeg Ottilia komme ud af Porten og gaae til den modsatte Side. Jeg var nær styrtet hen til hende; men fra det Oieblik greb mig en besynderlig fortvivlet Rolighed, en ængstelig Kulde, der pludselig ligesom dræbte hvert Haab og alle mit Livs Blomster. Jeg standsede en Minut, og vendte mig derpaa om, for gjennem Smaagaderne at naae mit Hjem hurtigere end Ottilia.

Jeg sad i hendes Værelse, før hun kom hjem, og lyttede med tilbageholdt Aandedræt til ethvert Skridt i Nærheden. Det begyndte at mørknes; der blev roligere paa Gaden; jeg maatte lukke et Vindue op, da Luften i Værelset var nærved at quæle mig. Endelig hørte jeg hende ringe; Pigen lukkede hende ind, og jeg kunde høre hende fortælle, at jeg var her. Jeg var mig næppe selv mægtig; dog blev jeg siddende ubevægelig og stirrede paa Døren, hvorigjennem hun maatte komme. Laasen dreiede sig; det var som om mit Hjerte nu skulde faae Luft. Hun traadte ind og gik hen imod mig

Jeg saae, at hendes Øine vare forgrædte. Hun rakte sin Haand ud imod mig; jeg stødte den bort.

„Er Pigen saa langt borte, at hun ikke kan høre vor Samtale?“ spurgte jeg med en isnende Kulde. Jeg gyste selv ved at høre Lyden af min Stemme. Hun bejaede det. Jeg saae hende stivt i Øiet.

„Du har været hos Emil Menzel!“ spurgte jeg hende langsomt. Jeg hørte en Djevels Haanlatter i mit Indre.

„Ja!“ svarede Ottilia og nærmede sig med et Smil.

Det var for meget. Jeg foer op og styrtede hen imod hende; al min Selvbeherskelse var forsvunden. Blodet brusede til mit Hjerte — nu var jeg ikke længer mig selv mægtig, med en rasende Stemme raabte jeg:

„Nederdrægtige Qvinde! — — — —“ Jeg vil forskaane Læseren for at være Vidne til, hvorledes en Mand kan behandle en Qvinde. Jeg var brutal imod hende. Aldrig skulde man kunne glemme, at det er en Qvinde, der staaer ligeoverfor os, selv om denne Qvinde har tilføiet os en dodelig Fornærmelse. Jeg glemte det; hun var ikke længer i mine Øine hverken Hustru eller Qvinde; jeg saae kun min Æres og Lykkes Morder. — Kort sagt, — — jeg vil ikke besmykke min Opførsel — jeg fornedrede mig selv ved en Brutalitet, som jeg aldrig havde tiltroet mig, som jeg vilde have fordømt hos Enhver i hvilketsomhelst Forhold, og som

aldrig kan tilgives. Først da var jeg rolig og kold. Jeg saae med koldt Hjerte min Kone ligge besvimet for mine Fødder.

Jeg ilede ud i de andre Værelser, og bad Pigen at gaae ind for at hjelpe min Kone. Kudsken befalede jeg øieblikkelig, igjen at spænde for, og at kjøre min Kone tilbage til min Gaard, uden at vente eller standse nogetsteds under hvilkensomhelst Betingelse. Da jeg atter kom ind i hendes Værelse, var hun kommen til sig selv, og Pigen havde forladt hende.

„Du hører nu Vognen kjøre frem," sagde jeg med den samme haanende Kulde. „Du reiser strax tilbage. Imorgen kan du vente mig — maaskee!"

Jeg frygtede en ny Scene; men ikke et Ord kom over hendes Læber. Hun reiste sig, bleg som Døden, og maatte et Øieblik støtte sig til Bordet. Hun forlod Værelset, uden at see til mig, tog sit Reisetøi paa, og et Par Minutter efter hørte jeg Vognen rulle ud af Porten.

— At beskrive denne Nat, der fulgte disse Begivenheder, vilde være en Umulighed. Min første Tanke var naturligvis, at forskyde min utro Hustrue, men den næste var den, at jeg derved satte et evigt Brændemærke paa den, til hvem jeg havde knyttet mit Livs Lykke, jeg kan gjerne sige, hvem jeg havde elsket; thi nu da Had og Hævnlyst fyldte min Sjel, troede jeg at jeg

virkelig havde elsket hende. Jeg kunde ikke støde den ud i Verden til Foragt og Skændsel, der havde baaret mit Navn, og ofte havde jeg fordømt den Mand, der saaledes gav sin Kone til Pris, især naar de have Børn, der hele Livet komme til at lide derunder. Straffen for hendes Forbrydelse ligger vel i vor Haand, men den tilhører ikke os alene, og det kommer kun an paa vort fremtidige Forhold til hende, hvorvidt hun kommer til at føle Straffens Betydning, naar vi beholde hende ved vor Side.

Disse Betragtninger stode dog dengang ikke saa klare for mig; men jeg havde en utydelig Følelse af det Urigtige i en saadan Fremgangsmaade, og hertil kom desuden min Stolthed, der her som i hele mit Liv spillede en saa afgjørende Rolle. Jeg følte kun altfor vel, at jeg paatrykte mig selv en Plet ved en Skilsmisse, ved at indvie hele Verden i min Ulykke, en Ulykke, som i Manges Oine kun betragtes fra den latterlige Side eller ialfald kun som en Skam. Jeg vil ikke engang nedskrive det Ord, som en Djevel uafladelig hvidskede mig i Oret, men jeg vidste, at det Menneske, der bærer dette Tilnavn, peger man Fingre af. Idet jeg derfor kunde sige til mig selv, at jeg havde skaanet hende, var det egentlig mig selv, jeg skaanede.

Dog disse Tanker vare langtfra de eneste, der den Nat pinte mig. Jeg tænkte paa, at gaae til min for=

havde Rival og at kræve ham til Regnskab, men jeg følte da atter, hvilken ynkelig og ydmygende Rolle en bedraget Ægtemand spiller ligeoverfor den triumpherende Forfører. Og hvorledes kunde jeg hævne mig paa ham? Desto værre, vi have ingen Vaaben imod vor Æres Morder, naar vi ikke ville give os selv tilligemed ham til Priis for Verdens Dom og Foragt. At udfordre ham, vilde jo være efter „Ærens Love," men jeg havde aldrig kunnet indsee, og kan det ikke endnu, hvad en saadan Æresopreisning har at betyde, hvor vi kun give vor Fjende Leilighed til en ny Triumph. Som sagt, vi ere saagodtsom vaabenløse mod Forføreren, med mindre vi ville hævne os med en Forbrydelse.

Jeg tænkte paa at reise bort, men da blev dog Skandalen aabenbaret, og jeg troede at kunne høre Haanlatteren efter mig, eller at vi skulle leve adskilte i en frivillig Skilsmisse, men da blev det Samme Tilfældet. Jeg maatte hente Raad hos mig selv; jeg havde Ingen, til hvem jeg kunde betroe min Ulykke. Julie var den eneste, men hende vilde jeg allernødigst indvie deri, skjøndt jeg var overbeviist om, i hende at finde en kjerlig og fornuftig Veninde. Dog besluttede jeg, hos hende at faae Oplysninger om det tidligere Forhold, der havde existeret mellem Ottilia og Menzel.

Alle disse Tanker og Forsætter laae dog dengang ikke saaledes ordnede i mit Hoved. Den ene jagede den

anden uden Rast og Ro, og Morgenen fandt mig endnu siddende i Ottilias Værelse med Hovedet støttet i Haanden, med blege Kinder og forgrædte Øine. Jeg skammer mig ikke ved at tilstaae, at jeg havde grædt, jeg græd Strømme af Taarer, men de flode af ligesaa forskjellige Kilder som mine Tanker; snart begræd jeg min svundne Lykke, snart græd jeg af Harme og Bitterhed mod Skjebnen, og da jeg tilfældig saae mig i Speilet, gyste jeg ved at see den Forandring, der var foregaaet med mig. Dette bestemte mig atter til, ikke at gaae til Julie, da hun strax i mit Ansigt maatte kunne læse min Skjebne.

Jeg flygtede nu ud af Ottilias Værelse, hvor enhver Ting altfor tydeligt mindede om de foregaaende Optrin, og lukkede mig den hele næste Dag inde i mit eget Værelse, for at fortsætte Nattens urolige Grublerier. Ikke et Menneske var hos mig, da Pigen var fulgt ud med min Kone, og først da det blev mørkt, listede jeg mig som en Forbryder ud af Huset, for at tilfredsstille min Hunger. Den hele Dag havde jeg fra Time til Time ventet et Brev fra min Kone, en Bøn, en Tilstaaelse, en Forklaring; men ikke et Ord! Næste Morgen bragtes en Avis. Jeg læste i den, at Menzel var iblandt de Passagerer, der den foregaaende Middag var afreist med Dampskibet. Det faldt som en Sten fra mit Hjerte; det var som et Tordenveir havde udraset,

efterat Lynet var slaaet ned. Vel var Intet mere at frygte, men Ødelæggelsen var anrettet, en ubødelig Ødelæggelse.

Jeg kjørte nu ud til min Gaard. Denne Gang var det ikke i feberagtig Hast, men en uforklarlig Angst og en nagende Selvbebreidelse fulgte mig; thi jeg følte mere og mere, hvor umandigt jeg havde opført mig ligeoverfor min Kone. Idetfor rolig at høre hendes Forsvar, havde jeg traadt hende under Fødder. Jeg skammede mig for mig selv, og den Tanke, at jeg ikke kunde staae med opreist Hoved for hende, nedtrykte mig. Da jeg kjørte ind paa Gaarden, stod den Dag, da jeg kom til min Faders Dødsleie, levende for mig; thi ogsaa nu var Alt øde og stille, og Lægens Vogn holdt for Døren. Den samme Læge, som dengang lukkede min Faders Øine.

Husholdersken kom mig jamrende imøde, og fortalte mig, at min Kone allerede den foregaaende Nat, strax efter sin Hjemkomst var bleven saa syg, at man troede hun maatte døe. Hun vilde strax have sendt Bud efter mig i Byen, men det havde min Kone paa det Strengeste forbudt hende. Dagen over havde hun befunden sig noget bedre, men henad Morgenstunden var hun atter falden tilbage, og Lægen maatte øieblikkelig hentes. Jeg forblev kold ved at høre og see dette, indtil min Datter kom mig grædende imøde. Ak! hun

vidste ikke, hvilken bitter Skjebne der ventede hende hos et Par Forældre, der skulde for evigt være aandelig adskilte. Jeg kyssede den uskyldige Lille, og for første Gang i disse Dage sneg sig en varm Følelse ind i mit Hjerte.

Jeg traadte ind til min Kone. Lægen sad ved hendes Seng. Fra den aabne Dør saae jeg kun hendes Profil; hun var marmorbleg; Tindingerne og Oinene vare dybt indsjunkne. Da hun hørte, at Nogen traadte ind, vendte hun langsomt Hovedet imod mig, og, da hun saae mig, overtrak en dyb Rødme hendes Ansigt; men det var kun for et Secund. Hun lukkede sine Oine og blev atter dødbleg; en Rysten foer gjennem hendes Legeme, og hendes Hænder og Arme bevægedes krampagtig. Lægen greb urolig hendes nedhængende Haand, følte opmærksom Pulsen og sagde i en mild og venlig Tone til hende.

„Det er Deres Mand, kjere Frue! Fat Dem! Det var Uret, at De ikke blev forberedt paa hans Komme. De maa undgaae enhver Sindsbevægelse, endog Glæden, især enhver Overraskelse. Kom," vedblev han og rakte Haanden ud efter mig, „læg Deres Haand i Deres Kones; det vil maaske berolige hende mere end al min Medicin."

Uden videre greb han min Haand og lagde den i Ottilias feberbrændende Haand. Hun vendte Hovedet

til den anden Side og lod sin Haand ligge ubevægelig i min, men jeg følte dens Puls hamre imod mine Fingre. — Det var den første Scene i den storartede Comedie, der nu skulde opføres for Verdens Øine; Masken skulde tages paa, og det ovenikjøbet i Dødens Nærhed. Det var et frygteligt Øieblik — en Kamp mellem Anger, Fortvivlelse og Stolthed. Jeg vilde tale, men det var som om Halsen snørede sig sammen, og kun med den yderste Anstrængelse fik jeg et Spørgsmaal til hendes Befindende fremtrunget over Læben i en Tone, der skulde vidne om Omhed og Kjerlighed, men dens Lyd var mig saa fremmed og uhyggelig, at jeg nær havde revet min Haand ud af hendes og styrtet ud af Døren. Hun gjorde kun en svag Bevægelse med Hovedet og vendte sig ind mod Væggen. Lægen gav hende en beroligende Medicin, kaldte en Pige ind i Sygestuen, og gik med mig ud i det lille Sideværelse.

Han førte mig hen foran Vinduet til et lille Bord og løftede et hvidt Klæde op; der laae et Barnelig. Jeg var nær falden om; Øinene stirrede paa det lille Lig, Sveden perlede mig paa Panden. Ikke en Tanke om Ottilias Tilstand var falden mig ind; kun om mig selv, saae jeg nu, havde enhver Tanke dreiet sig. Det kom mig saa uventet, jeg greb Lægens Arm, og Taarerne styrtede mig ud af Øinene.

„Trøst Dem," sagde han, „det Vigtigste er dog, at Deres Kone igjen kommer sig, og det troer jeg sikkert, at kunne give Dem Haab om. Den værste Fare er overstaaet, og Himlen vil vel nok velsigne hende og Dem med en anden lille Søn."

Der laae en skærende Ironi i disse Ord. Jeg saae længe taus paa det uskyldige Barn, der laae som en Engel for mig. Hjertet drev mig atter til min Kones Sygeleie. Denne Gang greb jeg selv hendes Haand og trykkede den med Ømhed; men hun gjengjeldte det ikke, den laae ubevægelig som før i min, kun følte jeg en let Skjelven i den.

Allerede næste Morgen kjørte jeg med det lille Lig hen paa Kirkegaarden. Min Faders Grav var aabnet; jeg saae hans Kiste og misundte ham hans Ro. Tusinde Sorger trykkede mig til Jorden, men jeg takkede Gud, fordi min Fader ikke levede og var Vidne til min Ulykke. Det vilde have knust hans ædle og kjerlige Hjerte. I sin Grav modtog han nu sin eneste Søns Barn, et Offer for min Heftighed, et uskyldigt Vidne om min Skjebne. Det var som om jeg begravede min hele Lykke; et Liglagen var lagt over den; Tæppet var rullet ned for de lyse Illusioners Tid, og den uigjennemtrængelige Fremtid aabnede mig sin mørke Favn.

— Min Kones Kræfter tiltoge nu Dag for Dag. Jeg besøgte hende hver Morgen og hver Aften, men

der vexledes kun yderst faa Ord imellem os, og altid om de allerligegyldigste Gjenstande. Hendes Svar til mig vare korte og afmaalte, og aldrig faldt det hende ind at henvende et Spørgsmaal til mig, eller gjøre nogen Indvending. Vi stode ligeoverfor hinanden som to dødelige Fjender, der ikke ville bryde en dyrkjøbt Fred. Vi iagttoge hinandens Ord, Miner og Bevægelser med spændt Opmærksomhed, indtil vi med Vished kunde vide, paa hvilken Fod vi stode med hinanden.

Da hun var saavidt restitueret, at hun maatte være oppe, og igjen kunde nyde den friske Luft i Haven, tilbød jeg hende min Arm den første Gang hun skulde forlade Huset, men hun modtog den ikke, og satte sig i Havedøren. Jeg blev staaende og lænede mig op imod en af Verandaens Piller. Da hun mærkede, at jeg vilde blive, vinkede hun Emma hen til sig og bad hende at sætte sig paa Skammelen ved hendes Fødder. Det stødte mig, at hun vilde benytte Barnet som Skjold imod mig, men jeg havde foresat mig, engang at tale et Ord om vor Fremtid med hende, og jeg vilde ikke opgive mit Forsæt, thi det var ikke at udholde, at leve længer saaledes. Det lagde derfor et Baand paa mine Ord, at vort Barn var tilstede; men maaske var det dog bedst saaledes.

„Ottilia!" begyndte jeg, „vort Forhold har forandret sig."

„Tilvisse!“ svarede hun med svag Stemme, næppe hørligt.

„Lad os blive enige om, hvorledes vi for Fremtiden ville leve sammen.“

„Sammen?“ spurgte hun, slog Oiet op og saae forundret paa mig.

„Det er min Villie!“ sagde jeg lidt heftig. „Men der er en Afgrund imellem os; skulle vi lade Verden see den?“

„Som du vil!“ var hendes eneste Svar.

„Vi ville altsaa,“ vedblev jeg, „leve h o s hinanden, men ikke m e d hinanden. Vi ville vandre samme Vei. Alle skulle see os vandre sammen, som om vi ikke vare himmelvidt fjernede fra hinanden.“

„Som du vil!“ gjentog hun.

— „Har du Intet at sige mig?“ spurgte jeg efter en kort Pause. Hun betænkte sig et Oieblik; jeg saae en Trækning og et bittert Smil om hendes Mund.

„Nei, Intet!“ var hendes korte Svar. Hun stirrede hen for sig, og lod i Tankerne sine Fingre glide igjennem Emmas Lokker. Hvor de vare magre og gjennemsigtige, og glindsende hvide i det sorte Haar! Jeg betragtede hende et Oieblik opmærksomt; der var ikke Spor af nogen Sindsbevægelse i det rolige og blege indfaldne Ansigt. Jeg forlod hende, uden at sige et Ord mere, og da jeg var kommen nogle Skridt fra

hende, vendte jeg mig om, for at see, om hun blev siddende i Havedøren. Hendes alvorlige Blik havde fulgt mig, men øieblikkelig sænkede hun det.

Jeg forbausedes over hendes Kulde. Det var ingen bodfærdig Synderinde, jeg havde forladt; det var en stolt Qvinde, der ikke vilde ydmyge sig. Det oprørte mig, og jeg besluttede at sætte Kulde imod Kulde. Ak! hvilket Liv saae jeg for mig! — en vidtstrakt Flade, bedækket med Snee og med Iis, Luften var vinterkold og kvalte hvert Blad og hver Blomst. Mit Barn var det Eneste, der kastede en Solstraale i mit Hjerte; men det var øiensynligt, at Ottilia med mere og mere Kjerlighed knyttede sig til hende, og i hendes opvaagnende Kjerlighed, der blev mere og mere gjengjeldt, saae jeg kun en Bestræbelse for at berøve mig min Datters Hjerte, eller for at afsone sin tidligere Forsømmelse.

— Henimod Efteraaret tog jeg ind til Kjøbenhavn, for at indrette vor Vinterleilighed. Jeg havde leiet en ny Bolig, da jeg følte, at det var umuligt igjen at drage ind i den gamle med alle dens pinlige Erindringer, og da Ottilia endnu var for svag til selv at sætte den istand, paatog jeg mig det. Den var omtrent indrettet som vor tidligere. Jeg havde mine egne Værelser saa langt borte som muligt fra min Kones. For hende og Emma havde jeg bestemt et fælleds Sovevæ-

relse, der laa i Gaardens Sidefløi. Maleriet satte jeg bort, jeg vilde ikke daglig mindes om min Qval, der uden det var levende nok. Da Alt var færdigt, skrev jeg det med faa Ord til min Kone, samt at Alt var istand til hendes Modtagelse den følgende Dag. Jeg vilde ikke være hjemme, naar hun kom, og først om Aftenen saae jeg hende atter. Ikke et Ord blev talt om den nye Forandring; det var som om vi hele vor Levetid havde boet saaledes. Strax efter Theen ønskede jeg hende god Nat, og gik over i mine egne Værelser.

Ved Sengetid kunde jeg fra mit Soveværelse see min Kones Kammer. Der var endnu Lys, og gjennem de tynde Gardiner saae jeg hende knæle ved Emmas Seng, og det forekom mig, at hun græd. Jeg haabede, at hun næste Morgen vilde anraabe mig om min Tilgivelse, men næste Morgen var hun ligesaa rolig og kold som Dagen før. — Og hvorfor haabede jeg, at hun skulde bede om Tilgivelse? Tilvisse ikke, for at tilgive hende, men kun for af hendes Læber at høre en Tilstaaelse? og da vilde jeg uden Heftighed dømme hende. Jeg vilde da paa min Side tilstaae hende, at jeg angrede den Maade, hvorpaa jeg i min første Hidsighed havde behandlet hende, men ogsaa vise hende min hele Foragt og Ubønhørlighed. — At jeg skulde gjøre det første Skridt og begynde med denne Tilstaaelse, det faldt mig aldrig ind.

Saalænge vi opholdt os paa Landet, var det mindre nødvendigt, at vi lagde Tvang paa os, eller at fremkunstle et Forhold, som ikke fandt Sted; thi derude var jeg af mine nærmere Omgivelser kun kjendt som alvorlig, uselskabelig, gnaven og sær, og min Kones nylig overstaaede Sygdom var Grund nok til at hun levede saa stille og afsondret som muligt. Herinde i i Byen var det anderledes; der havde vi utallige Tilskuere, og vi maatte nu begynde en Comoedie, der først skulde endes med Døden. Allerede den første Dag efter min Kones Ankomst fik vi Leilighed til at prøve vore Kræfter i denne Henseende, især jeg, da Ottilias Svaghed kun tillod hende at spille en passiv Rolle. Julie og hendes Moder besøgte os nemlig, og kort efter kom hendes Mand for at hente dem. Jeg kunde see, hvor forbauset Julie blev, ved at see min Kone, og hun viste hende saa megen Deltagelse og hjertelig Medfølelse, at jeg næsten misundte hende og ikke kunde bekæmpe en bitter Følelse ved at betænke, hvor lidt Julie vidste, om den, hun skjænkede sin Deltagelse, var den værdig. Ogsaa mit forandrede Udseende bemærkede hun, og sagde i sin sædvanlige spøgende Tone, nærmest henvendende sig til Ottilia:

„Det maa være en Trøst for en lidende Kone, at see sin Mand ogsaa lide. Saa egoistiske ere vi jo Alle,

at vi med Glæde modtage et Bevis for at vi ere elskede, om end Beviset er nok saa dyrkjøbt."

Det var en sand Sjelequal at maatte smile til en Skjemt, der saa ublidt berørte Hjertets fineste Fibre. Dog det blev jeg snart vænnet til. Dag for Dag, Maaned for Maaned, Aar for Aar gik saaledes hen. I Begyndelsen kostede det en Anstrængelse, som jeg troede snart maatte udtømmes, at høre paa sine Venners deltagende Spørgsmaal til Ottilias Befindende, at takke for Deres Beklagelser og bevidne dem sin Glæde over, at nu Alt var saa vel overstaaet, men det var naturligt, at man snart fik en Slags Routine i sin Rolle, ja tilsidst saa megen Routine, at Kunst blev til Natur, og tilsyneladende gik det min Kone ligesaa. I vort Hjem talte vi aldrig sammen uden i Andres Nærværelse, ialfald kun naar det var uundgaaeligt nødvendigt. Jeg saae paa min Kones Ansigt den samme Ubevægelighed og isnende Kulde; altid et fast Blik og en sikker Holdging, aldrig et Smil undtagen til sit Barn. Jeg kunde ikke saa let bevare denne Rolighed, og saare ofte fløi et haanligt Smil over mine Læber, eller en heftig Bevægelse bar Vidne om, hvorledes hendes Kulde oprørte mig.

Da hun var kommen saavidt til Kræfter, at hun kunde besøge sine Venner, var jeg nysgjerrig efter at vide, om hun vilde modtage Indbydelse til Selskaber i denne Vinter. Den første Gang en Indbydelse kom,

sagde hun Intet, men selve Aftenen fandt jeg hende paaklædt paa den Tid, vi skulde tage afsted. Vi kjørte sammen, uden at et Ord blev verlet imellem os. — Hvor forbauſedes jeg ikke ved at see Ottilia, skjøndt endnu svag, som forvandlet fra det Øieblik hun traadte ind i Selskabet! Hun var atter den aandrige, underholdende Dame, munter og livlig som før, smilende og leende, skjemtende og alvorlig efter Øieblikkets Fordringer. Hun var smukkere end nogensinde, den fine Rødme paa de blege Kinder gav hende en ætherisk Ynde, og jeg blev overvældet med Complimenter over min Kone, men den Tid var destoværre forbi, da jeg med Glæde og Stolthed kunde modtage disse Complimenter. Vi vare ligesom efter en gjensidig stiltiende Overenskomst høflige og opmærksomme mod hinanden, og appellerede til hinandens Domme; der var den skjønneste Harmoni imellem os! Da Selskabet adskiltes, førte jeg hende til Vognen; hun lænede sig træt tilbage i et Hjørne, og jeg hørte eller troede at høre et Suk undslippe hende. Vi kom hjem ligesaa tause som vi vare tagne derhen — Comoedien var endt or den Dag!

Saaledes gik Vinteren hen. Ottilia deltog i alle Selskaber, var altid den elskværdige og livlige Selskabsdame, og hjemme altid den kolde, uigjennemtrængelige Hustrue. Jeg foreslog hende, at vi maatte gjøre

nogle Selskaber; hun gjorde ingen Indvendinger, og fra det Dieblik den første Gjæst traadte ind af Døren, var hun forandret, ligesom ogsaa naar hun modtog Visiter, hvilket hun dog søgte at undgaae saa meget som muligt. Verden misundte mig formodentlig den Lykke, at besidde en saadan Kone; den fik ikke Leilighed til at løfte en Flig af det Slør, der skjulte vort sande Forhold. Det var den eneste Tilfredsstillelse jeg nød; min Stolthed bragte jeg et uhyre Offer. Jeg beundrede min Kones Kraft og Selvbeherskelse, men jeg saae ogsaa, hvilken Anstrængelse det kostede hende, og hvorledes hendes legemlige Kræfter sank under denne Kamp. Enkelte Dieblikke troede jeg, at det var for min Skyld hun underkastede sig Kampen og Forstillelsen, men naar da hendes Kulde i mit Hjem mødte mig, fik jeg atter Overbevisningen om, at Egenkjerligheden og Stoltheden ogsaa hos hende var den mægtigste Drivfjeder. Jeg erindrer engang, at min Beundring for hende bragte mig saavidt, at jeg nærmede mig hende med et halvt forsonende Smil, men et Blik fra hende jog mig bort, og jeg forsøgte aldrig oftere nogen Nærmelse.

Ikke alene i mit Indre følte jeg mig forvandlet; hele min Levemaade maatte snart forandre sig. I mit Hjem var jeg saa lidt som muligt, og hvor ønskede jeg ikke nu, at Forretninger kunde adsprede mig! Ja jeg længtes og sukkede efter den Contoirstol, som jeg saa

ofte havde foragtet; nu vilde jeg have betragtet den som en Hvile for min Aand, en Lindring for mine Lidelser. Jeg forbandede min Ungdoms Letsind. Om Aftenen var jeg en stadig Gjæst i Klubben, naar vi ikke vare udbudne, og fra Middag til næste Morgen saae jeg sædvanlig hverken Kone elle Barn. Ofte følte jeg en Længsel efter Julie og hendes Mand, og jeg havde gjerne ofte besøgt dem, men det var en altfor haard Prøvelse at paalægge sig selv, at see deres huslige Lykke, der var sand og oprigtig, uden Falskhed og Forstillelse, og jeg gik næsten aldrig derhen, for at undgaae enhver Sammenligning.

Ottilias Helbred var saa svagt, at Lægen ansaae det for nødvendigt, at hun tilbragte Sommeren ved Søkysten, og hun valgte sig et lille Landsted i Nærheden af Helsingør. Jeg blev paa min Eiendom, hvor „min Nærværelse var nødvendig". Regelmæssig to Gange ugenlig saae jeg min Datter. Den ene Gang lod jeg hende hente i min Vogn, og hun tilbragte da hele Dagen hos mig. Det var lykkelige Dage; jeg saae at hun hang ved mig med uendelig Kierlighed, og jeg glædede mig hele Ugen til den Dag hun skulde komme. Den anden Gang red jeg over til min Kone og tilbragte nogle faa Timer der, mest i Selskab med Emma Til mig kom Ottilia aldrig, og det hed sig, at hun var for svag til at kjøre saa langt.

Kun eengang traf jeg sammen med hende udenfor hendes Huus. -- Det var en Aftenstund, da jeg var reden over til Præsten. Da jeg kom forbi Kirkegaarden, saae jeg en qvindelig Skikkelse staae ved min Faders og mit Barns Grav; min Kones Vogn holdt udenfor paa Veien. Hun holdt sit Tørklæde for Oinene; der var dog altsaa endnu Følelse tilbage i hendes Sjel Jeg følte mig fristet til at gaae hen til hende, men min Stolthed seirede, jeg vendte min Hest og red atter tilbage, da jeg efter dette Møde ikke var oplagt til at besøge Nogen.

Om Vinteren flyttede vi atter sammen i Byen; det var som om ingen Adskillelse havde fundet Sted imellem os, og den foregaaende Vinters Liv begyndte forfra med samme Afstand imellem os. Sommeren tilbragte vi igjen adskilte, og saaledes gik tre Vintre og tvende Somre, uden at vi kom hinanden et eneste Skridt nærmere. Man skulde troe, at det var umuligt, men maaskee har Sommerens Skilsmisse bidraget til at styrke vor Kraft til den kommende Vinter, en Kraft til Modstand og Kamp, Kraft til at overbyde hinanden i Kulde og Ligegyldighed. Enhver Vinter medtog de Kræfter, som Sommeren havde gjengivet Ottilia, dog ikke saameget Sjelens som Legemets Kræfter; men den sidste Vinter var hun svagere end nogensinde, og henad For-

aaret maatte hun bukke under for sine Anstrængelser og søge Sengen, for aldrig at forlade den.

Jeg kan ikke forstaae mine Følelser i den Tid. Det ahnede mig, at hun maatte døe, og jeg ønskede, ikke nogen Forsoning, men dog at hun maatte gaae bort med min Tilgivelse. At jeg var Aarsagen til hendes Død, kunde vel i enkelte Øieblikke falde mig ind, men jeg vidste dog stedse at bortraisonnere denne Tanke, og overtalte mig til at troe, at det var en Himlens Straf for hendes Utroskab.

Paa sit Sygeleie, som hun uden Tvivl selv ansaae for sit Dødsleie, var hun mildere stemt. Jeg besøgte hende hyppigere end før, og ofte hvilede hendes Blik paa mig med en forunderlig Omhed, som jeg ikke kunde forklare mig. Jeg sad ofte med hendes lille magre Haand i min, og undertiden følte jeg et sagte Tryk, naar jeg forlod hende. — En Aften i Marts Maaned lod hun mig bede, at komme ind til sig. Ved det første Blik saae jeg tydeligt, at Dødens Engel ikke var fjern. Hun smilede mig imøde og gjorde et Tegn til mig, at sætte mig. Jeg ahnede, at hun vilde betroe sig til mig, og bede om min Tilgivelse, inden hun forlod Livet. Hun greb min Haand.

„Jeg føler," begyndte hun med en næsten klangløs Stemme, „at jeg ikke vil overleve denne Nat. — For

jeg gaaer bort, vil mit Hjerte befrie sig fra en Byrde. Jeg vil bringe dig en Trøst."

„En Trøst?" afbrød jeg.

„Mit Liv har været dig en Qval," vedblev hun; „du har ofte forbandet mig; jeg takker Gud, at min Død kan forsone dig."

„Ottilia! jeg tilgiver dig!"

„Hvis jeg trængte til din Tilgivelse, vilde min Død ikke bringe dig nogen Trøst. Mindet om mig vilde bringe dig samme Qval, som mit Liv. — Du har Intet at tilgive mig!"

„Intet!" udbrød jeg forundret.

„Jeg er uskyldig. Du troer vel ikke, at jeg i Dødens Øieblik vil bedrage dig?"

Jeg var tilintetgjort; intet Ord kunde jeg tvinge over mine Læber.

„Jeg tilgiver d i g!" vedblev hun, og talte med Anstrængelse i korte Mellemrum — „du har miskjendt mig — du fornærmede mig; jeg kunde før ikke tilgive dig — at lade dig forblive i din Marter, var min Hævn — din Straf! — Med Døden hører Hævnen op — Mit Minde skal ikke staae urent og plettet for dig — det skal være min Forsoning, at jeg aabner dine Øine — du dræbte min Kjerlighed — jeg elskede dig; min Følelse blev Kulde — men ogsaa jeg var stolt, jeg satte Livet til for at indbilde Verden, at jeg var

lykkelig — for at skaane dig, og for ikke at ydmyge mig. — Nu er det forbi — Jeg ønsker kun et venligt Ord af dig — et Glimt af Fortiden, til Lys i Dødens Mørke." —

„Min Ottilia!" udbrød jeg med Taarer, „forklar dig, giv mig min Lykke tilbage!"

„Min Død giver dig den tilbage!"

„Nei, nei! — gjentag, du var uskyldig — og lev hos mig!"

„Tvivler du endnu? — Jeg er uskyldig, ved min Sjels Frelse uskyldig!"

„Jeg troer dig, Ottilia, — men siig mig — —"

„Jeg kan Intet sige dig, Intet forklare dig; men troe hvert Ord af en Døendes Læber — der har Løgnen ingen Plads — besøg ham, som du mistænkte; han vil maaskee sige dig Alt — mig binder et helligt Løvte — jeg tør ikke bryde det!"

Efter en kort Pause bad hun mig, at kalde Emma ind til sig.

Hendes Stemme blev svagere og næppe hørlig. Hun havde næppe Kraft til at løfte Haanden op til Panden, hvor den kolde Sved perlede. Jeg trykkede et Kys paa hendes kolde Haand, og ilede ud efter Barnet. Jeg bar det ind paa Armen og satte det paa Kanten af Sengen. Det saae forundret paa sin Moder, og brast uvilkaarlig i Graad.

„Bevar dette Barn," sagde hun til mig, „i Kjerlighed. Lær det at elske Mindet om dets Moder; — jeg lærte hende at elske sin Fader."

„Jeg lover det," svarede jeg. „Min Uret mod dig skal jeg affone med Kjerlighed mod hende."

Nu Farvel, Emma, mit elskede Barn! Jeg havde aldrig troet, at jeg skulde elske dig saa høit!" — Emma kastede sig om sin Moders Hals og hulkede høit. — Ottilia henvendte sig til mig.

„Tilgiv du nu ogsaa mig de Feil, jeg har havt, og — hvis jeg har handlet urigtigt de sidste Aar, da tilgiv mig ogsaa det."

Hun lukkede Oinene. Jeg tog Emma paa mit Skjød, og hvilede mit Hoved til min Kones Bryst. Taarerne strømmede ned af mine Kinder. Endnu engang aabnede hun sine Oine; hun hæftede et forklaret Blik paa mig og hvidskede:

„Vi tilgive hinanden?"

Jeg knælede ned for hende og udbrød: „Ja! og Himlen tilgive os!"

„Bring ham min Hilsen! — Gud velsigne Eder Alle, og være mig naadig,"

Det var hendes sidste Ord.

— Sønderknust blev jeg længe siddende ved hendes Seng, og betragtede Offret for min Heftighed og Stolthed. Hvorfor havde jeg ikke forlangt en Forklaring?

Hvad vilde jeg nu ikke give for at kalde dette Liv tilbage, for at afsone min Brøde med Kjerlighed. Hvor forbandede jeg ikke min Blindhed og Mistro! Hvor foragtede jeg ikke mig selv! Jeg indsaae, at hun med fuld Ret havde straffet mig — den qvindelige Stolthed kunde og burde ikke ydmyge sig, naar den var sig sin Uskyld bevidst, og dog — hvis hun tidligere havde taget Bindet fra mine Øine — hvor skulde jeg have elsket hende! og tvunget hende til at glemme den Fornærmelse, jeg havde tilføiet hende! De Aar, der havde sneget sig hen i Mismod og Græmmelse, skulde have været mit Livs lykkeligste!

„Nu var det for silde!"

Begravelsen var mig som en Straffedom over en Synder. I min Familiebegravelse nedsænkedes det tredie Offer for min Opforsel. Præsten priste vort lykkelige Ægteskab; han fremhævede min Kones Dyder og lovede mig Himlens Løn og Velsignelse for min Kjerlighed, for mine Opoffrelser og for den Hengivenhed, hvormed jeg under hendes sidste Sygdom havde hjulpet hende at bære sine Lidelser. Ak! hvor lidt vidste han, om den Jordbund, hvori han vilde udsaae Velsignelsen, kunde modtage den. Jeg stod som en Forbryder i Sørgeskaren, og vovede ikke at løfte mit Blik til Nogen af de Tilstedeværende. Enhver, troede jeg, maatte kunne læse Sandheden i mit Ansigt. Men jeg følte en Anger saa oprigtig, som den maaskee nogensinde er følt. Jeg sendte den varmeste Bøn til Himlen om Tilgivelse, og det var mit Forsæt, ubrødelig at holde mit sidste Løvte til Ottilia, i Kjerlighed til mit Barn at afsone min Uret mod dets Moder. Det var mig en Trøst, at hun havde efterladt mig dette Pant; jeg saae deri en Mulighed til at kunne forsone hende.

— Samme Dag afreiste jeg fra Kjøbenhavn, efterat have overgivet Emma til Julies Varetægt. Jeg vilde atter til Dresden, hvor jeg havde erfaret, at Menzel allerede i længere Tid havde opholdt sig. Jeg brændte af Utaalmodighed efter at see ham, for at faae den Gaade løst, der havde forbittret mit Liv, og min Utaalmodighed var ikke ringere nu, end da jeg for mange Aar tilbage gjorde denne Reise i kjerlighedsfuld Længsel. Denne Gang tilendebragtes Reisen vel langt hurtigere, men den forekom mig dog ligesaa lang, og atter kom jeg udmattet paa Sjel og Legeme til Dresden; men dengang var jeg ungdomsfrisk og livslysten, ilende min Lykke imøde, og var derfor fuld af Haab, saa at Kræfterne snart kunde gjenvindes — nu var jeg nedbøiet og sørgmodig, opsøgende kun Ruiner af en Lykke, som jeg for silde lærte at kjende, da allerede Ungdommen var svunden og med den det illusoriske Haab. —

Jeg havde ikke Kræfter nok til, samme Aften at opsøge Menzel, og maatte opsætte det til den følgende Dag. —

Han boede paa Neumarkt. Jeg gik til ham tidligt om Morgenen. Han var hjemme. Jeg stod ligeoverfor en endnu ung Mand med et smukt og livligt Ydre. Et sarkastisk Træk om Munden mindede mig om Ottilia. Hvor følte jeg mig ikke ydmyget og ringe! — Jeg nævnede ham mit Navn og saae en stærk Bevæ=

gelse i hans Ansigt; han betragtede mig med et Blik, hvori jeg ikke alene læste Forundring, men ogsaa troede at læse Harme og Foragt. Det var mig næppe muligt at holde mig opreist.

„Jeg bringer Dem," begyndte jeg, „en Hilsen fra Ottilia."

„Fra Ottilia? De?" afbrød han, endnu mere forbauset.

„Hendes sidste," tilføiede jeg, „og hun har paalagt mig at bringe dem den."

„Hun er død!" udbrød han og greb min Haand i stor Sindsbevægelse.

Jeg veed ikke, hvorledes det gik til, men da jeg atter kom til mig selv, sadde vi med Armen om hinandens Hals, og vore Taarer vare Vidner til, hvad vi Begge følte ved vort Tab.

„Det er ikke alene for at bringe Dem Ottilias sidste Hilsen," begyndte jeg igjen, „jeg har opsøgt Dem; det er for at faae en Hemmelighed opløst, der har forbittret mine sidste Aar og hendes maaskee endnu mere."

„Jeg veed det," afbrød han mig.

„I sine sidste Øieblikke," vedblev jeg", tog hun vel Sløret noget tilside, men om den endelige Løsning henviiste hun mig til Dem."

„De skal faae den!" sagde han.

Jeg fortalte ham uforbeholdent vort Samliv, som han lod til at kjende, og jo mere jeg talte, desto uhyggeligere stod Alt for mig; jeg fortalte ham hendes sidste Time, der gjorde et stærkt Indtryk paa ham. Uden at sige et Ord, reiste han sig, gik ind i et andet Værelse, og kom strax efter tilbage med to Breve i Haanden.

„Naar De er alene," sagde han og lagde Brevene i min Haand, „læs da disse to Breve. De ere fra Ottilia. De vil derefter kunne bedømme hende og mig anderledes, end De hidtil har gjort, og jeg er vis paa, at naar de har læst dem, vil der falde et Lys over de mørke Erindringer, der baade vil sprede deres Tungsind og forherlige hendes Minde i Deres Hjerte."

Da jeg kom tilbage til Hotellet, havde jeg næppe Mod til at aabne Brevene. Det ene var skrevet strax efterat hun var kommen nogenlunde til Kræfter igjen efter hin ulykfalige Katastrophe, da jeg i min Hidsighed sønderrev ethvert Baand imellem os. Det var overskrevet „kjereste Emil," og indeholdt, aldeles overensstemmende med Sandheden, Alt, hvad der var foregaaet imellem os i hine skjebnesvangre Dage. Det endte saaledes:

„— — — — — Du seer altsaa, at jeg er krænket i mit Inderste, mine helligste Følelser ere traadte i Støvet. Jeg er miskjendt og mishandlet af den, der

skulde nære den urokkeligste Tillid til mig, og som skulde være min Støtte. Jeg har lidt usigelig Meget og lider endnu, men Gud har givet min Sjel Kraft til at bære; han har vel rystet mit Legeme, saa at det nær var bukket under, men Sjelen holdt han opret, og ikke et Øieblik er den Tanke faldet mig ind, at ville bevise min Uskyldighed. Den, der har tvivlet om den, har gjort sig uværdig til at erfare den. Det vilde kun være en Glæde, hvormed jeg da gjengjeldte en Fornærmelse, og endnu fylder kun Bitterhed mit Hjerte. — Jeg forlanger af dig ved din Ære, ikke at gjøre et Skridt, for at give nogen Forklaring, før jeg har faaet Kraft til nærmere at overveie Alt, og før Tiden har viist mig, om min Ære og min Stolthed kan taale det, som jeg endnu vilde kalde en Ydmygelse. — Vent ikke Brev igjen saa snart fra mig, med mindre noget Usædvanligt skulde forefalde. Jeg takker Gud, fordi jeg lider uskyldig; den Hustrue, der havde svigtet sin Troskab, og led hvad jeg nu har lidt, vilde jeg beklage langt høiere."

„Lad ikke dette angribe dig altfor stærkt. Det er kun Følgen af en mageløs Egoisme og Forfængelighed, som han troer at være Stolthed og Æresfølelse. Destoværre kan jeg ikke engang give en skinsyg Kjerlighed Skylden. Nu, da mit Qvindeværd er krænket,

føler jeg først, hvor høit Qvindeværd bør skattes, og du skal maaskee endnu faae Glæde af

Din

Ottilia."

Det Hele var fortalt ligefrem og uden at vige en Linie fra den strengeste Sandhed. Jeg var kun omtalt deri som en handlende Person, uden directe at bebreides Noget, naar undtages den lille Sætning i Slutningen af Brevet, hvor hun kaldte min Stolthed Forfængelighed og min Æresfølelse Egoisme. Jeg følte, at hun havde Ret. — Jeg saae imidlertid af Brevet kun, at hun var uskyldig, men jeg savnede endnu Oplysninger. Disse indeholdt det andet Brev, som jeg meddeler helt:

„Kjereste Emil!

„Jeg har randsaget mit Hjerte og mine Følelser. Al Varme er forsvunden og jeg føler kun Kulde imod den, ved hvis Side jeg engang var lykkelig. Jeg møder hos ham den samme isnende Kulde, og ikke et Ord er kommet over vore Læber om din Sag. Vi respectere hinandens Stolthed; vi føle os Begge fornærmede, men Ingen vil ydmyge sig. For Verden er vort Forhold tilsyneladende i ingen Henseende forandret. Jeg har lært at spille en Comoedie, som jeg aldrig havde troet mig istand til, fordi jeg ikke vil gjengjelde Ondt med Ondt; thi jeg veed, at det vilde være ham den haardeste Straf, hvis jeg lod Andre kaste et Blik ind i vort

Liv. Du gjør dig ingen Idee om, hvorledes et saadant trungent Forhold nager, ikke naar vi ere ene, thi da forekommer det mig naturligt i al sin Unatur, men naar vi ere mellem Fremmede. Det ikke alene forstyrrer ethvert ægteskabeligt Berøringspunkt, men det undergraver enhver høiere Følelse, og Livstraaden slides sønder. Kun min Datter er min Trøst; Alt, hvad mit Hjerte har tilbage af Kjerlighed, skjænker jeg hende; hun er det sidste Baand imellem ham og mig, og det vil jeg bevare.

Jeg veed, at du kunde forandre det hele Forhold, ved uforbeholdent at forklare min Mand vor Hemmelighed — jeg vil og kan ikke gjøre det, og jeg vil heller ikke, at du gjør det. Ofte har jeg tidligere bebreidet dig det som en falsk Æresfølelse, at lægge Skjul paa din Fødsel, der aldrig kan geraade dig til nogen Skam, og nu beder jeg dig dog derom, da jeg Intet vinder derved; thi ingen Afbigt fra hans Side kan gjengive mig den Værdighed og Selvtillid, som han krænkede saa dybt, og han fortjener det ikke. Vor afdøde Fader har jo desuden vort Løfte; lad os opfylde det, saalænge jeg lever — det bliver maaskee ikke længe. Udfør derfor endnu ikke din Beslutning, at komme hertil, hvor gjerne jeg end saae dig hos mig, min elskede Broder. Verden har engang kastet mistænkelige Skygger over os, lad den ikke igjen faae Leilighed dertil,

naar vi dog ikke kunne indvie den i Sandheden. Dengang var jeg miskjendt af Verden, men det kostede kun nogle Taarer; nu er jeg mistænkt af ham, det koster maaskee Livet.

Paa mit Dødsleie vil jeg bevidne ham min Uskyld og tilgive ham; jeg vil, at han skal bevare mit Minde rent; det kommer da an paa dig, om du vil fortælle ham Alt. — Jeg kunde maaskee have tilgivet ham før, ikke at han mishandlede mig, men hans Tvivl — det er jo Mændenes Egenkjerlighed — hvis han ikke endnu betragtede denne Tvivl som en Vished, en Overbevisning! det oprører mig. Han kunde blot have bedet om eller forlangt en Forklaring; men nei! han ventede kun at see mig som en angrende Synderinde for sine Fødder. — Lad os ikke tale mere derom; den bittre Kalk er drukket. Maaskee har jeg Uret; men jeg kan endnu ikke overvinde min Stolthed til at gjøre det første Skridt; du kjender mig.

I Sommer har jeg i Naturens Skjød havt mange glade Drømme — ak kun Drømme! — i mit ensomme Liv med min lille Datter. Det er mærkværdigt, hvilket Smil det Barn har; i mine mørkeste Øieblikke seer jeg i hende en Fredens Engel, som Gud har sendt mig til Trøst og Opmuntring. For hendes Skyld skal han engang vide mig uskyldig. Farvel, min Emil! Jeg

har saa lidt i Verden, jeg endnu kan elske; derfor har Emma og du al den Kjerlighed, som endnu er tilbage hos

Din Søster

Ottilia."

Jeg vil ikke beskrive det Indtryk, dette Brev gjorde paa mig. Jeg svimlede ved Tanken om, hvorledes Alt kunde have været anderledes. Hvor let havde ikke alle mine Lidelser og Qualer været undgaaet! Jeg havde da ikke nu siddet som en angerfuld Synder, der ikke alene havde forstyrret sit eget Livs Lykke, men ogsaa bragt Ulykke over en Uskyldigs Hoved. — Kort efterat jeg havde læst Brevene, traadte allerede Ottilias Broder ind til mig. Da han saae min Sindsbevægelse, trykkede han min Haand og satte sig ved min Side.

„De seer nu," sagde han, „i mig ikke en Elsker, men en Broder. Jeg har ofte villet afsløre Dem denne Hemmelighed, men Ottilia forbød mig det stedse."

Han fortalte mig nu, at han som ungt Menneske, da Ottilia endnu næppe var voxen, stadig var kommen i hendes Forældres Huus; at der efterhaanden var opstaaet et Forhold imellem dem, som de selv ansaae for Kjerlighed, og at de ikke havde lagt Skjul paa deres Følelser for hinanden. Kunsten kaldte ham imidlertid bort, for at uddannes i Udlandet. Paa Afreisens Dag havde Ottilias Fader kaldet dem Begge ind til sig. Han havde ikke været blind for deres gjensidige Følelser,

og var derfor tvungen til at aabenbare, at Menzel var hans naturlige Søn, en Hemmelighed, som han paalagde dem at bevare i ubrødelig Taushed, og som Menzels Stolthed heller aldrig havde forraadt. Deres Kjerlighed, viste det sig, havde kun været en ungdommelig Ruus, og det kostede dem kun en kortvarig Sorg, inden den forvandledes til en broderlig og søsterlig Kjerlighed, der aldrig svækkedes.

Menzel havde kun tvende Gange senere været i Kjøbenhavn. Første Gang opholdt han sig der flere Maaneder, og i den Tid var Forholdet mellem ham og Ottilia blevet miskjendt, og især Ottilia var ikke gaaet fri for Bagvadskelse af en Verden, der altid er saa redebon til at fordømme, naar den ikke kan forklare sig et Venskab. Deraf kunde jeg nu forklare mig Julies Rødmen, da hun første Gang havde besøgt os, og hendes ringe Hengivenhed for Ottilia. Den anden Gang opholdt han sig kun to Dage. Han havde underrettet Ottilia om sin uventede Ankomst, havde forgjeves opsøgt hende i vor Bolig, og derfor ilede hun til ham, da hun var kommen ind fra Landet. Hun havde bedet ham om, at maatte sige mig Alt, da hun havde mærket, at der hvilede en Mistanke imod ham i min Sjel, og han havde tilladt det. Tidligere havde hendes Løvte til hendes Fader afholdt hende fra denne Bøn, men da hun saae, at den huslige Lykke stod paa Spil, betænkte

hun sig ikke længer. Med den Beslutning altsaa, at betroe mig denne Hemmelighed, tog hun igjen Afsked med ham, og ilede til mig i glad Forventning om at berede mig en kjerkommen Overraskelse. Det Smil, hvormed hun nærmede sig mig, da jeg paa hin ulykkelige Dag spurgte hende, om hun havde været hos Menzel, var Indledningen til en Fortrolighed, hvoraf hun spaaede os Begge Lykke, og dette Smil havde jeg misforstaaet og saa haardt straffet!

Nu lever jeg atter paa Landet, ene med min Datter. Jeg, som frygtede at Ottilia havde bestræbt sig for at berøve mig hendes Hjerte, seer i hendes Kjerlighed til mig en Tilgivelse, som jeg ikke fortjener. Menzel er flyttet til Danmark; han besøger mig ofte, og vort Venskab er mig en Trøst i mine Selvbebreidelser. Jeg takker Himlen for dens Naade; og skjøndt min Sundhed er nedbrudt og mit Legeme er skrobeligt, er jeg dog taknemlig, fordi Aandens Lys er klart nok til at vise mig, at mit forgangne Liv var taabelig Forfængelighed, og jeg haaber, at endnu Aar ville blive mig skjænkede til at afbøde mine Feil, og at det endnu ikke maa være — for silde!